

Giới thiệu Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn

Truyện ngôn tình mang bao nhiêu niềm cảm xúc – Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn mang đến cho độc giả những trải nghiệm thiết thực. Nói về tình yêu đầy khao khát, ước vọng nhưng cũng đầy trớ trêu không kém.*** Trong suốt ba năm đăng đăng, cô đã nhận không biết bao nhiêu tổn thương cùng khuất nhục từ cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này. Thật ngoài ý muốn, cô được trọng sinh trở lại ba năm trước vào ngày thứ hai sau khi hai người bọn họ kết hôn, thời điểm đó, cô vẫn còn là một đại tiểu thư vô cùng được yêu chiều của Lục gia, cho nên lúc này, cô tuyệt đối sẽ không để cho anh ta chôn vùi bản thân và gia đình của mình. Vì thế tân hôn được một tháng, cô liền chủ động đưa cho anh giấy thỏa thuận ly hôn, nhưng lại liên tiếp bị thất bại. "Cô vất vả tâm tư để ly hôn, không phải là bởi vì tôi không thực hiện nghĩa vụ của một người chồng sao?" Anh cười tà mị, hoàn toàn khác biệt với hình tượng lạnh lùng, vô tình trong trí nhớ. Cô chột dạ liên tiếp lui về phía sau, nhưng vẫn chạy không thoát, bất buộc đón nhận hành động thực hiện nghĩa vụ làm chồng kia của anh.*** So với Chị Yên Lặng Bị Ăn Dì! và Quân Môn Sủng Hôn thì truyện đưa ra cái kết đầy thuyết phục và mỹ mãn, khiến độc giả cảm thấy hài lòng.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuộc Hôn Nhân Hữu Danh Vô Thực

"Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc."

Duẩn Nặc ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, lúc này đã là ba giờ sáng.

Lầu dưới, truyền đến tiếng mở cửa.

Cô không chút hoang mang đứng dậy, xỏ dép đi ra khỏi phòng.

Đứng ở chân cầu thang, liền nhìn thấy người kia đi vào phòng khách, tây trang cà vạt tiện tay vứt ra, ném lên trên ghế sofa.

Ngay sau đó, cả người cũng đầy về một mõi nằm dài trên ghế, cũng không có ý muốn lên lầu.

Cô rũ mắt, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh, nhặt quần áo vứt tứ tung kia lên.

"Muộn như thế còn chưa ngủ?"

Duẩn Nặc dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn anh: "Chờ anh."

Người đàn ông mờ mắt, tùy ý liếc cô một cái, mõi mòng khẽ mở, khinh miệt dăng đầy nơi đáy mắt.

Một câu cũng không nói, sau đó liền đứng dậy lướt qua cô đi lên lầu.

Duẩn Nặc nhìn theo bóng lưng kia trong lòng ngùi vị tap trần.

Kết hôn ba năm, trừ một tháng trước đây có một lần ngoài ý muốn, anh chưa bao giờ thực hiện nghĩa vụ của một người chồng đúng mực.

Mà cô, tựa như con chó nhỏ bị tuột xích, tùy thời tùy chỗ, chờ anh sai sử.

Cúi đầu, ánh mắt rơi vào quần áo trên cánh tay mình, trên cổ áo tinh xảo đắt giá có dấu son môi đỏ chót lò lợ.

Tìm chợt co lại, cô đau đến nhúu mi, trăm vị cùng bùng phát.

Mặc dù đã sớm biết anh có tình nhân ở bên ngoài, nhưng giờ khắc này, vẫn không khỏi cảm thấy chua xót, thật rất khó sở.

Tần Mặc, thật có đúng là bất kể em có làm cái gì, cho dù có tốt bao nhiêu chăng nữa, thì anh cũng sẽ thủy chung không nhìn em một cái?

Cũng chỉ là một ánh mắt, nhưng đối với anh mà nói, lại không thể bỏ thí cho sao?

Không ngờ Duẩn Nặc cô bây giờ, lại sống hèn mọn đề tiện như vậy.

Còn đâu bóng dáng kiêu căng ương ngạnh, không ai bì nổi của đại tiểu thư Đỗ gia ba năm trước đây, ai ngờ sẽ luân lạc tới bước đường ngày hôm nay.

Trên lầu, đột nhiên truyền đến giọng nói từ tính lại lạnh như băng giọng của anh: "Cô còn ngây ngốc ở đó làm cái gì?"

Duẩn Nặc lập tức hồi hồn, vội vàng đi lên.

Rất nhanh liền chuẩn bị xong nước tắm, cô trở lại bên cạnh anh, một mực cung kính: "Đã xong rồi."

Người đàn ông ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Chốc lát sau, liền vang lên tiếng nước chảy.

Duẩn Nặc xoay người đang muốn đi, thì điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Cô dừng lại, ánh mắt, không kìm hãm được mà nhìn tới.

Hai chữ “ Văn Tịch” lóe sáng trên màn hình đập vào mắt .

Văn Tịch, Văn Tịch.

Hai chữ này, giống như một loại phù chú, gất gao quán quanh đầu Duẩn Nặc, thế nào cũng không thoát đi được.

Rốt cục, cô cũng đưa tay cầm điện thoại di động lên, mở khóa, nhấn vào phím nghe:

"Mạc, anh về đến đâu rồi hả ? Hu hu Quay lại đây có được hay không, cục cưng, nó vẫn đá em, đau quá, anh trở lại ở bên cạnh có được hay không?"

Run rẩy.

Điện thoại di động liền rơi xuống trên mặt đất.

Bước chân của Duẩn Nặc lảo đảo, cả người thiếu chút nữa không đứng vững, ngã xuống đất ngất đi.

Văn Tịch, cô ta, mang thai?

Cô ta mang thai con của Tần Mạc?

Tại sao?

Cô vốn cho là, anh chỉ ghét mình, mà ở bên ngoài phong hoa tuyết nguyệt, cố ý để cho cô nhìn mà thôi.

Không nghĩ tới.

Cho tới nay, chỉ có mình cô là nghĩ quá đơn giản.

Người anh yêu là Văn Tịch, từ đầu đến cuối, cũng chỉ là Văn Tịch.

Văn Tịch mang thai, vậy thì con của cô thì sao, tối nay, có cần nói cho anh hay không?

Cửa phòng tắm bị mở ra, người đàn ông bước ra ngoài, thấy điện thoại rơi trên đất trong thoáng chốc, sắc mặt lập tức bao phủ hàn băng .

"Ai cho cô đụng vào đồ của tôi?"

Anh sải bước đi tới, nhặt điện thoại di động lên, hai mắt tựa như loài Báo, sắc bén tiêu sát nhìn cô chằm chằm "Lục Duẩn Nặc, cô muốn chết sao?"

Cô rụt rè đứng ở trước mặt anh, hèn mọn như một nô tài vừa làm sai chuyện gì đó.

Ngẩng đầu, tiến lên đón ánh mắt như lửa thiêu của anh nói: "Mạc, em."

"Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sống Lại

Ngẩng đầu, tiến lên đón ánh mắt như lửa thiêu của anh nói: "Mạc, em."

"Cút!"

Cô còn chưa nói xong, anh đã trực tiếp quát lên.

Cô cứng ngắc không nhúc nhích, vẫn còn muốn nói tiếp, thế nhưng anh lại dùng sức lôi cánh tay của cô, kéo ra cửa.

"Sau này, không cho phép bước vào phòng của tôi, nghe rõ chưa?"

Nói xong, lại tiếp tục dùng sức, trực tiếp đẩy cô ra. ~~Bat~~đi-ên-đà-nhệ-qu-ý-đô-n.

Sàn nhà có chút trơn, Duẩn Nặc vô ý trượt chân, bất ngờ không phòng ngự, cả người trực tiếp ngã xuống cầu thang.

‘ Bịch bịch bịch! ’

Sau khi lăn lộn mấy vòng, cô liền nằm ở trên sàn nhà.

Giữa hai chân, lập tức rỉ ra máu tươi, vô cùng dọa người.

Bụng, càng thêm đau, như bị vỡ nát ra vậy.

Cô cứ như thế, nằm ở dưới bậc thang, ngược mắt lên nhìn anh.

Anh, giống như một Đế Vương cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, quá quyết mạnh mẽ.

Đối với tình cảnh của cô giờ phút này, anh cũng chỉ ngạo nghễ mà nhìn, không thèm nhúc nhích chút nào.

Lòng của cô, thực sự vỡ tan hoang.

Hết thấy, vào thời khắc này cũng đều trở nên hư vô.

Vào một khắc tuyệt vọng nhắm mắt lại kia, Duẩn Nặc âm thầm quyết tâm, đời sau của cô, nhất định có một người yêu cô nhất, sẽ ở đó chờ đợi cô.

Nhưng cũng thật hi vọng, đời sau, ông Trời đừng để cho cô gặp phải người đàn ông tên Tần Mặc này nữa.

————— Đường phân cách trọng sinh —————

Trong phòng, bố trí cực kỳ rực rỡ hoa lệ, trên các cánh cửa, đều được dán chữ hỷ, * trên đầu, treo một bức ảnh cưới thật lớn.

Đó là một bức ảnh đặc biệt đẹp, đặc biệt tinh xảo.

Người đàn ông rất tuấn tú, ngũ quan thâm thúy, giống như tác phẩm nghệ thuật được tạo nên từ một họa sĩ tài hoa.

Làm cho người ta vừa nhìn vào, sẽ không dời mắt được.

Cô gái, cũng rất đẹp.

Đang rúc vào trong ngực của người đàn ông, gương mặt rạng rỡ, trong mắt, đều là thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Khi Duẩn Nặc mở mắt ra, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Ngồi dậy, cô ngây ngốc nhìn những chữ hỷ đỏ thắm chung quanh, nhìn bức ảnh cưới trên tường, kinh ngạc, thật lâu, cũng không kịp phản ứng.

Đây là.

Phòng cưới của cô và Tần Mặc?

Chuyện gì đã xảy ra?

Không phải bây giờ cô phải ở bệnh viện sao? Tại sao lại ở trong phòng cưới ba năm trước đây lúc cô cùng Tần Mặc kết hôn?

Bên cạnh có chiếc điện thoại di động, cô liền tiện tay cầm lên nhìn, lập tức ngây người.

Ngày 15 tháng 2 năm 2012.

Năm 2012?

Duẩn Nặc bừng tỉnh ngộ ra, chẳng lẽ cô. Trùng sinh trở lại ba năm trước đây, vào ngày thứ hai khi cô cùng Tần Mặc kết hôn?

Duẩn Nặc sợ hết hồn, đây là thật sao?

Cô thật sự đã trở lại ba năm trước đây?

Vừa nghĩ đến đây, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Cô đảo mắt nhìn sang, liền thấy Tần Mạc sai bước đi tới, nhìn cô rồi lạnh giọng nói một câu: "Thay quần áo đi, nên đi gặp ba mẹ rồi."

Cái tình cảnh này, thật cùng với ba năm trước đây giống nhau như đúc.

Nếu như cô nhớ không sai, thì ngày hôm qua là ngày 14 tháng 02 ngày lễ tình nhân, cũng chính là ngày kết hôn của cô và Tần Mạc.

Tối hôm qua, mới vừa tiễn tất cả tân khách xong, hai người bọn họ liền trở về tân phòng.

Vốn cô cho là mình sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, thật không nghĩ đến, anh chỉ nói với cô một câu: ‘ Nghỉ ngơi sớm một chút’, rồi liền đi ra ngoài, cả đêm cũng không trở lại.

Nói cách khác, tối hôm qua đêm tân hôn của hai người bọn họ, chỉ có một mình trông phòng, chủ rể liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hôm nay sáng sớm lại xuất hiện ở đây, bất quá chính là muốn che dấu tai mắt của mọi người.

"Tôi đang nói chuyện với cô đây!"Bat đi ễn đ àn l ê qu ỳ đ òn.

Thấy cô ngẩn người, Tần Mạc có chút không vui.

Lúc phản ứng kịp, Duẩn Nặc chết lặng gật gật đầu rồi cầm quần áo đi đến phòng tắm.

Cô đã sống lại, quả thật đã trở lại ba năm trước đây.

Tổn mười mấy phút thời gian, Duẩn Nặc mới tiếp nhận được chuyện này.

Mặc dù rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng cô vẫn vui vẻ đón nhận.

Đón nhận?...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đại Tiểu Thư Kiêu Căng Ương Ngạnh Của Lục Gia.

Duẩn Nặc nhìn mình chăm chăm trong gương, tự hỏi?

Đón nhận sao? Thật muốn đón nhận sao?

Nếu chấp nhận mà nói thì ba năm sau, nhà rách người mất, anh thành công ngồi lên vị trí tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị, sau đó liền phản bội cô, mà cô ngoài ý muốn sẽ mang thai con của anh, tiếp đến sẽ bị đích thân anh hủy diệt.

Cuộc sống bi thảm như vậy, há có thể phát sinh ở trên người Lục Duẩn Nặc cô?

Rửa mặt xong, cô liền thất tình tảo hơn, lại hỏi bản thân mình lần nữa .

Muốn chấp nhận? Hay là không tuân theo thiên mệnh?Bat đi ễn đ àn l ê qu ỳ đ òn.

Hoặc giả, ông trời còn thương xót cho cô, ít nhất, để cho cô thấy rõ sau khi mình chấp nhận, ba năm sau cuộc sống sẽ bi thảm đến cỡ nào.

Nói cách khác, bây giờ, cô sẽ không tuân theo số trời đã định nữa.

"Duẩn Nặc, cô ở bên trong làm gì thế?"

Một lúc lâu không thấy cô ra ngoài, Tần Mạc đã hoàn toàn mất hết nhẫn nại.

Duẩn Nặc nhẹ nhàng nhướn mày, yêu trị cười một tiếng, thay quần áo xong liền đi ra khỏi phòng tắm.

"Đi thôi!"

Cô đứng ở trước mặt anh, cái đầu mặc dù nhỏ bé, nhưng so với bất kỳ ai cũng không hề thấp kém.

Đại tiểu thư của tập đoàn Lục thị, Lục Duẩn Nặc, là người nổi tiếng kiêu căng ương ngạnh, không ai bì nổi, vì muốn lấy được người đàn ông mà mình yêu đã không chừa thủ đoạn nào.

Nhưng hôm nay đã không giống như vậy, dường như ngày hôm qua cô còn vô cùng mẫn nguyện vì đã thành công gả cho người đàn ông vô cùng ưu tú trước mắt này.

Đạp giày cao gót lướt qua anh, tiêu sái lưu loát đi trước dẫn đầu.

Tần Mặc cực kỳ ngạc nhiên, cô gái này nơi đây mất lúc cười sao lại có thể trong trẻo lạnh lùng đến như vậy?

Mà bây giờ, không phải cô sẽ kéo cánh tay của anh, nũng nịu quấn lấy anh đi xuống lầu gặp người nhà sao?

Thế nào mà cô lại bước đi hết sức tiêu sái như thế?

Anh khó hiểu, sau đó liền đi theo cô.

Trong phòng khách rộng lớn, bề thế, toàn là người nhà họ Lục.

Bao gồm chủ tịch tập đoàn Lục thị, Lục Chấn Thiên và Lục phu nhân, Triệu Thục Hoa.

Còn có ba thiếu gia của Lục gia là Lục Vân Kỳ, Lục Tiêu Triết và Lục Tử Dạ, ba người bọn họ đều là những người đàn ông độc thân hoàng kim có giá trị nhất ở thành phố A. Đứng đầu là anh cả Lục Vân Kỳ đã hơn 28 tuổi, đang giữ chức vụ Tổng giám đốc chấp hành của tập đoàn Lục thị.

Tiếp đến là Lục Tiêu Triết, 26 tuổi, là tay đua xe chuyên nghiệp, từng nhiều lần đoạt chức vô địch ở League Châu Á.

Về phần Lục Tử Dạ, 15 tuổi đã tiến vào làng Giải Trí, hiện tại 23 tuổi anh đã là minh tinh nổi tiếng khắp cả Đại Giang Nam Bắc.

Nhỏ nhất, chính là Lục Duẩn Nặc, năm nay mới 20 tuổi, vẫn chưa tốt nghiệp đại học, đã vội vàng gả cho Tần Mặc.

Người nhà họ Lục đối với sự cố chấp này của cô cho đến bây giờ vẫn luôn là bất đắc dĩ.

Thấy hai người từ trên lầu đi xuống, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ném tới.

"Con phát hiện em gái thật càng ngày càng mê người, nhìn thân hình quyến rũ của con bé, thật quá tiện nghi cho tiểu tử Tần Mặc kia rồi."

Lời của Lục Tử Dạ vừa mới thốt ra liền nhận phải những ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo.

Lục Chấn Thiên liền nói: "Không còn chuyện gì để nói sao?"

"Khụ ~" che giấu ho khan một tiếng, Lục Tử Dạ lúng túng cười cầu hòa.

Lúc này Duẩn Nặc cùng Tần Mặc cũng đi tới, nữ giúp việc tiến lên bên cạnh đưa trà lên, ý bảo hai người họ nên kính trà cho trưởng bối.

Đây chính là tập tục, sáng sớm hôm sau sau khi kết hôn, đều phải dâng nước trà tới hiếu kính cha mẹ. Bat≡đi⇒đàn≡kê⇒quý≡đ⇒ôn.

Tần Mặc là cô nhi, không có cha mẹ, thậm chí còn hai bàn tay trắng, sau khi cưới Lục Duẩn Nặc, anh liền tới Lục gia ở rể.

Cho nên coi như đã kết hôn, anh vẫn phải ở Lục gia, trà này, dĩ nhiên là phải hiếu kính Lục Chấn Thiên cùng Triệu Thục Hoa rồi.

Duẩn Nặc nâng chung trà lên, cung kính đưa tới tay cha mẹ mình: "Ba mẹ, xin dùng trà."

Vợ chồng Lục Chấn Thiên cao hứng cười tươi, vội vàng nhận lấy chung trà.

Lục Tử Dạ ở bên cạnh cũng vội vàng nói: "Của anh đâu, của anh đâu, mau rót cho anh một ly."

Duẩn Nặc liền liếc anh trai một cái, khinh thường đáp: "Gấp cái gì? Cứ như chưa từng được uống trà bao giờ vậy."

Nhận lấy ly trà của Duẩn Nặc đưa tới, Lục Tử Dạ hì hì cười một tiếng: "Trà thì gia uống không ít, bắt quá trà của em rể, quả thật là lần đầu tiên."

Đáng tiếc, coi như là lần đầu tiên, anh cũng không có vinh hạnh được nếm thử.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Trăng Mặt Một Mình

Đuẩn Nặc quay đầu lại, liền thấy anh đang đi đến, ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô chăm chăm, trong con ngươi thâm thúy đen như mực, đang giăng đầy một tầng băng hàn lạnh đến thấu xương.

"Hừ!" Cô cười khẩy một cái, dời đi tầm mắt: "Đêm tân hôn một mình phòng không gối chiếc, có lẽ bất kể phụ nữ nào cũng đều không cao hứng nổi?"

"."

Cô đứng dậy muốn đi, cánh tay lại đột nhiên bị anh túm lấy.

Cô quay đầu lại nhìn anh, một người đàn ông thật tuấn tú, đắm chìm trong ánh nắng của buổi sớm mai, cả người được bao phủ bởi một tầng hoàng kim, càng làm nổi bật thêm vẻ thần bí cùng mỉa mai.

Anh tựa như một tác phẩm nghệ thuật được Thượng Đế cùng chuyên gia nghệ thuật kết hợp chế tạo mà thành, vô luận nhìn như thế nào, nhìn từ góc độ nào, đều có vẻ đẹp bất động.

Đẹp đến kinh tâm động phách, làm cho người ta không kìm hãm được mà đắm chìm vào đó.

Nếu là trước đây, cô hiện tại sẽ mặt dày mày dạn mà quán lấy anh, vừa ôm vừa hôn, không hề mất tự nhiên.

Mà bây giờ.Batđien♥dan♥lequyd ☺n:~c ☺m

Cô sẽ không là một Lục Duẩn Nặc vì anh mà làm những chuyện ngốc nghếch, không chừa thủ đoạn nào, thậm chí thương tích đầy mình, mệt mỏi vô cùng vẫn dũng cảm tiến tới nữa.

"Không phải cô nói sẽ không quan tâm sao? Không phải cô đã nói, mình có bản lĩnh để cho tôi đi vào khuôn khổ thỏa hiệp sao?"

"Thế nào? Mới một đêm đầu tiên, đã không nhẫn nại được?"

Anh nhìn cô, môi mông giương nhẹ, đáy mắt tràn đầy khinh miệt.

Đuẩn Nặc liền hỏi hờn, không chút khách khí mà hất tay của anh ra, đáp: "Đúng vậy, tôi không quan tâm, sao tôi phải quan tâm chứ? Anh là đàn ông, còn không cần, tôi là một phụ nữ, còn sợ không khống chế được sao?"

Sắc mặt của anh chợt trở nên thật lạnh.

Ánh mắt nhìn cô lại kinh ngạc thêm ba phần.

"Không có việc gì nữa thì tôi đến trường đây." Cô vẫn còn đang học đại học, chuyên ngành chính là tâm lý học.

Đáng tiếc, bởi vì có một thân phận khó lường, cô lại luôn ương ngạnh, bướng bỉnh không chịu nổi, có khi cả một học kỳ số ngày đến trường có thể đếm bằng đầu ngón tay, thành tích học tập không cần nói cũng biết.

Thấy cô vội vàng tránh xa mình như thế, Tàn Mặc thật sự có chút không hiểu.

Gả cho anh, trở thành vợ của anh, không phải là nguyện vọng cô luôn luôn muốn theo đuổi sao?

Mà bây giờ đã được như nguyện, nên cảm thấy không có ý nghĩa, vì vậy không có chút hứng thú nào đối với anh nữa?

Nghĩ như vậy, trong ngực anh không khỏi bốc hỏa.

Làm cổ họng tắc nghẹn có chút không thở nổi.

Hơn thế nữa, anh cảm giác được hình như mình đang bị cô đùa bỡn.

"Đuẩn Nặc."

Anh đứng dậy đuổi theo cô nói: "Thu dọn đồ đạc, chúng ta ra nước ngoài du lịch."

Đuẩn Nặc cười lạnh đáp: "Thế nào? Hương tuần trăng mật sao?"

Anh lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt dần trở nên phức tạp.

"Được, đồ đạc hình như đã được mẹ Trần chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi!"

Cô lướt qua anh, biến mất ở trong sân vườn.

Nửa giờ sau.

Hai người được tài xế đưa đến sân bay, sau khi tài xế đưa cho bọn họ vé máy bay xong, liền lái xe rời đi.

Tần Mặc kéo valy yên tĩnh kiểm tra nơi sẽ đến, nhưng Duẩn Nặc vẫn đứng im bất động.

Cô biết, hiện tại anh cùng mình ra khỏi nước, nhưng ngày mai sẽ bỏ lại cô lại một mình mà rời đi.

Thay vì chờ bị anh bỏ lại, còn không bằng cô quăng anh trước.

Giả vờ nhận một cú điện thoại, Duẩn Nặc liền hướng về phía bóng lưng cao ngất, anh tuấn kia gọi một tiếng: "Tần Mặc."

Nghe thấy tiếng gọi, người đàn ông liền quay đầu lại.

Cô đưa điện thoại trong tay lên, nói với anh: "Thật xin lỗi, bạn của tôi vừa điện thoại tới, nói cô ấy xảy ra chút chuyện, nên tôi phải đến giúp một tay, vì vậy chuyển trăng mặt này, anh đành phải đi một mình vậy, bye bye!"

Cô cười trông cực kỳ xinh đẹp quyến rũ, phất tay với anh một cái, rồi liền xoay người, sai bước rời đi.

Tần Mặc giống như bị đánh một đòn cảnh cáo, sững sờ ngay tại chỗ, hồi lâu cũng không kịp phản ứng.

Cô ấy đi? Cứ thế mà đi?

Anh không tài nào tiếp nhận được chuyện như vậy, vốn là trăng mặt hai người, nhưng cô lại bỏ anh lại, một mình rời đi trước.

Lúc này anh chẳng khác gì một thứ đồ bỏ đi bị người ta không cần nên liền vứt bỏ, một người luôn luôn cao ngạo như anh sao có thể chịu được đả kích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh Ấy Sẽ Không Xảy Ra Chuyện Đầu

Anh không tài nào tiếp nhận được chuyện như vậy, vốn là trăng mặt hai người, nhưng cô lại bỏ anh lại, một mình rời đi trước.

Lúc này anh chẳng khác gì một thứ đồ bỏ đi bị người ta không cần nên liền vứt bỏ, một người luôn luôn cao ngạo như anh sao có thể chịu được đả kích như vậy.

Một cổ hỏa khí ngăn chặn ở ngực, anh tức giận siết chặt nắm đấm, hận không thể bóp chết người phụ nữ kia.

Chuyện buổi sáng còn chưa tính, hiện tại lại dùng một chiều như vậy.

Đáng chết.

Mà lúc này Duẩn Nặc mới vừa lên xe, điện thoại trong tay liền vang lên.

Cô cúi đầu nhìn, trên màn hình điện thoại di động, đang hiện lên hai chữ ‘ Trác Quân ’.

Trác Quân?

Thấy cái tên này, tim Duẩn Nặc khẽ run lên, không khỏi thấy đau.

Hít một hơi thật sâu, cô ấn xuống phím trả lời.

"Alo!"

"Alo, là Lục tiểu thư sao? Tôi là Tiêu quân gia, tôi biết, ngày hôm qua cô mới vừa kết hôn, không nên gọi điện thoại cho cô vào lúc này, nhưng thiếu gia

nhà chúng tôi không được rồi, cô. Có thể tới xem cậu một chút hay không, Lục tiểu thư, van cầu cô, tới xem cậu ấy một chút đi?"

Nghe giọng nói run rẩy lại thê lương của bác Tiêu, Duẩn Nặc nghẹn ngào, nhẹ giọng hỏi: "Anh ấy sao vậy?"

"Biết ngày hôm qua cô kết hôn, cậu ấy liền nhốt mình ở trong phòng uống rượu, uống đến chảy máu dạ dày, mà bây giờ còn không để cho người nào đến gần, bác sĩ nói, nếu không chữa trị kịp thời, cậu ấy sẽ chết."

"Lục tiểu thư, van cầu cô, hãy thương tình mà đến cứu thiếu gia nhà chúng tôi!"

Duẩn Nặc nghẹn ngào khó chịu, cúp điện thoại, rồi dặn dò tài xế trực tiếp đi đến nhà họ Trác.

Vừa đến nơi, cô liền cầm túi chạy thẳng tới phòng của Trác Quân.

Bác Tiêu thấy cô tới, vội vàng bảo: "Thiếu gia đang ở bên trong, xin cô thương xót, cứu lấy cậu ấy."

Cô đưa túi cho bác Tiêu rồi an ủi: "Không có chuyện gì đâu, bác cứ yên tâm, không có lệnh của cháu, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện đâu."

Bác Tiêu kinh ngạc nhìn Duẩn Nặc, có vẻ không tin, lời nói mới vừa rồi là từ trong miệng của cô nói ra.

"Bác cứ đi xuống đi, cháu sẽ tới nói chuyện với anh ấy."

Không suy nghĩ nhiều nữa, bác Tiêu cúi người chào, rồi lui xuống.

Duẩn Nặc nhìn vào cánh cửa đang đóng gập gao, đập tay lên đó gọi: "Trác Quân, mở cửa ra, là em"

Trong phòng, người đàn ông đang cuốn mình vào chăn, nghe được giọng nói quen thuộc, chợt mở hai mắt ra, nhìn về phía cửa.

Tiểu Nặc? Thật sự là cô ấy sao?

Cô ấy làm sao sẽ tới nơi này chứ? Vừa mới tân hôn, không phải sẽ luôn quấn quít bên cạnh chồng mình sao?

Cô ấy tới đây làm gì?

"Trác Quân, rốt cuộc anh có nghe thấy em nói hay không, em lệnh cho anh, mở cửa ra, nếu không, cả đời này cũng đừng mong gặp được em nữa."

Thật sự là cô ấy?

Trên khuôn mặt tái nhợt, đột nhiên nở nụ cười tươi đẹp, anh ngồi dậy, vội vàng đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, anh nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đem cô ôm vào trong ngực.

"Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, anh biết, em sẽ không kết hôn với anh ta, em sẽ không, Tiểu Nặc."

Duẩn Nặc bị anh ôm chặt có chút không thở nổi, phải dùng hết bao sức lực, mới đẩy được anh ra.

"Anh không muốn sống nữa có phải hay không? Biết rõ mình bị loét dạ dày, không thể uống rượu, mà còn uống như vậy, anh muốn chết phải không?"

Cô tuôn ra một tràng đầy giận dữ.

Anh không những không giận ngược lại còn cười thật tươi, khuôn mặt gầy gò tái nhợt, nhưng vẫn không che giấu được vẻ đẹp trai tuấn mỹ tuyệt luân.

Sau khi cười xong, cả người lại nhào thẳng vào cô.

"A?"

Duẩn Nặc sợ hãi kêu lên một tiếng, mở to mắt nhìn anh, lúc này mới phát hiện, anh đau quá nên đã ngất đi?

Cô ôm anh hét to: "Bác Tiêu, mau gọi bác sĩ."

.

Duẩn Nặc ở bên cạnh anh cả một ngày, cũng không thấy anh tỉnh lại.

Bác sĩ nói, thể chất của anh suy yếu, gần đây lại liên tục không ngủ, hiện tại ngủ say cũng là chuyện bình thường.

Thấy anh như vậy, Duẩn Nặc cảm thấy cực kỳ áy náy cùng tự trách.

Chương 7: Rốt Cuộc Là Cô Đang Ở Đâu?

Thấy anh như vậy, Duẩn Nặc cảm thấy cực kỳ áy náy cùng tự trách.

Kiếp trước, cô sẽ không thêm quan tâm cũng như để ý đến cảm thụ của anh, một lần lại một lần làm anh tổn thương, thậm chí vì người đàn ông Tần Mặc kia, nhiều lần tặng cho anh những cái tát trời giáng.

Hiện tại, cô sẽ không, không bao giờ ... đánh anh, cũng sẽ không hung dữ với anh, xa cách với anh nữa.

Nếu anh đồng ý, cả đời này cô sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh bầu bạn với anh.

Điện thoại trong túi đột nhiên đổ chuông, cô cầm lên nhìn, là Tần Mặc gọi tới.

Hiện tại đã là xế chiều của ngày hôm sau, lúc này anh ta còn gọi điện thoại cho cô để làm gì?

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm, ấn nút nhận nghe.

"Duẩn Nặc, cô đang ở chỗ nào?"

Giọng của anh trước sau như vẫn lạnh nhạt như vậy, cho dù có ý thăm hỏi, cũng vẫn lạnh như băng, không hề chứa chút tình cảm nào.

Vén môi, cười một tiếng, Duẩn Nặc liền nói với người đang ở đầu dây bên kia: "Thế nào? Trăng mật một mình không dễ chơi?"

"Tôi hỏi cô đang ở đâu?". Anh hiển nhiên không có nhiều tính nhẫn nại cùng cô lồi lõm kéo kéo.

Nhưng Duẩn Nặc cũng không muốn giảng co làm gì, cười lạnh đáp: "Tôi ở đâu thì có liên quan gì với anh sao? Không phải anh có chết cũng muốn thoát khỏi tôi sao? Thế nào? Trong lúc bất chợt không có tôi lại thấy không quen?"

"Chúng ta là vợ chồng." Anh đột nhiên trầm giọng nói.

Không biết là vì cái gì mà trái tim bỗng truyền đến đau đớn không thôi.

Duẩn Nặc cũng không cười nổi nữa, hừ lạnh trả lời: "A, thiếu chút nữa tôi đã quên mất thân phận này rồi."

"Nói cho tôi biết cô ở chỗ, tôi sẽ đến đón cô."

"." Cô cảm thấy anh không thể nào tốt bụng như vậy được, liền cười cự tuyệt: "Thôi, anh cứ đi chơi đi, chờ lúc nào chơi đã, thì gọi điện thoại cho tôi, khi đó, tôi sẽ cùng anh trở về nhà."

Sau khi về nhà, cô cũng nên chủ động nói đến chuyện ly hôn rồi.

Đúng vậy, cô muốn ly hôn với anh.

Mặc dù mơ hồ cảm giác mình vẫn còn thương anh, nhưng thực tế đã nói cho cô biết, cô không thể mãi như thế này được.

Nếu như chấp nhận thì cả đời này sẽ vạn kiếp bất phục.

Nếu như ông trời đã cho cô cơ hội sống lại, thì.cô cũng không cần phải ở bên cạnh người đàn ông Tần Mặc kia nữa.

Anh giống như là một bình độc dược, càng uống, sẽ càng nghiện, thừa dịp bây giờ vẫn còn có chút lý trí, mau chóng cắt đứt mối phải.

Tần Mặc có chút khó tin về những gì mà mình vừa nghe thấy, cô đây là vì sao?

Nếu muốn dùng hôn nhân trói buộc anh, cô liền cho rằng mình đã thành công?

Anh tựa như một vật phẩm được giành từ trong tay người khác, giống như một chiến lợi phẩm dùng để khoe khoang với mọi người, sau đó lê xoay người, liền lại không chút lưu tình mà vứt bỏ.

Đây chính là tác phong của Lục đại tiểu thư cô, một chút cũng không giả.

Nhưng Tần mặc anh không phải là một món vật phẩm, để cho Lục Duẩn Nặc cô giành được rồi, không muốn nữa liền tiện tay ném đi cho xong chuyện?

Anh không kìm được tức giận, rống vào trong điện thoại: "Tôi hỏi lần nữa, cô ở chỗ nào?"

Duẩn Nặc phiền não móm móm lỗ tai, trực tiếp cúp máy.

Tần Mặc nhìn chằm chằm điện thoại di động, giận đến mức hai mắt đỏ sọng lên.

Cô lại dám cúp điện thoại của anh?

Cô lại dám cúp.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh liền sử dụng định vị GPS, rất nhanh liền tra ra được vị trí của cô.

Máy chữ nhà họ Trác đập vào mắt, càng như thêm dầu vào lửa.

Nhà họ Trác?

Cô đang ở nhà họ Trác?

Lúc này, cô đến đó làm cái gì? Đi gặp tên thiếu gia kia?

Nghĩ đến tên thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ kia, người vẫn yêu Duẩn Nặc sâu đậm, từng con lửa giận ùn ùn kéo đến, không khỏi bắt đầu phát sinh cảm giác chua xót.

Ngày thứ hai sau khi cưới, cô lại quăng anh vào một góc, chạy đi tìm người trước kia vẫn luôn ái mộ mình, đây là đang muốn thị uy với anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bị Mang Đi.

Cắt điện thoại, anh để hành lý ở khách sạn, ra cửa đón xe đi đến nhà họ Trác.

Duẩn Nặc không nghĩ tới, anh thật sự sẽ tìm tới đây.

Lúc nhận được điện thoại của anh lần nữa, anh đã xuất hiện trước cửa của nhà họ Trác.

"Tôi cho cô hai lựa chọn, hoặc là tôi đi vào tìm cô, hoặc là cô ra ngoài gặp tôi."

Vì không muốn ảnh hưởng đến Trác Quân, Duẩn Nặc liền chủ động ra ngoài gặp anh.

Anh vừa nhìn thấy cô, cả khuôn mặt bao phủ một tầng hàn băng, tiến lên lời cô rời đi.

Duẩn Nặc không thuận theo, hất tay của anh ra: "Anh muốn làm gì?"

Tần Mặc nhìn chằm chằm vào cô, hai mắt bén nhọn rét lạnh, đáp: "Làm gì sao? Duẩn Nặc, đừng quên cô là ai?"

Cô cười hỏi: "Tôi là ai? Là vợ của Tần Mặc anh sao?"

Anh thật sự không thể hiểu được, tại sao cô lại muốn như vậy?

Có đúng là cô muốn lấy anh chỉ vì thích khiêu chiến ?

Quả thật anh không tài nào tiếp nhận nổi một chuyện như vậy.

"Đi theo tôi."

Anh đưa tay nắm lấy cổ tay của cô lần nữa, giọng nói không khỏi trở nên khàn khàn.

Duẩn Nặc liền hất tay của anh ra, từng bước lui về phía sau, cách xa anh nói: "Tần Mặc, anh đi đi, tôi sẽ không quản ngại, cũng xin anh đừng để ý tới tôi, nửa tháng sau, chúng ta sẽ gặp lại."

Cô nói xong, xoay người lại muốn đi vào nhà.

Ánh mắt của anh trầm xuống, hòa khí bốc lên đến tận đuôi lông mày.

Đột nhiên, anh chợt tiến lên nắm lấy tay của cô, kéo đi, rồi trực tiếp ném cô vào trong xe taxi.

"Này" Cô muốn xuống xe, nhưng đã không còn kịp nữa.

Anh phán phó tài xế trực tiếp lái xe đến khách sạn, sau khi lấy hành lý, liền nhanh chóng đến sân bay.

Đuẩn Nặc thế nào cũng không nghĩ đến, cuối cùng vẫn bị anh bắt lên máy bay, bay đến Thái Lan, trạm đỗ thứ nhất trong cuộc hành trình trắng mắt của bọn họ.

Ở trong trí nhớ của cô, sau khi vừa tới Thái Lan, bố trí chỗ ăn ở xong, ngày hôm sau anh liền ném lại cho cô một câu nói, tiếp đó liền biến mất, nửa tháng sau, mới lại xuất hiện, cùng cô trở về nhà.

Nhưng hiện tại cho dù thế nào cũng không còn quan trọng nữa, dù sao cô cũng không còn muốn ở cùng anh.

Trong suốt thời gian ngồi trên máy bay, Duẩn Nặc vừa mệt vừa đói, cũng không biết mình ngủ vào lúc nào.

Chờ máy bay chuẩn bị hạ cánh, bên tai mới truyền đến giọng nói ôn hoà của Tần Mặc: "Muốn ngủ bao lâu nữa? Đến nơi rồi."

Nói xong, liền trực tiếp bỏ cô lại đó, đứng dậy rời đi.

Đuẩn Nặc dụi dụi mắt cho tỉnh táo, rồi đứng dậy đi theo phía sau.

Ra khỏi sân bay, hai người liền đến thẳng khách sạn đã đặt phòng từ trước đó.

Vừa mới đến cửa phòng, điện thoại trong túi Tần Mặc đột nhiên lại vang lên.

Anh lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn, thần sắc đột nhiên tối tăm.

Cúp điện thoại, anh cầm hành lý, mới vừa mở cửa còn chưa kịp đi vào, điện thoại di động lại vang lên.

Anh vốn muốn tắt điện thoại trước, lại thấy Duẩn Nặc lạnh lùng cười một tiếng, đoạt lấy valy hành lý từ trong tay anh.

"Công việc của anh bận rộn, mau đi nhận đi!" Nói xong, không thèm quan tâm chút nào lập tức đi vào phòng.

Tần Mặc ngáp ngừng chốc lát, cuối cùng vẫn xoay người nhận điện thoại.

"Chuyện gì?"

"Mặc, chắc anh cũng đến nơi rồi? Bây giờ em đang ở gian phòng bên cạnh, phòng số 3103, sắp xếp cho cô ta xong, anh tới đây có được hay không?"

"." Ánh mắt của Tần Mặc tối lại, cất giọng lạnh như băng đáp: "Sao em lại đặt phòng ở chỗ này?"

Phòng của anh và Duẩn Nặc chính là phòng số 3102, cho nên cô ta đặt phòng 3103?

"Sao vậy? Không phải là em vội vã muốn gặp anh sao? Nếu anh không hài lòng, vậy em lập tức sẽ đi ngay."

"Được rồi, phòng cũng đã đặt, chờ anh đi!"

Cúp điện thoại, anh sai bước đi vào phòng.

Thấy Duẩn Nặc nằm trên ghế sofa, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi, anh liền đi tới, từ trên cao nhìn xuống nói: "Cô muốn ăn chút gì không?"

Đuẩn Nặc không rảnh mà đáp lại, lập tức ngồi dậy.

Thay vì để anh ta bỏ mình lại, còn không bằng cô bỏ anh ta lại trước.

Thấy cô rời đi, Tần Mặc không vui vội vàng tiến lên ngăn lại: "Cô đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài ăn gì đó, muốn đi cùng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô Biến Mất.

"Đi ra ngoài ăn gì đó, muốn đi cùng sao?"

Tần Mặc do dự hai giây, sau đó liền nói: "Tôi không đi đâu, cô cứ đi ăn đi, đi sớm về sớm."

Đuẩn Nặc lạnh lùng cười một tiếng, đưa lưng về phía anh rồi đi.

Cô mà đi lúc này, không phải rất hợp ý của anh ta sao? Còn giả mù sa mưa nói lời khách sáo, đúng là đối trá.

Nhìn Đuẩn Nặc rời đi, Tần Mặc ở trong phòng không bao lâu, liền đi đến gõ cửa phòng bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, cửa liền được mở ra, xuất hiện trước mắt Tần Mặc, là một cô gái, da trắng như tuyết, mi thanh mục tú, vừa nhìn liền ngỡ như tiên hạ phàm, càng nhìn càng làm cho người ta cảm thấy ngây ngất đắm chìm.

Tần Mặc vừa mới bước vào, cô gái kia liền nhào tới nhón chân lên hôn anh, nhưng lại bị anh lạnh lùng, không chút khách khí, trực tiếp đẩy ra.

"Trước đây anh đã nói với em thế nào, mà vẫn cứ để ngoài tai như vậy?"

Cô gái cúi đầu, kéo cánh tay của anh làm nũng nói: "Thật xin lỗi, lần sau em sẽ không như thế nữa?"

Tần Mặc bỏ tay của cô ra, đi thẳng tới ghế sofa ngồi xuống.

Cô gái rót một chén nước đưa cho anh, nhìn mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, cái miệng nhỏ liền chu lên hỏi: "Anh làm sao vậy? Hình như không được vui vẻ cho lắm, vẫn còn giận em sao?"

Tần Mặc lắc đầu, ngược mắt đón lấy ánh mắt trong trẻo của cô gái kia: "Văn Văn, sau này, đừng hành sự lỗ mãng như vậy nữa, mặc dù anh cùng Đuẩn Nặc đã kết hôn, nhưng chuyện của công ty, hầu hết quyền lực vẫn đều tập trung ở trong tay của Lục Vân Kỳ, chúng ta không thể chủ quan được, biết không."

Văn Tịch gật gật đầu, ngồi ở bên cạnh anh cam kết: "Được, sau này, em sẽ tận lực không chế bản thân, không tùy tiện đến gặp anh nữa, nếu anh nhớ em thì cứ gọi điện thoại cho em là được."

"Ừ!". Tần Mặc đưa tay lên vuốt vuốt trán của cô nói: "Phụ nữ biết nghe lời vẫn là tốt nhất."

Văn Tịch cười cười, rúc vào trong ngực của anh.

"Mặc, đêm tân hôn đó, anh để cô ta ở một mình nên cô ta tìm anh gây phiền toái sao?"

Nghĩ đến phản ứng kỳ quái của Đuẩn Nặc, Tần Mặc lại không khỏi tức giận bưng bưng, không kìm chế được.

"Không có."

"Không có sao?". Văn Tịch đầy tò mò hỏi: "Chẳng lẽ cô ta không hỏi gì cả?"

Nếu cô ấy chất vấn anh đôi câu, thì anh đã không thấy tức như vậy rồi.

Đưa tay ôm lấy Văn Tịch, Tần Mặc được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo: "Hai chúng ta ở chung một chỗ, tại sao phải nhắc tới cô ta chứ?"

Văn Tịch khẽ mỉm cười đáp: "Đúng vậy, chúng ta đi ra ngoài hóng mát một chút đi!"

Tần Mặc khẽ nhếch khóe môi, dắt tay Văn Tịch đi ra khỏi phòng.

Ôm lấy nhân trong ngực, anh tựa hồ đã hoàn toàn quên mất người vợ mới cưới hoàn toàn mù tịt về đường xá cũng như ngôn ngữ ở nơi này.

Mãi cho đến tối khuya, hay còn gọi là nửa đêm

Đang ngủ ở trên giường, Tần Mặc mới sực nhớ tới ai kia liền không khỏi hoảng hốt, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Văn Tịch gọi anh lại hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Tần Mặc trả lời nhưng cũng không quay đầu lại: "Không có gì, em ngủ đi."

Về tới phòng của mình cùng với Duẩn Nặc, liền thấy bên trong trống không, ngay cả một bóng người cũng không có.

Tâm, không khỏi luống cuống, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Duẩn Nặc.

Điện thoại tuy đổ chuông nhưng đáng tiếc lại không có ai nhận.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Trong lòng liền thấy ảo não, tự trách, anh không nên để cho cô đi ra ngoài một mình, cô lại không thông thạo ngoại ngữ, đất khách quê người nhất định sẽ thua thiệt, đã trễ thế này còn chưa trở lại, có thể đi được nơi nào chứ?

Lòng thấp thỏm không yên, anh cầm áo khoác lên, xôn ra cửa đi tìm cô.

Vừa lúc đó liền gặp phải Văn Tịch trên người vẫn còn mặc nguyên váy ngủ, thấy thần sắc anh khẩn trương, không khỏi hỏi: "Mạc, sao vậy?"

"Không thấy cô ấy, em cứ trở về phòng đi, anh ra ngoài tìm một chút xem sao."

"A?"

Còn không đợi Văn Tịch nói thêm, Tần Mạc đã sai bước rồi đi, biến mất trong hành lang khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lại Dám Tìm Người Khác Sau Lưng Anh.

Cùng lúc đó, trên đài quan sát, có hai người đang lẳng lặng đứng cạnh nhau, ngắm nhìn hàng vạn ngọn đèn thấp sáng bên dưới.

Hình ảnh trước mắt, đẹp không sao tả xiết.

"Tiểu Nặc, đã trễ thế này, anh ta vẫn yên tâm để em một mình ở bên ngoài sao?"

Nghe hỏi vậy, Duẩn Nặc quay đầu lại, đón nhận trông mắt đen nhánh thâm thúy của người kia.

Một lát sau, cô mỉm cười đáp: "Hai chúng ta ở chung một chỗ, làm sao lại nhắc tới anh ta làm gì?"

Trác Quân đi tới, vuốt vuốt sợi tóc trên trán bị gió thổi có chút xóc xếch của cô lại cho ngay ngắn.

Anh liền cười khẽ, nụ cười nhẹ như gió, vô cùng tuấn mỹ.

"Anh chỉ sợ..."

Duẩn Nặc cau mày nói: "Một đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất, thế nào mà vào lúc này đột nhiên lại giống như đứa bé, anh nói xem, phải sợ cái gì chứ?"

Duẩn Nặc không nghĩ tới, sau khi anh tỉnh lại, sẽ đuổi theo cô tới Thái Lan.

Khi cô vừa rời khỏi Tần Mạc không tới hai phút, liền nhận được điện thoại của anh.

Sau đó, cô liền ra khỏi khách sạn, lên xe của anh du ngoạn.

Người đàn ông này rất ưu tú, thông thạo nhiều thứ tiếng khác nhau, cả ngày hôm nay, anh dẫn cô đi thăm thú rất nhiều danh lam thắng cảnh, tới đến, liền mang cô tới đài quan sát này, ngắm nhìn hàng vạn ngọn đèn trên trời.

Đối với sự xuất hiện này của anh cô thật mừng rỡ, cũng thấy kích động không thôi.

Rất may là còn có anh, nếu không một mình ở nơi đất khách quê người này không biết phải trải qua như thế nào?

"Anh sợ anh ta tới tìm em, em sẽ bỏ anh lại lần nữa mà đi theo anh ta."

Nói lời này ra đáy mắt của anh liền toát lên vẻ khổ sở, đau thương.

Thấy thế tim của Duẩn Nặc bị giầy xéo một trận, đau âm ỉ.

"Đồ ngốc, sao em bỏ anh lại được chứ?". Cô đưa tay sờ sờ lên gương mặt tuấn mỹ không có chút tỳ vết nào của anh, khẽ cười: "Em thề, sau này, sẽ không bao giờ ... bỏ anh lại nữa."

Trác Quân có chút không tin lắc đầu nói: "Không, em sẽ vẫn bỏ lại anh thôi, bởi vì em và anh ta đã kết hôn, bởi vì người em yêu, chính là anh ta."

"."

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy đa tình của người đàn ông này, ánh mắt chất chứa thật nhiều cảm xúc ưu thương làm cho Duẩn Nặc thấy vô cùng khó chịu.

Đúng vậy, cô và Tần Mặc đã kết hôn.

Nhưng hiện tại cô chưa chắc đã còn yêu anh ta.

Chờ qua kỳ trăng mật này về đến nhà, cô lập tức sẽ ly hôn với anh ta, đến lúc đó cô có thể cùng Trác Quân ở chung một chỗ, cũng sẽ không tách ra nữa.

Nhưng mà bây giờ, cô không thể nói gì với anh cả.

Cho nên, liền tìm cách dời đi đề tài bi thương này.

"Trác Quân, anh mau nhìn xem, đây là cái gì? Sao băng có phải không?"

Trác Quân lại không bị dời sự chú ý đi chút nào, vẫn lưu luyến si mê nhìn chăm chăm vào cô như cũ.

Duẩn Nặc lại không nhìn lại anh, chấp hai tay hướng lên trên bầu trời đêm mênh mông mà ước nguyện.

Gió nhẹ thổi tới, không khí vào đêm se se lạnh, Trác Quân tiến lên phía trước, nhẹ nhàng choàng tay lên vai cô, hy vọng có thể cho cô một chút ấm áp.

Vậy mà, trong lúc này, tại cửa phía sau của đài quan sát, lại xuất hiện một người đàn ông tên là Tần Mặc.

Anh vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy trong cảnh đêm lung linh huyền ảo, hai bóng người đang ôm nhau thật thân thiết.

Bàn tay, bắt giác nắm lại thật chặt, trán nổi đầy gân xanh, cắn răng nghiêng lợi tiến đến.

Con người trong đôi mắt âm u sắc lạnh tựa như loài Báo đang rình rập con mồi.

Cả một buổi tối anh đã đi đến không biết bao nhiêu địa phương nhưng cũng không tìm được cô, cuối cùng phải dùng đến định vị GPS, mới biết cô đang ở chỗ này.

Không nghĩ tới vừa chạy đến, đã nhìn thấy một màn như vậy.

Vợ mới cưới của mình ở bên ngoài thân mật tư tình cùng với đàn ông khác, người luôn luôn cao ngạo như Tần Mặc anh, sao có thể chịu được đả kích như vậy.

Anh sải bước đi tới, từng bước từng bước, dần dần đến gần hai người kia.

Đột nhiên, anh chợt kéo Trác Quân ra, rồi bất ngờ tung một cú đấm về phía người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thật Xin Lỗi, Trác Quân.

Tần Mặc tung ra một quyền, khiến cho Trác Quân chưa kịp phòng bị nhào người vào trên lan can, hộc cả máu mũi, máu miệng.

Duẩn Nặc cả kinh, vội vàng chạy tới đỡ anh, sau đó liền trừng Tần Mặc quát lên: "Anh bệnh thần kinh à? Tự nhiên lại đi đánh người?"

Tần Mặc cười lạnh, nhìn chăm chăm vào Duẩn Nặc, hai mắt đỏ ngầu đầy hung ác.

Vươn tay kéo cô sang, anh gầm nhẹ: "Lục Duẫn Nặc, đừng quên cô là ai?"

Duẫn Nặc hất tay của anh ra, không cam lòng yếu thế mà đáp trả: "Tôi là ai, thì có liên quan gì tới việc anh đánh người, Tần Mặc, anh không cảm thấy mình đang làm điều thừa sao?"

"Tôi đang làm điều thừa, con mẹ nó tôi ăn no không có gì để chuyện làm, mới chạy đến nơi đây tới bắt gian, chỉ cần một ngày cô còn là vợ của Tần Mặc tôi, thì ngày đó tôi vẫn sẽ có quyền can thiệp vào sự tự do của cô, mau trở về cùng tôi."

Anh nói xong, liền trực tiếp lôi Duẫn Nặc ra phía cửa chính. Diễm đã nắm lấy tay anh.

Duẫn Nặc quay đầu lại thấy Trác Quân siêu vẹo giữa trời chiều tịch mịch, tim không khỏi đau nhói, cô gắng dùng sức hất tay của Tần Mặc ra.

"Anh mau buông tôi ra."

Cô vừa thoát được liên vọi vàng chạy đến trước mặt Trác Quân, đau lòng đưa tay lên lau vết máu bên khóe miệng của anh.

Hành động này của cô, ở trong mắt Tần Mặc, tương đối châm chọc, thậm chí còn mang chút sỉ nhục.

Cẩn rằng nghiêng lợi đi lên trước, anh quyết tâm kéo Duẫn Nặc rời khỏi chỗ này.

Lại thấy cô lập tức đứng ở trước mặt Trác Quân, giống y như gà mẹ đang đứng ra bảo hộ gà con vậy, oán hận nhìn chăm chăm vào anh nói: "Tần Mặc, tôi cho anh biết, tôi sẽ không đi với anh đâu. Anh chính là chồng của tôi, điều này thật không sai nhưng anh cũng đừng quên, anh chẳng qua chỉ là người đến ở rể nhà họ Lục chúng tôi mà thôi, tôi có quyền bỏ anh, tôi muốn ly hôn với anh, biến đi, mau cút khỏi tầm mắt của tôi."

Tôi ở rể? Ly hôn?

Nghe đến mấy chữ này, người luôn luôn cao ngạo như Tần Mặc, sao có thể chịu được vũ nhục như thế.

Thế nào cũng không nghĩ tới, mới kết hôn được hai ngày, mà cô lại ngang nhiên đội nón xanh cho mình, còn khẩu xuất cuồng ngôn muốn ly hôn.

Làm sao mà anh có thể chịu được, chịu đựng thế nào được???

Hung hãn nhìn Duẫn Nặc chăm chăm, ánh mắt của anh tựa như con dao, vô cùng sắc bén, từng con lửa giận vọt lên trên ngực: "Đúng, tôi là người tới ở rể Lục gia, nhưng cô cũng đừng quên, là ai không biết liêm sỉ quân lấy tôi, không phải là tôi thì sẽ không lấy chồng. Lục Duẫn Nặc, bây giờ đã được như nguyện nên cô liền qua cầu rút ván đúng không?"

"Ai không có một thời trẻ con ngốc nghếch, ngu dại, trước kia tôi uống lộn thuốc mới đi thích một người như anh, nhưng bản tiểu thư bây giờ đối với anh lại không hề có nửa điểm hứng thú, anh đi đi, vĩnh viễn cũng đừng để cho tôi gặp anh thêm lần nào nữa."

Cô đúng là điếc không sợ súng đây mà.

Đôi mày của Tần Mặc run lên, cẩn rằng nhìn chăm chăm vào cô cười lạnh hỏi: "Ý của cô chính là cô hối hận sao?"

Duẫn Nặc hất cằm lên, cao ngạo tựa như nữ vương đáp: "Đúng vậy, tôi hối hận, hối hận vì đã gả cho một người mặt người dạ thú, mau cút đi."

"Lục Duẫn Nặc.". Anh giận dữ hét lên, rồi chợt bóp chặt cổ của cô nói: "Cô muốn chết sao?"

Thấy vậy, Trác Quân vội vàng tiến lên kéo người ra, lại bị Tần Mặc đẩy một cái, vì không kịp đề phòng nên lập tức liền ngã xuống.

Trác Quân vốn là người bệnh nặng mới khỏi, cho nên thể chất cũng không được tốt, hiện tại thấy anh ngã ở trên mặt đất, Duẫn Nặc đau lòng nhủ chặt mày, cố hết sức gầy gĩa để thoát khỏi tay Tần Mặc.

"Khốn kiếp, buông tôi ra, buông tôi ra." ๑๐๑ ☆ L ☆ ๑๐๑.

"Hôm nay tôi sẽ để cho cô ném thử một chút xem kết quả phản bội lại tôi là như thế nào."

Nói xong, Tần Mặc trực tiếp lôi cô xuống dưới lầu.

Mấy lần quay đầu lại nhìn Trác Quân vẫn còn đang ngã sõng soài trên mặt đất, tim cô co thắt từng cơn đau đơn vô cùng, cho đến khi bị Tần Mặc lôi đi xuống, biến mất khỏi đài quan sát.

Thì cô biết, cô lại phụ Trác Quân một lần nữa rồi.

Cô có lỗi với anh, hơn nữa còn không nên cất lời thề son sắt ở trước mặt anh như thế, sau này sẽ không bao giờ ... bỏ anh lại.

Nhưng cô đã bỏ anh lại thêm một lần nữa rồi.

Trác Quân, thật xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đột Nhiên Đối Tốt Với Cô

Tần Mạc đưa Duẩn Nặc về khách sạn, vừa vào trong phòng liền tức giận ném cô lên trên giường lớn, không kìm được rống lên: "Sau này, không cho phép cô đi gặp người kia nữa, có nghe hay không?"

Duẩn Nặc từ từ ngồi dậy, xoa xoa cánh tay bị vặn đau, trừng Tần Mạc: "Anh có tư cách gì mà nói với tôi những lời như thế? Tần Mạc, đừng quên, coi như có là vợ chồng, anh cũng không có tư cách can thiệp vào quyền tự do cá nhân của tôi."

"Tôi không có tư cách?"

Anh híp mắt tiến lên trước, hai tròng mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào cô, bên trong con ngươi như có ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt.

Duẩn Nặc khiếp đảm lui về phía sau.

Thấy cô tựa hồ vẫn còn có chút sợ hãi mình, Tần Mạc đột nhiên cười nói: "Nếu tôi không có tư cách, thì người trong khắp thiên hạ chẳng có ai có tư cách này cả."

Anh cởi áo khoác ra ném xuống, sau đó liền tiến tới chỗ của cô.

Duẩn Nặc cả kinh, vội vàng né tránh: "Anh muốn làm gì?"

"Làm gì à?" Anh hài hước nhìn cô, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy tâm tình khó nói: "Cô nghĩ tôi sẽ làm gì?"

"Anh..." mặt Duẩn Nặc liền đỏ lên, đứng dậy muốn chạy, nhưng đột nhiên cánh tay lại bị anh nắm được.

"Ngủ đi, sáng sớm mai sẽ dẫn cô đến một chỗ rất thú vị."

Cô liền ngăn ra, cứ tưởng lỗ tai của mình đã nghe lầm, kinh ngạc nhìn anh.

Anh khẽ cười, nằm ở bên cạnh cô, ôn nhu nói: "Chuyện ngày hôm nay, đến đây là chấm dứt, bắt quá lần sau không được nói những lời này nữa, nghe rõ chưa?"

Sao cô lại không nghe rõ chứ, nhưng với việc anh đột nhiên ôn nhu như vậy làm cho cô có chút không thích ứng nổi, sững sờ một lúc lâu liền bị anh thừa dịp đang lơ mơ mà tấn công tăng phòng ngự rồi.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên anh thức dậy rất sớm, hơn nữa còn chuẩn bị sẵn cho cô tất cả mọi thứ.

Ngay cả muốn mặc quần áo nào, anh cũng đặt sẵn ở bên cạnh, cô vừa thức dậy, anh liền bảo: "Mặc quần áo vào đi, chúng ta đi ăn sáng."

Duẩn Nặc liếc anh một cái, mặc quần áo vào, đi theo ra khỏi phòng, anh cũng đã sớm đặt một bàn bữa sáng phong phú dưới phòng ăn của khách sạn.

Mới vừa ngồi xuống, Tần Mạc liền quan tâm rót cho cô một cốc sữa tươi đưa tới: "Chẳng phải em vẫn thường nói nên uống một cốc sữa tươi vào bữa sáng để cho đẹp da sao?"

Duẩn Nặc đưa mắt, nhìn anh chăm chăm, đầu óc cô hơi ngẩn ngơ giống như người già.

Người đàn ông này, có phải đã uống lộn thuốc rồi hay không?

Trước kia, đối với cô mà nói, anh chẳng bao giờ quan tâm, thế mà sáng sớm hôm nay, chẳng những còn chuẩn bị sẵn quần áo cho cô, đã thế lại còn đưa giày, đưa áo khoác, còn thân thiết rót sữa tươi cho cô, hẳn không bị điên đấy chứ?

"Thất thần làm cái gì? Không quen?" Tần Mạc nhìn cô ngẩn người suy nghĩ không khỏi nhú mày nói.

Gương mặt tuấn tú tắm dưới ánh mặt trời càng tăng thêm mấy phần thần bí cùng mỉa mai.

Cuối cùng cũng phản ứng kịp Duẩn Nặc vội vàng cúi đầu ăn sáng.

Đang ăn, đột nhiên liền nghĩ tới Trác Quân tới hôm qua bị cô ném qua một bên, thần kinh lập tức căng thẳng, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho anh.

"Gọi điện thoại cho ai?" Tần Mặc hỏi.

Đuẩn Nặc không để ý đến anh, tiếp tục gọi, nhưng lại không có ai nhận máy cả.

Chỉ chốc lát sau, đối phương mới gửi đến một tin nhắn: "Tiểu Nặc, anh đi về trước, chúc em và anh ta trắng mặt vui vẻ, cũng chúc cho hai người hạnh phúc."

Đọc nội dung tin nhắn xong tim của cô như bị ai đó đang bóp chặt, đau đến mức không thở được, không còn tâm trạng nào để ăn sáng nữa.

Cô lại phụ anh rồi.

Tại sao cô luôn là người phụ anh, luôn làm tổn thương anh hết lần này đến lần khác như vậy chứ?

Đuẩn Nặc cảm thấy bản thân mình thật đáng chết liền đứng dậy muốn rời đi, nhưng lúc này lại bị Tần Mặc gọi lại: "Em đi đâu vậy?"

Liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái, cô lạnh lùng cười đáp: "Chúng ta đi về đi."

"..." Anh không hiểu, đây không phải là tuần trăng mật của bọn họ sao? Thế nào mà vừa đến liền muốn đi?

Nghĩ đến việc cô mới vừa gọi điện thoại cho người nào đó, chắc hẳn chính là Trác Quân rồi.

Trong lòng Tần Mặc bỗng dưng liền bốc hỏa, bỏ chén đĩa xuống, anh liền lôi Đuẩn Nặc đi: "Đi, dẫn em đi xem cảnh đẹp, nếu em không vui vẻ, tôi sẽ chặt đầu xuống là bóng cho em đá."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đã Tới Muốn Ngăn Cũng Không Ngăn Được.

Ngày tiếp theo, không biết Tần Mặc làm thế nào mà khiến cho Đuẩn Nặc cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, cũng rất vui vẻ.

Vui đến mức dường như cô đã hoàn toàn quên mất, mình hận Tần Mặc và cần phải giữ khoảng cách với anh.

Thời gian thoáng một cái, một tháng trăng mật của bọn họ liền kết thúc.

Hôm nay là ngày kết thúc hành trình, bọn họ đã đặt chân đến sân bay trong nước.

Tần Mặc một tay kéo hành lý, một tay ôm lấy vòng eo của Đuẩn Nặc, hai người giống như mọi đôi vợ chồng mới cưới vừa đi trăng mật về, ân ái khăng khít đi lại trong biển người nổi lên không dứt.

Mới vừa đi ra đại sảnh, cách đó không xa, liền truyền đến tiếng gọi của Lục Vân Kỳ: "Tiểu Nặc, ở đây."

Đuẩn Nặc ngẩng đầu nhìn lên, người đang đứng trước chiếc xe hơi cực kỳ khí phái không phải là anh cả của cô sao.

Nói vậy, là anh cố ý tới đây để đón bọn họ!

"Anh cả." Đuẩn Nặc liền gạt tay của Tần Mặc đang đặt ở ngang hông mình, sải bước chạy về phía Lục Vân kỳ, nhiệt tình tặng cho ông anh trai mình một cái ôm thật chặt.

"Anh cả, một tháng không gặp, nhớ mọi người muốn chết rồi."

Ở trước mặt Lục Vân Kỳ, cô vĩnh viễn là một cô gái nhỏ chưa trưởng thành.

Người nhà họ Lục, ai cũng yêu thương cô đến tận xương cả.

Lục Vân Kỳ đẩy cô ra, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi hỏi: "Một tháng này, chơi vui vẻ chứ?"

"Vâng!"

Tần Mặc đi lên trước, lễ phép chào một tiếng: "Anh cả."

Lục Vân Kỳ khẽ mỉm cười, gật đầu một cái.

Đang lúc ấy thì một cô gái từ trên xe bước xuống, dịu dàng thành thực, đẹp như ngọc tạc.

Lục Vân Kỳ liền kéo cô ấy đến, lên tiếng giới thiệu: "Tiểu Nặc, cô ấy, là bạn gái của anh, Thượng Văn Tịch."

Tiếp đó, lại quay sang nói với người kia: "Văn Tịch, đây là em gái của anh, Tiểu Nặc, còn cậu ta là chồng mới cưới của Tiểu Nặc, Tần Mặc."

Trong tiếng giới thiệu của Lục Vân Kỳ, đại não của người nào đó liên nổ tung. Trừ Lục Vân Kỳ, ánh mắt của người bọn họ đều tập trung vào một chỗ, lộ ra không khí quý dị mà lạnh lẽo, hung hăng đâm vào trên người của ai đó.

Thượng Văn Tịch. Thượng Văn Tịch....

Trong đầu của Duẩn Nặc, vẫn không ngừng vang vọng cái tên của người phụ nữ này, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh ông anh của mình mà ngây người, sững sờ.

Thượng Văn Tịch, cô ta không phải là người tình của Tần Mặc hay sao?

Cũng bởi vì cô ta mà ba năm sau, anh cả của cô đã phải chết oan chết uổng, cô ta liên thủ với Tần Mặc, cướp lấy tất cả những gì thuộc về nhà họ Lục..

Không được, cô tuyệt đối sẽ không để cho anh cả cưới một người phụ nữ ác độc như vậy.

Bỗng nhiên, cô đẩy Thượng Văn Tịch ra, kéo Lục Vân Kỳ qua một bên, gấp gáp nói: "Anh à, cô ta thật sự là bạn gái của anh sao?"

Lục Vân Kỳ không hiểu đầu của tai nheo ra sao, liền đáp: "Đúng vậy, thế nào?"

"Không, anh mau lập tức chia tay đi, cô ta không xứng với anh đâu, hãy mau lập tức chia tay với cô ta đi."

Lục Vân Kỳ rất buồn bực, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hốt hoảng nóng lòng của cô em mình, đau lòng sờ sờ lên trán của cô, lo lắng hỏi: "Tiểu Nặc, em không sao đấy chứ?"

"Em không sao, anh hãy chia tay với cô ta, không để cô ta làm bạn gái của anh nữa, có được hay không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì cô ta là một phụ nữ hư hỏng, bởi vì cô ta..."

"Tiểu Nặc, em biết cô ấy sao?"

Duẩn Nặc còn chưa nói hết, Lục Vân Kỳ liền hỏi ngược lại.

Cô ngây người, đảo mắt nhìn về phía Thượng Văn Tịch cùng Tần Mặc cách đó không xa, trong lúc bất chợt, không biết nên giải thích với anh mình thế nào.

Chẳng lẽ lại nói cho anh rằng, cô biết ba năm sau, Lục gia bọn họ sẽ bởi vì hai người kia mà cửa nát nhà tan sao? Chẳng lẽ nói cho anh biết, cô được trọng sinh trở lại ba năm trước hay sao?

Coi như có nói, cũng sẽ không có ai tin hết, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

"Được rồi Tiểu Nặc, chị Văn Tịch là người rất tốt, tin tưởng vào ánh mắt của anh đi, sao hả?"

Vỗ vỗ vào vai của Duẩn Nặc, Lục Vân Kỳ liền kéo cô đi tới chỗ của Văn Tịch và Tần Mặc, cười cười giải thích: "Không có chuyện gì nữa, chúng ta trở về thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trăm Miệng Cũng Không Thể Bào Chữa

Dọc theo đường đi, không khí trong xe cũng rất quái dị.

Để phá vỡ không khí yên lặng này Văn Tịch lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, đưa cho Duẩn Nặc: "Tiểu Nặc, chút quà gặp mặt nho nhỏ, mong rằng em sẽ thích."

Duẩn Nặc lại không hề nề tình, liền hất tay một cái, chiếc hộp trong tay Văn Tịch theo quán tính vô tình rơi vào trên người Tần Mặc.

"Tôi cũng không thiếu gì."

Nghe câu nói không hề thân thiện chút nào kia của cô, ánh mắt không hiểu của Lục Vân kỳ cùng Tần Mặc liền bắn tới.

Tần Mặc cầm hộp quả lên, nhìn về phía Duẩn Nặc, muốn bốc hỏa nhưng lại không thể nào phát tác.

Cuối cùng, lại đưa tay ôm chầm bả vai của cô, trầm trầm hỏi: "Ai lại chọc tới em rồi sao?"

Duẩn Nặc liếc anh một cái, lạnh lùng gạt bàn tay kia xuống, vênh mặt lên, không thêm trả lời.

Tần Mặc tuy tức giận, nhưng giờ phút này, anh chỉ có thể nhẫn nhịn, nhất định phải nhẫn nhịn.

Thương tiếc đưa mắt nhìn Văn Tịch nói: "Rất cảm ơn về món quà gấp mặt, hôm nay tâm tình của cô ấy không tốt, mong cô đừng để ý."

Văn Tịch khẽ mỉm cười, lắc đầu đáp: "Không sao đâu."

Hai người họ mặt đối mặt chuyện với nhau, nhưng lại giống như những người xa lạ chưa từng gặp bao giờ, giả vờ đạt đến mức nếu là người bình thường sẽ không tài nào phát hiện ra.

Nhưng Duẩn Nặc thì lại hiểu rõ bọn họ như trong lòng bàn tay, bây giờ không có cách nào nhìn vào mặt được, cô liền nói với Lục Vân Kỳ: "Anh cả, dừng xe, em muốn xuống."

Lục Vân Kỳ vội dừng xe sang bên dừng lại, xe còn chưa dừng hẳn, Duẩn Nặc đã mở cửa xe nhảy xuống.

Tần mặc vội vàng theo sát phía sau.

Anh tiến lên, giữ tay cô lại hỏi: "Duẩn Nặc, em nổi điên gì thế? Đang yên đang lành, bị ai chọc giận sao?"

Duẩn Nặc hất anh ra, ngưng bước.

Cô quay đầu lại nhìn anh, lạnh lùng cười một tiếng, trả lời: "Không có ai chọc giận tôi cả, tôi muốn đi bộ thôi không được sao?"

"..." Tần Mặc đã ghen lên đến ngực, đưa mắt nhìn cô chăm chăm, lúc này thật sự rất muốn bóp chết ai kia.

Lục Vân Kỳ cũng đi tới, vỗ vỗ vai của anh nói: "Cậu cứ lên xe trước đi, để tôi nói chuyện với con bé."

Tần Mặc không thêm để ý tới Duẩn Nặc nữa, xoay người đi đến, ngồi vào xe.

Lục Vân Kỳ kéo em gái qua, ôn nhu hỏi: "Tiểu Nặc, em biết Văn Tịch sao?"

Duẩn Nặc hờn hển đáp: "Không biết."

"Vậy sao em lại đối với cô ấy như vậy?"

"Em chỉ không thích cô ta, anh..." Cô chợt nắm Lục Vân Kỳ, vội vàng nói: "Đừng ở cùng với cô ta, cô ấy không phải là người tốt lành gì đâu, hãy tin em, đừng quan hệ với cô ta nữa, có được hay không?"

Lục Vân Kỳ luôn luôn hiểu rõ em gái mình nhất, thấy cô cứ cố tình gây sự như vậy, cho dù có cung chiều, thương yêu thế nào đi chăng nữa cũng có chút không chịu nổi.

"Tiểu Nặc, anh biết trong lòng em đang suy nghĩ cái gì, nhưng anh cũng đã 28 tuổi, thật khó khăn mới gặp được một cô gái khiến mình động tâm, anh thật sự không muốn buông tay, em cũng đã kết hôn rồi, chẳng lẽ em lại không hiểu anh sao?"

"Em..."

"Em yên tâm, cho dù anh có bạn gái, hay cưới vợ, sau này vẫn sẽ thương em trước sau như một, sao hả?"

"Không phải vậy, anh cả em..."

"Được rồi!". Duẩn Nặc ghen lời không biết phải nói sao, Lục Vân Kỳ vỗ vai của cô, ôn nhu nói: "Quay lại xin lỗi Văn Tịch một câu nhé, coi như là anh cầu xin em?"

Nói xin lỗi?

Nói xin lỗi với người phụ nữ kia?

Cô không làm được.

Có lẽ bây giờ cô ta trong mắt mọi người là một cô gái tốt, dịu dàng hào phóng, hiền thực nhưng không ai biết hết thấy đều là giả vờ.

Nhưng hiện tại cô không có chứng cứ, có nói thêm nữa cũng chỉ làm cho anh cả oán hận cô mà thôi. Cô phải làm sao mới có thể xé toạc cái mặt nạ của Tần Mặc và Văn Tịch đây?

Rốt cuộc cô phải làm sao bây giờ?

Đúng rồi!

Đôi mắt của cô chợt lóe sáng, trên môi bắt giắc vẽ nên nụ cười âm hiểm.

Nếu bọn họ đều muốn giả bộ, thì cô cũng thuận nước đẩy thuyền mà giả bộ theo!

Cô cũng không tin, mình không có cơ hội vạch trần bộ mặt thật của hai người bọn họ trước mặt tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cố Ý Để Cho Bọn Họ Xem

Cùng lúc đó, ở bên trong xe.

"Cô ta ngang ngược như vậy mà anh cũng chịu được sao?"

Nhìn chằm chằm vào Lục Vân Kỳ cùng với Duẩn Nặc cách đó không xa, Văn Tịch cất lời châm chọc, đầy ý vị sâu xa.

Tần Mặc ngược mắt lên nhìn cô ta, trong lòng mất thắm thúi tràn đầy tức giận: "Cho dù có ngang ngược hơn nữa, anh cũng nhất định chịu đựng được, còn em, tại sao lại muốn làm như vậy?"

Văn Tịch thu hồi ánh mắt, nhìn Tần Mặc đáp: "Em chỉ là vì không muốn để cho anh phải quá cực khổ, lại nói, nếu như có em, thì tỷ lệ thành công không phải sẽ lớn hơn sao?"

"Thành công của anh, không cần một phụ nữ đứng ra làm bàn đạp, mau chia tay với anh ta ngay lập tức."

"Mặc, cần gì phải cố chấp như thế chứ?"

Tần Mặc lạnh lùng trừng cô, ngực chất đầy lửa giận, không ngừng phập phồng nhộn nhạo.

"Vân Vân, anh biết, em vì muốn tốt cho anh, nhưng em cảm thấy, anh sẽ vì sự nghiệp của mình mà đẩy người phụ mình thương vào trong hố lửa sao? Lập tức chia tay, nếu không..."

"Em sẽ không chia tay đâu, trừ phi chúng ta lấy được 80% cổ phần của tập đoàn Lục thị, Mặc, anh đừng quên, báo thù cũng có nửa phần của em, anh không có quyền ngăn cản."

"Emi..."

Tần Mặc đang muốn nói thêm thì đột nhiên lại bị Văn Tịch ra hiệu dừng lại.

Anh quay đầu lại nhìn, liền thấy Duẩn Nặc cùng Lục Vân Kỳ đang đi tới, lập tức liền thay bằng một bộ mặt giả dối, tiến lên kéo Duẩn Nặc qua.

Vốn Duẩn Nặc muốn đẩy ra, nhưng lại muốn lật tẩy hành động xấu xa của anh ta và Hạ Văn Tịch, liền cười một tiếng, chủ động chui vào trong ngực của Tần Mặc.

Xe khởi động lần nữa, trực tiếp chạy về biệt thự của nhà họ Lục.

Mà lúc này ở trên đường, Duẩn Nặc tựa hồ biến thành một người khác, không e ngại ngồi lên trên đùi của Tần Mặc, vừa kéo lại vừa ôm, hôn rồi lại hôn.

Còn tự luyến làm thành đủ loại biểu hiện cho Tần Mặc xem: "Ông xã, em như vậy có đẹp không? Đẹp không hả?"

Tần Mặc thật có chút không chống đỡ được, một khắc trước còn lạnh lùng xa cách, thế nào mà mới trong chốc lát, liền quay trở về thành người mặt dày

mày dạn theo đuổi anh của trước kia.

Ánh mắt âm trầm lướt qua Văn Tịch, thấy cô tựa hồ không có phản ứng gì lại đảo mắt nhìn chăm chăm Duẩn Nặc, khổ sở cười đáp: "Đẹp."

"Vậy anh có thích không?"

"... Thích."

"Ông xã à, anh hôn em một cái có được hay không?"

Hai tay của cô vất lên cổ Tần Mặc, chớp chớp mắt đầy phong tình quyến rũ.

Nói thật, quả là cô rất đẹp, Tần Mặc nhìn chăm chăm vào dáng vẻ kiều mỵ xinh đẹp kia trong lúc nhất thời liền trở nên thất thần.

Lục Vân Kỳ đang lái xe bất đắc dĩ lắc đầu, lên tiếng nói: "Tiểu Nặc, em nên biết ý một chút, không nhìn thấy có anh và chị Văn Tịch ở đây sao?"

Duẩn Nặc quay đầu lại, liếc mắt nhìn Văn Tịch đang ngồi ở tay lái phụ, lạnh lùng cười đáp: "Hai người cũng không phải là người ngoài, hơn nữa, em với Tần Mặc là vợ chồng, anh ấy hôn em cũng là chuyện bình thường mà."

Nói xong, lại nhìn chăm chăm vào Tần Mặc làm nũng: "Ông xã, hôn em một cái đi."

Tần Mặc cau mày nhìn cô, trong nháy mắt đầu óc liền giống như ngừng hoạt động, cơ hồ không có nửa điểm do dự, lập tức cúi đầu hôn lên bờ môi mỏng non mềm kia.

Đây chính là không kìm hãm được, cũng không phải là đang diễn trò với Duẩn Nặc.

Anh cũng không biết tại sao lại hôn cô mà không suy tính đến cảm thụ của Văn Tịch chút nào, cứ như vậy mà hôn, từ lúc bắt đầu đã không kìm hãm được, đến cuối cùng thì lại say mê, nữa càng về sau...

"Khụ...!"

Trước mặt truyền đến tiếng ho khan của Lục Vân Kỳ, đến lúc này Tần Mặc mới phản ứng được, chợt buông Duẩn Nặc ra.

Duẩn Nặc tươi cười, rúc vào trong ngực anh, đưa tay ngón tay nhỏ bé vẽ vòng vòng ở trên lồng ngực vạm vỡ, nói: "Ông xã, anh thật tốt."

Ánh mắt của Tần Mặc vẫn còn đang đặt ở trên người của Văn Tịch, thấy cô không có nửa điểm quan tâm, liền thu hồi ánh mắt, hai tay lần nữa không tự chủ được mà ôm Duẩn Nặc thật chặt.

Sau nửa giờ đi đường, rốt cục cũng đã đến nhà họ Lục rồi.

Duẩn Nặc không muốn xuống xe, vầy vầy Tần Mặc đang đứng ở bên ngoài xe: "Ông xã, chân em bị tê rồi, anh bế em vào nhà đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không Thể Nhịn Được Nữa

Duẩn Nặc không muốn xuống xe, vầy vầy Tần Mặc đang đứng ở bên ngoài xe: "Ông xã, chân em bị tê chân rồi, anh bế em vào nhà đi!"

Tần Mặc quay đầu lại nhìn Văn Tịch một cái, thấy cô đang kéo tay của Lục Vân Kỳ, người liền cứng lại, tức giận đi tới, vươn tay bế bổng Duẩn Nặc lên.

Đi lướt qua Lục Vân kỳ và Văn Tịch, nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp ôm Duẩn Nặc vào nhà.

Ngày hôm nay nhà họ Lục cũng không có ai.

Mở cửa cho bọn họ là di Trương, Tần Mặc đặt Duẩn Nặc lên trên ghế sofa, ôn nhu hỏi: "Còn tê không?"

Cô lắc đầu đáp: "Hết tê rồi, ông xã, em muốn ăn quýt, anh bóc cho em ăn có được hay không?"

Nhìn Lục Vân Kỳ và Văn Tịch đang đến gần, Tần Mặc cầm một quả quýt lên bóc rồi đưa cho Duẩn Nặc.

Lục Vân Kỳ đi tới, khẽ cười nói: "Mặc, cậu đừng quá nuông chiều con bé, cẩn thận ngày nào đó con bé còn bắt cậu xuống bếp phục dịch nữa đấy."

Em gái của mình như thế nào sao anh còn không hiểu chứ.

Lời này mới vừa vừa nói ra, Duẩn Nặc liền trừng Lục Vân Kỳ: "Anh à, có người nào như anh không? Còn nói cho dù có bạn gái, cũng sẽ thương em yêu em như cũ, nhìn lại xem, mới đảo mắt một cái, liền khích bác ly gián rồi."

Lục Vân Kỳ thật oan uổng, đi tới ngồi ở bên cạnh Duẩn Nặc giải thích: "Tiểu Nặc, anh không có ý này, chỉ muốn đùa một chút thôi mà."

"Hừ!". Duẩn Nặc không hề cảm kích, đứng dậy đi đến bên Tần Mạc nói: "Ông xã, ôm em về phòng đi."

Tần Mạc tuy lửa giận đã bốc lên đến đâu, nhưng vẫn để quả quyết xuống, ôm Duẩn Nặc đi lên lầu.

Mới vừa đặt cô lên trên giường, Tần Mạc lập tức xoay người rời đi, cô đột nhiên kéo anh lại, cố tình gây sự: "Chân em vẫn còn hơi tê, anh xoa bóp giúp em được không?"

Tần Mạc liền hất tay của cô ra, không thể nhịn được nữa, lập tức gầm khê: "Duẩn Nặc, đừng có được voi đòi tiên."

Duẩn Nặc lơ đãng cười rộ lên: "Thế nào? Không thể nhịn được nữa sao?"

"..."

"Thôi, anh đi đi!"

Anh quả thật liền bỏ cô lại, xoay người rời đi.

Không nghĩ tới vừa ra tới cửa liền đụng phải Văn Tịch, anh trầm mặt, nhìn chăm chăm vào cô ta, trong lòng mắt toát đầy lửa giận.

Nhưng Văn Tịch chỉ khẽ mỉm cười, nói với anh: "Tôi tới trò chuyện với Tiểu Nặc."

Anh mím chặt môi mỏng, mắt lạnh quét qua, rồi nghênh ngang rời đi.

Văn Tịch hít một hơi thật sâu, tiến tới gần Duẩn Nặc.

Duẩn Nặc thấy cô ta đi tới, không vui sùng mặt lên, châm chọc nói: "Sao không lấy hết tâm tư đi lấy lòng anh trai của tôi đi, lại chạy tới chỗ này làm cái gì?"

Văn Tịch ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang tức giận bất bình của cô khẽ mỉm cười, biểu hiện vô cùng ôn nhả dịu dàng.

"Tiểu Nặc, trước đây chúng ta đã gặp mặt rồi sao?". Giọng nói vô cùng dịu dàng, phảng phất như có thể vắt ra cả nước.

Duẩn Nặc thấy thực ghê tởm, liền đáp:

"Chưa từng gặp qua, sao tôi có thể quen với người như cô được."

"Vậy tại sao cô lại đối với tôi như vậy?"

Duẩn Nặc không chút khách khí nhìn cô ta chăm chăm trả lời: "Bởi vì cô quá bỉ ổi, căn bản không xứng với anh của tôi."

"..." Văn Tịch tới sầm mặt, tuy tức giận nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, tôi biết, tôi không xứng với anh trai cô, nhưng tôi thật lòng yêu anh ấy, nếu như cô cảm thấy tôi ở cạnh anh ấy vì có mưu đồ khác, vậy thì ngay bây giờ tôi sẽ chia tay với anh ấy."

Nói xong, Văn Tịch liền đứng dậy, nhìn Duẩn Nặc vẫn đang lạnh như băng, dừng một chút, liền nói tiếp: "Tôi cho cô biết, bất kể cô nghĩ gì thì việc tôi yêu anh trai cô là thật, mời sau này nói chuyện, đừng nên vũ nhục nhân cách của tôi."

Vũ nhục nhân cách của cô ta sao?

Nghe thấy như thế, Duẩn Nặc rất muốn nhảy dựng lên tát cho cô ta mấy cái.

Tức giận mới vừa ngoi lên đến chân mày liền bị áp xuống, thay thế bằng vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, Văn Tịch cố nặn ra hai giọt nước mắt bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ông Xã, Anh Cảm Thấy Văn Tịch Như Thế Nào?

Văn Tịch đi tới phòng khách, cầm túi lên rồi bước đi ra cửa chính của biệt thự.

Lục Vân Kỳ và Tần Mặc đang ngồi ở trên ghế sofa đàm luận chuyện của công ty, thấy cô hành động như vậy cũng không hiểu đầu của tai nghe ra sao.

Sau khi phản ứng kịp, Lục Vân Kỳ liền đứng dậy, đuổi theo.

"Văn Tịch.". Đuổi theo ra đến sân Lục Vân Kỳ liền nhìn thấy Văn Tịch đang khóc đến sưng đỏ cả mắt.

"Sao thế? Sao lại khóc thành ra như vậy?"

Văn Tịch lạnh lùng hất tay Lục Vân Kỳ ra, nghẹn ngào thật thấp: "A Kỳ, chúng ta chia tay đi!"

Chia tay?

Nghe đến hai chữ này, Lục Vân Kỳ giống như vừa nhận được một đánh đòn cảnh cáo, kinh ngạc nhìn chằm chằm cô gái trước mắt.

"Tại sao?"

Văn Tịch xoay người đưa lưng về phía anh, tiếp tục nghẹn ngào: "Em gái anh nói là em có mục đích mới ở chung một chỗ với anh, em không biết tại sao cô ấy lại không thích mình như vậy, không phải cô ấy cũng nói thế với anh sao."

Cô xoay người cô nhìn Lục Vân Kỳ bằng hai mắt rung rung, bộ dáng điềm điềm đáng yêu, vội vàng giải thích: "Không phải như vậy đâu, em yêu anh, yêu anh thật lòng, cho dù anh không phải là Đại thiếu gia của nhà họ Lục, không phải là tổng giám đốc điều hành của Lục thị, mà là một công chức nghèo, không xe không nhà em cũng vẫn yêu anh. Nhưng mà A Kỳ, bởi vì người nhà của anh không thích em, không buông tha cho em, cho nên mới muốn ngăn cản chúng ta, vì vậy chia tay thôi!"

Cô thương tâm nước nỡ, xoay người lại muốn đi, ai ngờ Lục Vân Kỳ lại tiến lên hai bước, vươn tay ôm cô vào trong ngực.

"Văn Tịch, thật xin lỗi, là do anh đã để cho em phải chịu ủy khuất, anh biết em không phải là cô gái như vậy, để anh đi giải thích với Tiểu Nặc, con bé sẽ tiếp nhận thôi."

Văn Tịch ở trong ngực cố ý giãy giụa, lúc đầu nói: "Không, chúng ta chia tay đi, em không muốn bị mọi người xem thường, khinh bỉ, cũng không thể để cho người khác vũ nhục nhân cách của mình, A Kỳ, anh mau buông em ra, để cho em đi thôi!"

Lục Vân Kỳ sao có thể để cho cô đi được, anh yêu cô, từ lần đầu tiên gặp bọn họ nhau, đến chuyện cô vì anh mà bị thương ở chân, qua một thời gian tiếp xúc, cô luôn khéo léo hiểu lòng người, ôn nhu hào phóng, không có điểm nào là anh không thích cả.

Cả đời này anh chỉ muốn yêu một cô gái như vậy, làm sao chịu để cô rời đi chứ.

Hai tay Lục Vân Kỳ ôm lấy cô thật chặt, cúi đầu ở bên tai cô thì thầm: "Tịch Tịch, đừng làm rộn, anh sẽ không để em đi đâu, về phần thành kiến kia của tiểu Nặc thì em cứ yên tâm, anh sẽ giải thích rõ với con bé, nhé?"

"Hic hic. . . .". Văn Tịch không giãy giụa nữa, liền rúc vào trong lồng ngực ấm áp của Lục Vân Kỳ, giống y như một đứa bé đang bị người ta bắt nạt vậy.

Thấy cô đã an phận, Lục Vân Kỳ mỉm cười khẽ, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, ánh mắt tràn đầy nhu tình: "Đừng khóc, hiện tại anh đưa em về nhà của anh đã nhé?"

Văn Tịch nước nỡ gật đầu, rồi sau đó được Lục Vân Kỳ ôm rời khỏi biệt thự.

Trong phòng khách, qua vách tường bằng kính trong suốt, Tần Mặc chính mắt nhìn thấy hết thấy, trong lòng như có kim châm thật đau, vô cùng đau.

Người phụ nữ của anh, người phụ nữ mà anh yêu, giờ phút này lại đang ở trong vòng tay của một người đàn ông khác, mà anh, lại chỉ có thể xa xa đứng nhìn.

Tay không tự chủ được nắm chặt thành nắm đấm, hận không thể xông lên phía trước kéo cô lại.

Vậy mà, trong lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng châm biếm của ai đó: "Thật không biết cứ mãi ngụy trang như vậy, có mệt hay không."

Nghe thấy thế, Tần Mặc đưa mắt nhìn sang, liền thấy Duẩn Nặc từ trên lầu đi xuống, rồi đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh anh.

"Ông xã, anh cảm thấy con người của Văn Tịch, như thế nào?"

Duẩn Nặc ngẩng đầu lên nhìn anh, đáy mắt hàm chứa cười, nhưng đầu đó trong ánh mắt lại phảng phất chút ác độc mà không ai có thể phát giác.

Tần Mặc né tránh ánh mắt đỏ của cô, lạnh nhạt thốt ra ba chữ: "Không rõ lắm".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ông Xã, Phiền Anh Ký Tên Lên Đây

Tần Mặc né tránh ánh mắt đỏ của cô, lạnh nhạt thốt ra ba chữ: "Không rõ lắm".

Không rõ lắm?

Đuần Nặc âm thầm cười lạnh một tiếng, nếu anh ta mà không rõ, chỉ sợ sẽ không có ai biết rõ hơn rồi!

Bất quá, nhìn anh cả thế kia, có vẻ như rất yêu người phụ nữ kia, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp để ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ.

.....

Buổi tối hôm đó

Đuần Nặc ở trong thư phòng của cha mình in giấy thỏa thuận ly hôn, vừa in xong đi ra khỏi thư phòng, liền gặp phải khuôn mặt thâm trầm của Lục Vân Kỳ.

Cô vội vàng giấu thỏa thuận ly hôn ra sau lưng, cười ngọt ngào: "Anh."

"Tiểu Nặc, chúng ta nói chuyện một chút đi!"

Đuần Nặc bị anh kéo vào phòng, áp chế cô ngồi lên giường, hỏi: "Em hãy thành thật nói cho anh biết, trước đây em có biết Văn Tịch hay không?"

Nghe anh hỏi vậy cô liền háat cảm lên, ánh mắt vô cùng kiên nghị, sáng ngời.

"Không biết." Cô thành thật trả lời.

"Vậy sao em lại có thành kiến nặng nề với cô ấy như vậy?"

"Em chỉ không thích cô ta mà thôi."

"Tiểu Nặc."

Lục Vân Kỳ có chút bất đắc dĩ, ngồi ở bên cạnh Đuần Nặc, nắm lấy tay của cô hạ thấp giọng nói: "Coi như em có không thích cô ấy, nhưng vì anh, em hãy miễn cưỡng tiếp nhận có được hay không?"

"Không được!" Cô lập tức phản đối.

Lục Vân Kỳ có chút tức giận, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ như có tình gây sự của em gái, thật không biết nên khuyên bảo làm sao bây giờ.

"Thôi được!" Anh đột nhiên đứng dậy, lạnh nhạt nói với cô: "Em đã không thích cô ấy, vậy thì anh và cô ấy sẽ ra ngoài ở, còn nữa, anh đã quyết định ba tuần sau sẽ cầu hôn cô ấy. Người chị dâu này, cho dù em không thích, nhưng cô ấy thủy chung cũng là chị dâu của em, hi vọng sau này mỗi khi gặp cô ấy, em đừng có nói chuyện không có chừng mực như vậy nữa."

Đuần Nặc kinh ngạc tròn to mắt, khó tin nhìn chăm chăm Lục Vân Kỳ hỏi: "Anh nói cái gì? Anh muốn cầu hôn cô ta?"

"Đúng vậy!"

"Anh, cô ta không phải là người tốt lành gì, thật ra thì....."

"Đủ rồi tiểu Nặc." Cô còn chưa nói hết lời, lại bị Lục Vân Kỳ lạnh giọng cắt đứt, anh lạnh lùng nhìn cô, thật sự đã nổi giận.

"Sau này, anh không cho phép em nói xấu Văn Tịch, uống công anh thương em nhiều năm như vậy, mà em một chút đều không để ý đến cảm nhận của anh, những hành động vừa qua của em đã làm cho anh quá thất vọng."

Tức giận nói xong, Lục Vân Kỳ hất tay ra khỏi phòng.

Đuần Nặc ngồi ở trên giường, giống như đang ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ mà không nói ra được thành lời.

Cô phải chứng minh như thế nào, mới có thể làm cho anh trai mình nhận rõ bản chất của Hạ Văn Tịch, để cho anh biết cô ta còn có quan hệ thân mật với Tần Mặc nữa?

Rốt cuộc phải chứng minh như thế nào đây?

Đột nhiên nghĩ đến Tần Mặc, cô liền cắn răng, cầm giấy thỏa thuận ly hôn lên đi tìm anh.

Anh mới từ trong phòng tắm đi ra, hai chân thon dài rắn chắc, ngang hông chỉ quấn một cái khăn tắm, phía trên để trần, những giọt nước trong suốt đang giọt lên chiếc cổ đồng săn chắc, tóc cũng vẫn còn ướt nhẹp.

Toàn thân còn phảng phất mùi thơm của sữa tắm, gọi cảm mê người không nói ra được.

Duẩn Nặc thấy thế liền thất thần, không thể không thừa nhận, quả thật anh rất tuấn tú, vô cùng cuốn hút, hấp dẫn ánh mắt của người khác chẳng khác gì anh ba mình tình của cô cả.

"Nhìn đủ chưa?"

Tần Mặc đi tới đứng ở bên cạnh cô, ái muội cúi đầu phả hơi thở vào bên tai cô.

Cả người của Duẩn Nặc liền run lên, lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng giữ một khoảng cách với anh.

"Anh cho rằng mình có gì đẹp để nhìn sao?" Cô khinh thường đáp trả.

Tần Mặc liền lên tiếng châm chọc: "Nếu không, sao cô lại làm cho người ta nhìn thấy vẻ mặt si mê như thế chứ?"

"Nói về đẹp trai thì anh cả, anh hai cùng anh ba của tôi còn đẹp hơn anh gấp vạn lần."

Nghe cô nói như thế, quả nhiên sắc mặt của người nào đó chợt tối sầm xuống.

Đầu quả tim đột nhiên truyền đến cảm giác chua chua ê ê, khiến cho anh thấy rất khó chịu.

Nhưng chuyện không thoải mái hơn, vẫn còn chờ ở phía sau.

Lạnh lùng cười một tiếng, Duẩn Nặc liền đem thỏa thuận ly hôn ra đưa cho anh: "Ông xã thân ái, phiền anh ký tên lên đây."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cao Ngạo Tựa Nữ Vương

Lạnh lùng cười một tiếng, Duẩn Nặc cầm thỏa thuận ly hôn đưa cho anh: "Ông xã thân ái, phiền anh ký tên lên đây".

Tần Mặc vừa liếc mắt liền nhìn thấy mấy chữ ‘ thỏa thuận ly hôn ’, rõ ràng hiện lên trước mắt.

Ly hôn?

Cô in thỏa thuận này ra đưa cho anh cũng có nghĩa là thật sự muốn ly hôn?

Tại sao?

Tần Mặc không hiểu, trước đây cô đã không chữa một thủ đoạn nào để lấy anh bằng được, hôm nay mới bước vào giai đoạn tân hôn, lại đưa cái này ra, là muốn làm nhục anh sao?

Giữa hai lông mày, bỗng nhiên rỉ ra một tầng băng lạnh, lạnh đến mức phảng phất bốn phía xung quanh đều như co rụt lại.

Duẩn Nặc cũng không khỏi rung mình một cái.

"Ký tên đi?". Thấy anh trừng mắt nhìn mình, Duẩn Nặc không dám đối mặt trực diện, chân chó đưa bút ra.

"Em nổi điên cái gì?". Tần Mặc nắm lấy tay cô, hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào cô, cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Người phụ nữ đáng chết này, rốt cuộc là đang suy nghĩ gì?

Không phải là cô rất thích anh hay sao? Vì có gì mà bây giờ lại quay ngoắt 180 độ giống như hoàn toàn không có tình cảm gì với anh cả?

Mặc con tim đang hoảng hốt run lên, dù chiến dưới, nhưng vẫn như hiên ngang ngẩng cao đầu như cũ, hất cằm lên nhìn thẳng vào mắt anh mà trả lời:

"Không nghe rõ lời của tôi nói sao? Ký tên, ly hôn."

"Lục Duẩn Nặc.". Anh cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Em lặp lại lần nữa thử xem?"

Duẩn Nặc liền hừ lạnh, không e ngại mà lặp lại: "Ký tên, ly hôn."

Người luôn luôn cao ngạo như Tần Mặc làm sao có thể yên lặng chịu đựng chứ.

Anh liền vươn tay đoạt lấy tờ thỏa thuận ly hôn cùng cây bút, đang kích động muốn ký tên của mình thì đột nhiên.

Anh liền ngưng động tác lại.

Thầm nghĩ, không, anh không thể ký tên, bởi vì anh còn phải lợi dụng cô làm rất nhiều việc, những thứ thuộc về anh kia, đều muốn đòi về toàn bộ, vì thế sao có thể dễ dàng buông tay được chứ.

Ly hôn? Người như Lục Duẩn Nặc cũng xứng nói ra sao?

Coi như có muốn ly dị, thì cũng là Tần Mặc anh chơi đủ đã.

Duẩn Nặc ở bên cạnh thấy thế liền kinh hãi giục: "Ký tên mau đi!"

Ký tên đi Tần Mặc, chỉ cần anh ký tên, giữa chúng ta cái gì cũng không có, cũng sẽ không có ba năm sau, hai người chúng ta ân oán tình cừ rồi.

Ký tên đi Tần Mặc, ký tên đi!

"Nghĩ hay quá nhỉ.". Tần mặc đột nhiên cười lên, nhìn về mặt khăn trang của Duẩn Nặc mà nơi đáy mắt đều chứa đầy châm chọc.

"Bà xã à, sau này, đừng đưa cho anh những thứ như thế này nữa?". Nói xong, liền không chút do dự mà xé bỏ tờ thỏa thuận ly hôn khai đi.

Tim của Duẩn Nặc liền đông cứng lại, mặt trở nên thất sắc.

Anh không ký tên, nói cách khác, anh vẫn muốn cùng với Văn Tịch kia liên thủ hủy diệt cả nhà họ Lục.

Làm sao bây giờ?

"Thôi được, đi tắm rồi ngủ đi!", Tần Mặc cười cười, vỗ vỗ vai của cô rồi sau đó bỏ dép trèo lên giường.

Duẩn Nặc cứng ngắc đứng ở nơi đó, mãi không nhúc nhích.

Thật lâu sau, cô xoay người nhìn anh, lạnh lùng nói: "Tần Mặc, anh không hiểu tại sao tôi lại muốn ly hôn với anh đúng không? Hiện tại tôi sẽ nói cho anh biết, đó là vì tôi không thích anh, ban đầu gả cho anh, cũng chỉ là muốn chứng minh với mọi người một điều đó chính là thứ mà Lục Duẩn Nặc tôi muốn, thì sẽ không bao giờ không chiếm được."

"Hôm nay, anh đối với tôi mà nói, đã hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác chinh phục nào, cho nên, tôi phải chấm dứt cuộc hôn nhân này."

Cô giống như một nữ vương cao cao tại thượng, kiêu ngạo tuyên bố với thần tử của mình, rồi sau đó hiên ngang rời đi.

Lời của cô, mỗi một chữ, mỗi một âm tiết, chẳng khác gì hàng vạn mũi tên, đâm thật sâu vào trong ngực của anh.

Thứ được gọi là buông tim kia, lần đầu tiên đau đến mức để cho anh có chút không thở nổi.

Lời này của Duẩn Nặc, đối với Tần Mặc mà nói, chính là một loại vũ nhục, đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, bị một người phụ nữ đùa bỡn như vậy, anh làm sao có thể chịu được.

Trong chớp mắt, anh liền đứng phắt dậy, vươn tay kéo cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cuộc Hôn Nhân Đây, Nhất Định Phải Chấm Dứt

Đột nhiên, anh đứng phắt dậy, chọt kéo cô lại.

"A?" Duẩn Nặc đột nhiên bị anh lôi kéo, cả người lao đảo, trực tiếp ngã nhào lên trên giường.

Tiếp theo đó, là hơi thở đặc trưng của phái nam xông vào mũi.

Cô quay đầu ra, giãy giụa: "Tần Mặc, tránh ra."

Anh cười khê, nụ cười như nước chảy mây trôi, mỉa mai hoặc chứng sinh: "Em là vợ của tôi, làm như vậy có cái gì không đúng chứ?"

"Hừ!" Duẩn Nặc cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Vợ? Anh tự chất vấn lại lương tâm của mình xem, đã có giây phút coi tôi là vợ của anh chưa?"

"....." Nhìn dáng vẻ quật cường kia của cô, anh liền nhủ chặt mày lại.

"Tránh ra, nếu không tôi đá đấy." Cô vẫn còn ra sức giãy giụa, nhưng anh lại không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Đột nhiên, sắc mặt của anh âm trầm hẳn, lãnh đạm nhìn cô, nặn ra từng chữ từng câu: "Duẩn Nặc, nếu đã kết hôn, thì nên sống cho tốt, đừng có tình gay sự nữa, nếu không, hậu quả nhất định em sẽ không gánh chịu nổi đâu."

Anh đột nhiên nghiêm túc khiến cho cô thấy hơi sợ.

Nhưng nghĩ đến những hành động xấu xa của anh cùng Hạ Văn Tịch kia, thì cô đột nhiên lại nổi trận lôi đình, ngực phập phồng, thở hổn hển.

Người đàn ông này, nói láo cũng sẽ không đỡ mặt, cô là kẻ ngu mới có thể sống tốt với anh ta.

"Trước tiên anh cứ tránh ra đã." Vì phòng ngừa anh bị chọc giận mà sẽ xâm phạm mình, Duẩn Nặc tận lực đem lửa giận áp xuống.

Lúc này, Tần Mặc đến cũng thuận theo ý của cô, liền tránh sang bên cạnh, thấp giọng nói: "Tôi sẽ xem như hành động mới vừa rồi của em chỉ là một trò đùa giỡn, sau này, đừng để cho tôi phải nhìn thấy những thứ như thế nữa, đã nghe rõ chưa?"

Duẩn Nặc liền từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến cửa, đứng ở khoảng cách an toàn mới nói: "Tần Mặc, tôi cho anh biết, cuộc hôn nhân này, tôi nhất định từ bỏ, chẳng những tôi sẽ tiếp tục để cho anh nhìn những thứ kia, mà còn muốn để cho anh thấy chúng mỗi ngày, cho đến khi nào anh ký tên ly hôn mới thôi."

Sắc mặt của anh lại đột nhiên trầm xuống, sâu trong tròng mắt phảng phất sự điên cuồng giận dữ của loài báo hoang dã, trông âm u kinh khủng.

Duẩn Nặc biết mình đã chọc giận anh, liền cuống quýt phát phát bàn tay nhỏ bé, cười khẩy nói: "Tân phòng này, để lại cho anh cùng tiện nhân đó dùng, bà cô đây mạn phép không thể hầu hạ."

Nói xong, liền xô cửa chạy ra ngoài.

Thật ra thì cô đang sợ chết khiếp, sợ người đàn ông kia đuổi theo cho cô một bài học.

Cho nên cô phải chạy trốn thật xa.

"Rầm!" Đột nhiên cả người liền va phải một đồng tường thật.

"Đáng chết!" Cô vừa định mở miệng mắng, đột nhiên thấy người đó là anh ba của mình, vội vàng cười lên, ngọt ngào chào một tiếng: "Anh ba, đã lâu không gặp."

"Ha ha!" Lục Từ Dạ không khách khí cười rộ lên, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ điềm đạm nho nhã: "Nhóc con, làm việc gì trái với lương tâm hả? Mãi chạy trốn đến nỗi ngay cả đường cũng không thèm nhìn."

Duẩn Nặc đang phân vân để tìm một lí do thì đột nhiên nhìn thấy người đang đứng sau Lục Từ Dạ, cô chọt đẩy anh trai mình ra, giật mình nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt.

"Tiểu Nặc, đang hoan nghênh anh sao?" Trác Quân khê cười, nhàn nhạt lại vui vẻ làm cho người nào đó phải lúng túng.

Nhà họ Lục và nhà họ Trác là thế giao nhiều đời, Trác Quân tuy là thanh mai trúc mã với Duẩn Nặc, nhưng cũng có giao tình không cạn với tam thiếu Lục gia, vì thế Trác Quân với thân phận là anh em tốt của Lục Từ Dạ đến nhà họ Lục chơi cũng không có gì là lạ.

"Anh, sao lại tới đây?" Duẩn Nặc cũng biết mình thiếu nợ anh rất nhiều, liền quan tâm hỏi.

Hơn nữa, lần trước cô lại nuốt lời một lần nữa, cảm thấy bản thân thật không còn mặt mũi nào để đối diện với anh cả.

Không nghĩ tới, anh sẽ chủ động tìm tới cửa.

"Từ Dạ nói có chuyện cần nhờ, cho nên anh mới tới." Anh chắc chắn sẽ không thể nói với cô rằng vì rất nhớ cô nên mới tìm có đến đây. Ngày ngày anh đều ăn không ngon ngủ không yên, dù muốn nhưng lại không thể gặp mặt, nếu cứ thế này anh sẽ phát điên lên mất.

Anh sẽ không nói như vậy, bởi vì cô đã là vợ của người khác, nên bây giờ anh chỉ đành đứng ở một bên đơn phương yêu thầm cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chồng Xót Vợ Là Chuyện Hiển Nhiên

Trác Quân tới đây làm khách, tất nhiên Duẩn Nặc sẽ đích thân tiếp đãi anh chu đáo.

Bụng trà rót nước, nhiệt tình vô cùng.

Lục Từ Dạ ở bên cạnh không nhịn được liền phì cười ra tiếng: "Tiểu Nặc, trước kia sao không thấy em chịu khó như vậy nhỉ?"

Duẩn Nặc trừng mắt nhìn anh nói: "Anh thử giơ bàn tay lên đếm thử, xem xem một năm về nhà được mấy ngày, sống với em được mấy ngày, bình thời em vẫn chịu khó đấy thôi, anh thì ngay cả bóng người cũng không thấy qua."

Lục Từ Dạ xì mũi chế nhạo: "Không phải là do anh bận rộn sao, đừng dùng ánh mắt bất hiểu đó mà nhìn anh."

"Vâng, anh ba của em là ngôi sao lớn, dĩ nhiên là phải bận rộn rồi, bận đến nỗi ngay cả đường về nhà cũng quên mất từ lâu rồi."

"...", đến đoạn này Lục Từ Dạ liền ghen lời rồi, cảm thấy nếu như mình còn ngồi đây thì còn bị cô em gái này vạch trần không thương tiếc mất, anh liền đứng dậy vỗ vỗ vai Trác Quân nói: "Cậu cứ ngồi đây chơi, tôi đi rửa tay một chút."

Trác Quân gật đầu đưa mắt nhìn bạn mình rời đi.

"Hừ, còn không biết xấu hổ mà nói em ". Duẩn Nặc thầm nói rồi cầm một quả quýt đưa cho Trác Quân: "Ăn không?".

Trác Quân ôn hòa cười cười, lắc đầu đáp: "Em cũng biết là anh không ăn cái này mà".

Cô hận không thể đem quả quýt kia nhét vào trong miệng của mình. Đã biết rõ là anh không thích, mà còn như vậy.

"Thật xin lỗi, em không có ý.". Cô để quả quýt xuống, lúng túng cười một tiếng.

Trác Quân ôn nhu nhìn cô nghịch ngợm như thế, không nhịn được mà đưa tay ái muội sờ sờ lên gương mặt trắng nõn mềm mại kia.

Duẩn Nặc không biết anh muốn làm gì, đột nhiên lại như vậy làm cô ngượng ngùng đỏ hết cả mặt.

"Khụ!".

Ở chân cầu thang cách đó không xa, đột nhiên truyền đến tiếng ho khan của Tần Mặc, Duẩn Nặc chợt ngẩng đầu, liền đón nhận một cặp mắt nóng rực như lửa.

Cũng không biết như thế nào, mà cô lại theo bản năng né tránh hành động kia của Trác Quân.

Cánh tay của Trác Quân lúng túng ở giữa không trung, hồi lâu sau mới rút về.

Duẩn Nặc cứ cho là, Tần Mặc sẽ xông tới, hung hăng đánh Trác Quân một quyền, hoặc là quay sang rống lên với cô.

Nhưng cô không nghĩ tới đó chính là, anh lại mỉm cười, đi tới ngồi xuống ở bên cạnh, rồi ôm lấy cô, đã thế còn cố tình hôn một cái thật kêu lên trên má của cô nữa.

Cô còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy anh nói: "Vợ à, có khách tới chơi, tại sao không gọi anh một tiếng chứ?"

Duẩn Nặc rất muốn đẩy anh ra, nhưng cánh tay đang vòng quanh hông của cô lại đặc biệt rắn chắc, đặc biệt dùng sức, cô vừa động, anh càng bám xuống thật chặt, đau đến mức khiến cho cô không dám phản kháng nữa.

"Phó tổng Tần, tôi cũng vừa mới tới.". Sắc mặt Trác Quân trầm đi ba phần, cố gắng di dời ánh mắt đi để không nhìn đôi uyên ương kia, con tim lại đánh

tới từng trận khổ sở.

Duẩn Nặc biết Trác Quân khó chịu, cuống quýt ngăn chặn tay của Tần Mặc, đứng dậy nói: "Hai anh cứ tán gẫu đi, em ra ngoài mua chút nước trái cây đây."

Cô đang muốn đi, ai ngờ Tần Mặc cũng đứng lên, kéo cô lại nói: "Anh lái xe đưa em đi, tránh cho chân lại phỏng lên, tới đến vẫn còn kêu đau."

"..." Duẩn Nặc còn chưa kịp phản ứng, liền bị Tần Mặc ôm lấy đi ra khỏi biệt thự.

Vừa đi tới sân, cô liền tránh ra, mặt đầy tức giận: "Không cần anh giả mù sa mưa."

Tần Mặc lại lơ đãng nhíu mi lại đáp: "Chồng xót vợ, hợp tình hợp lý, lại hợp pháp, sao lại giả mù sa mưa được chứ?"

"Trong lòng anh tự hiểu." Cô bước nhanh lên phía trước, quát chói tai: "Không cho đi theo tôi, ở cùng với anh, tôi thấy thật ghê tởm."

Anh không những không giận ngược lại còn cười, vẫn đi theo bên cạnh cô như cũ: "Tôi sẽ khiến cho em còn ghê tởm hơn."

Nói xong, lại đuổi tay ôm lấy cô, nhưng trong mắt mọi người xung quanh, hình ảnh này chẳng khác gì cô dâu mới đang liếc mắt đưa tình tựa sát vào người bên cạnh.

Trong lòng Trác Quân rất khó chịu, nhưng lại nghĩ, bọn họ là vợ chồng, bọn họ yêu nhau, đó cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. (*Thiên kinh địa nghĩa: Chuyện chính đáng, đạo lý hiển nhiên.*)

Mà anh cùng với cô, đã sớm là quá khứ, hơn nữa cũng không thể trở về như trước đây nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tự Bê Đá Đập Vào Chân Mình

Duẩn Nặc muốn đi siêu thị, Tần Mặc cũng liền đi theo.

Nếu anh đã muốn đi theo, vậy cũng tốt, cô càng có người trả tiền cho mình.

Cô thầm tính toán, một lát nữa sẽ đi đến một cửa hàng vàng bạc đá quý, mua một thứ trang sức đắt tiền nhất, để cho anh trả tiền, nếu như anh không có tiền, thì càng có trò hay để xem rồi.

Tần Mặc vừa đỗ xe vào bãi đậu xe ở trung tâm thương mại Tinh Thần, Duẩn Nặc đã cầm túi lên, trực tiếp đi thẳng đến cửa hàng châu báu nổi danh nhất thành phố.

Cô vừa mới đi vào, nhân viên cửa hàng lập tức nhiệt tình chạy tới chào.

"Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi tiểu thư, cô có cần giúp gì không ạ?"

Duẩn Nặc quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Mặc, âm hiểm cười một tiếng, nói khẽ với nữ nhân viên bên cạnh: "Đem hết những mẫu kim cương đắt tiền nhất ở đây cho tôi xem một chút."

Nữ nhân viên kia khẽ mỉm cười, vội vàng dẫn Duẩn Nặc đi đến quầy trang sức đặc biệt.

Bởi vì hai người một trước một sau đi vào, cho nên nhân viên ở đây vẫn cho là bọn họ không đi cùng với nhau. Thấy Tần Mặc bước vào, một nhân viên vội vàng tiến lên cúi người chào, đang muốn mở miệng nói gì đó, thấy ánh mắt ra hiệu của Tần Mặc liền vội vàng im lặng, lui ra sau.

Trong tay Duẩn Nặc đang cầm một sợi dây chuyền kim cương giá trị hơn trăm vạn, đưa tay vẫy vẫy Tần Mặc nói: "Ông xã à, sợi dây chuyền này thật là đẹp, anh mua cho em được không?"

Cũng không tin anh sẽ bỏ tiền ra mua cho cô, hơn nữa, Duẩn Nặc cũng biết, lúc anh cưới mình chỉ có hai bàn tay trắng, hôm nay nếu ngay cả một nguyên vọng nhỏ của vợ mình cũng không thỏa mãn được, thì một đại trượng phu như anh sẽ ứng phó thế nào.

Tần Mặc đi tới, tùy ý nhìn xuống sợi dây chuyền trong tay cô, về mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng.

"Thật thích?"

Nhìn vẻ mặt của anh vô cùng khó coi như vậy, Duẩn Nặc thầm chờ mong vở kịch vui sắp tới, liền cười khanh khách gật đầu đáp: "Ừ, vô cùng thích."

"Gói lại cho cô ấy đi!". Anh quay sang nói với nhân viên kia, đáng vẻ lạnh lùng, tôn quý cao ngạo vô cùng.

Duẩn Nặc nghẹn lời, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn nhân viên bán hàng đang cẩn thận cho sợi dây chuyền vào trong hộp.

OMG, anh có tiền mua cho cô? Hơn nữa, còn không phải là một số tiền nhỏ nữa chứ? Vậy tiền này ở đâu ra?

Nhân viên đóng gói xong, hai tay cung kính đưa cho cô nói: "Tiểu thư, của cô đây ạ."

Duẩn Nặc chậm chậm nhận lấy, nhìn về phía Tần Mặc nói: "Trả tiền?"

Người kia còn chưa mở miệng, liền thấy cửa hàng trưởng đi tới, một mực cung kính đứng ở bên cạnh Tần Mặc nói: "Tiểu thư, cái này không cần trả tiền, mời cô và tổng giám đốc Tần đi thong thả."

"A?"

Duẩn Nặc giật mình, ngăn người ra, cho đến khi thấy Tần Mặc đã đi ra khỏi cửa, cô mới phản ứng kịp, lễ tiếng hỏi cửa hàng trưởng bên cạnh: "Tại sao lại không để anh ấy trả tiền chứ?"

Cửa hàng trưởng kia cười khanh khách đáp lại: "Bởi vì cửa hàng này là của tổng giám đốc Tần, cho nên."

.

Duẩn Nặc cuối cùng hiểu, cái gì gọi là tự bẽ mặt đập vào chân của mình rồi, giờ phút này, chẳng khác gì bản thân đang hung hăng thưởng cho mình một bạt tai.

Không trách được người kia để cho người ra bọc dây chuyền lại mà không thèm chớp mắt lấy một cái, thì ra đây chính là một công ty dưới trướng của Lục gia bọn họ.

Cô cảm thấy có chút không phục, vội vàng đuổi theo, rồi nói với Tần Mặc: "Cho dù đây là cửa hàng của nhà họ Lục, thì chúng ta mua đồ cũng cần phải trả tiền chứ? Không phải anh không trả nổi đấy chứ?"

Nghe cô nói như thế, Tần Mặc lập tức dừng bước, xoay người ý vị thâm trường nhìn cô.

"Tôi cho em hai phút, quay trở về hỏi cửa hàng trưởng một chút, xem cái cửa hàng này, là của nhà họ Lục hay là của Tần Mặc tôi."

"."

Chỉ bằng hai câu, đã khiến cho Duẩn Nặc á khẩu không trả lời được.

Anh đây là có ý gì? Cửa hàng châu báu nổi danh nhất thành phố này, là của Tần Mặc ?

Sao cô lại không biết anh có nhiều tiền như vậy chứ? Muốn hù dọa cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Không Khỏi Đau Lòng Vì Cô

Duẩn Nặc chưa từng biết đến một Tần Mặc như vậy cho nên trong lòng có chút khó chịu.

Ấm ức đi siêu thị mua nước trái cây, trong lúc Tần Mặc thanh toán, cô lại một mình rời khỏi siêu thị, đúng lúc đi ra cô liền nhìn thấy một tên trộm.

Tên này chừng hai mươi tuổi, đang sờ sờ vào cái túi của một phụ nữ đang mãi dất con nên không để tâm lắm.

Cô cắn chặt răng, bước nhanh đến phía trước chỉ vào tên ăn trộm mà quát lớn: "Này, cậu đang làm gì đó?"

Tên trộm quay đầu nhìn lại, thấy bị người ta phát hiện, liền vội vàng giật chiếc túi rồi bỏ chạy.

Đáng chết!

Duẩn Nặc rửa thầm một tiếng, không suy nghĩ nhiều liền đuổi theo phía trước.

Bởi vì tên trộm không cẩn thận bị vấp ngã, nên cô liền nhân cơ hội này mà nhào tới trước, đè hấn lại.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, liền thấy một con dao găm lạnh như băng đè ở trên cổ của mình.

"Không được nhúc nhích, nếu không ông sẽ giết chết mày!"

Đuẩn Nặc lập tức dừng động tác, không dám cử động nữa.

Lúc này, người phụ nữ bị trộm ví tiền cũng phản ứng kịp, vội vàng hô to: "Ăn trộm, bắt ăn trộm."

Nghe thấy tiếng hô, quần chúng chung quanh liền rối rít xúm lại.

Tên trộm thấy chuyện không ổn, lập tức đẩy Đuẩn Nặc ra, nhấc chân chạy mất.

Đuẩn Nặc cảm giác cổ chột bị rạch một nhát, đau đớn ập đến, lại bị tên trộm kia đẩy một cái, văng đầu hoa mắt chực ngã ra trên mặt đất...

Đột nhiên, trước mặt nhanh chóng có một bóng dáng vọt tới, vững vàng ôm lấy cô, giữ lại.

"Không sao chứ?", Giọng nói trầm thấp lại dễ nghe khiến cho cô đột nhiên có cảm giác an toàn, nhưng cô vẫn không để ý đến bản thân, chỉ theo phương hướng mà tên trộm kia đã chạy trốn, gấp gấp nói: "Mau, bắt ăn trộm."

Vừa dứt lời, cả người liền hôn mê bất tỉnh, nhưng lại cảm giác được mình đã ngã vào trong một lồng ngực quen thuộc, ấm áp, cô cũng dễ chịu.

...

Bệnh viện

"Mau, bắt ăn trộm, bắt ăn trộm..."

Vừa tỉnh, Đuẩn Nặc đầu đầy mồ hôi, thờ hồng hộc, gấp gấp nói.

Dừng lại chốc lát, cảm giác hoàn cảnh của bản thân hiện giờ có cái gì đó không đúng, cô vừa ngẩng đầu, liền đón nhận được ánh mắt âm thầm lại âm trầm của Tần Mặc.

"Tại sao tôi lại ở chỗ này?"

Không phải là cô đang đứng ở cửa siêu thị cửa bắt ăn trộm sao? Mà sao hiện giờ lại nằm ở trong bệnh viện?

A? Cổ thật là đau.

Cô muốn đưa tay sờ sờ vào đó, đột nhiên lại bị người đang ngồi bên cạnh ngăn cản: "Không được động."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt đầy tức giận: "Em có biết, thiếu chút nữa liền mất mạng rồi hay không?".

Mất mạng? Bây giờ không phải vẫn rất tốt sao?

Vốn đang thấy rất hoang mang, lại nghe anh rống giận một trận: "Bác sĩ mới vừa kiểm tra nói còn thiếu chút nữa liền bị tổn thương tới động mạch chủ rồi, Lục Đuẩn Nặc, trước kia sao tôi lại không phát hiện, em là một người thấy việc nghĩa liền hăng hái nhỉ? Em có biết vì một người xa lạ mà suýt mất đi tính mạng của mình."

"Đầu óc của em bị đổ nước, hay là ngu ngốc, biết những tên trộm này là thành phần như thế nào không? Chính là những tên côn đồ liều mạng, vạn nhất nếu hấn dùng sức, trực tiếp dùng dao cắt cổ họng của em thì làm sao bây giờ?"

"Sau này ra cửa, không cho xen vào việc của người khác nữa, có nghe hay không?"

"..."

Đuẩn Nặc bị anh quát liền ngẩn người ra không giải thích được, anh đây là như thế nào?

Cô bị thương, không phải anh sẽ âm thầm cao hứng sao? Sao tự nhiên lại hung dữ bắt chột như vậy?

Mà anh hiện tại cũng không biết là vì sao, ngực như bị chặn lại, nặng nề suýt nữa không thở nổi.

Nhất là khi nhìn đến dải băng trắng quấn quanh cổ của cô, lúc bị tên côn đồ liều mạng dùng dao lướt qua một đường sắc lẹm, anh lại thấy đau lòng tựa như bị ai đó đâm cho một quyền vậy.

Rõ ràng là không yêu cô, nhưng lúc thấy cô nằm ở trong ngực, cổ bị chảy máu không ngừng, anh lại hốt hoảng tưởng chừng như chính mình bị thương, vội vàng ôm lấy cô vọt tới bệnh viện.

Một khắc kia, trong lòng anh liền dấy lên một cảm giác kinh khủng, thật sợ hãi, sợ cô cứ như vậy mà chết đi ở trong ngực của mình.

Trái tim, đột nhiên liền nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cho đến khi bác sĩ thông báo cho anh biết, rằng cô không có chuyện gì, thì lúc này con tim kia mới yên ổn trở về vị trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đừng Để Tôi Phải Nổi Giận

Đuẩn Nặc tuy không có chuyện gì, nhưng cũng tự nhận thấy bản thân đã hơi quá kích động, liền ngồi im không nói.

Tần Mặc sau khi tức giận dậy dỗ cô một bài, thấy cô cúi đầu buồn bực không lên tiếng giống như một đứa trẻ biết mình đã làm sai vậy.

Tim anh như cứng lại, đi tới ôm cô vào trong ngực, khẽ nói: “Xin lỗi, tôi hơi mất khống chế, em không sao là tốt rồi.”

Hành động này của anh có vẻ như là đang quan tâm đến cô sao?

Đuẩn Nặc liền rúc vào trong lồng ngực ấm áp của anh, không nhúc nhích.

Anh thật sự quan tâm đến cô hay còn là hư tình giả ý? Mặc dù cảm nhận được đây không phải là giả vờ, nhưng... cô vẫn không có cách nào tiếp nhận anh được.

Tiếp đó cô chợt đẩy anh ra, vén chăn sang một bên đi xuống giường.

“Em làm gì vậy?” Tần Mặc nhìn cô chăm chăm, sắc mặt theo đó lại trầm xuống.

“Tôi muốn về nhà.” Mới nói có một câu mà cổ liền đau muốn chết.

Người còn chưa đi được hai bước, đột nhiên lại bị Đuẩn Nặc bế ngang lên, vội vàng đặt ở trên giường.

Sau đó anh liền lạnh lùng nói: “Không có lệnh của tôi, không cho phép em nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm ở đây, chờ vết thương lành rồi về.”

“Anh...” Cô nổi đóa nhìn anh chăm chăm: “Tôi muốn đi về, anh quản được sao?”

“Đuẩn Nặc.” Anh hung dữ gọi tên cô, cố gắng áp chế cơn giận trong lồng ngực. “Đừng để cho tôi phải nổi giận, nghe lời.”

“...” Nhìn cái trán đang cố gắng kềm chế mà nổi đầy gân xanh kia của anh quả nhiên cô liền ngoan ngoãn hẳn, cứ ngồi như vậy, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Cô đi ra ngoài để mua nước trái cây, Trác Quân vẫn còn đang chờ cô ở nhà đấy.

Nếu cô không trở về, Trác Quân sẽ nghĩ như thế nào? Có phải vừa thương tâm vừa khó chịu hay không?

Tại sao cô luôn khiến cho anh phải khổ sở như vậy chứ, không phải đã nói rằng sau này sẽ không rời khỏi anh sao? Tại sao cứ hết lần này đến lần khác nuốt lời?

Cô thật sự vô cùng xin lỗi anh.

“Muốn ăn cái gì? Tôi đi ra ngoài mua cho em.” Tần Mặc thấy tinh thần của cô đang chu du đến tận nơi nào, liền lên tiếng hỏi.

Đuẩn Nặc không nhìn anh, chỉ thốt ra hai chữ: “Tùy ý!”

Tần Mặc nhìn cô một cái, ánh mắt trở nên phức tạp.

Sau đó, liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Mới vừa đi ra khỏi phòng bệnh, điện thoại di động liền vang lên, anh nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ấn nút nghe: “Alo.”

“Mạc, là em.”

Văn Tịch?

Nghe được tiếng của người kia, Tần Mạc đột nhiên lạnh giọng nói: “Chuyện gì?”

“Lục Vân Kỳ cầu hôn em rồi.”

“...”

Không biết tại sao? Nghe cô nói như thế, đáng lẽ ra phải thấy đau đớn, giận dữ, thế nhưng anh lại vẫn đạm phong khinh, tựa như đang nghe một chuyện không hề liên quan đến mình vậy.

Trong lòng không hề có cảm giác, một chút cảm giác cũng không có.

“Mạc?” Nửa ngày không nghe thấy đầu bên kia lên tiếng, Văn Tịch mấp máy môi, nói tiếp: “Em biết anh không vui, nhưng vì đạt thành mục đích của chúng ta, nhất định phải hi sinh, tốc chiến tốc thắng.”

“Chỉ cần em và Lục Vân Kỳ kết hôn, trên luật pháp, em sẽ có được 10% cổ phần Lục thị, cộng thêm 10% của anh nữa, cộng thêm thu mua của những cổ đông khác, sớm muộn sẽ có một ngày, toàn bộ Lục thị thuộc về tay chúng ta.”

“Đến lúc đó chúng ta lại có thể giống như trước đây, ở bên cạnh nhau hạnh phúc vui vẻ rồi.”

Văn Tịch ở bên đầu kia điện thoại kia ảo tưởng đến tương lai của mình cùng Tần Mạc, lại không hề hay biết người đàn ông ở bên này trong đầu vẫn đang suy nghĩ đến một người khác đang bị thương, bây giờ vẫn còn ngu ngơ nằm trên giường.

“Mạc, Mạc, anh có nghe em nói không?”

Nửa ngày không nghe thấy anh đáp lại, Văn Tịch liền bối rối không biết phải làm thế nào.

Hít một hơi thật sâu, Tần Mạc cực kỳ lãnh đạm nói: “Em muốn làm sao thì cứ làm như thế đi, tôi rất bận, còn có chuyện cần xử lý.”

Nói xong anh liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nắm điện thoại trong tay, tâm trạng như có như không cực kỳ khó chịu.

Người phụ nữ của Tần Mạc anh, sao có thể để đàn ông khác nhúng chàm được.

Văn Văn, nếu thật sự em cùng anh ta kết hôn, thì giữa chúng ta, liền hoàn toàn, chấm hết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chỉ Có Tách Ra Mới Sẽ Không Đau.

Lúc Tần Mạc mua ít thức ăn ở bên ngoài trở lại bệnh viện thì Duẩn Nặc đã ngủ rồi.

Anh nhẹ nhàng đặt túi đồ lên trên đầu tủ, rồi lại khe khẽ ngồi xuống bên cạnh lẳng lặng nhìn cô.

Cô thật sự rất đẹp, loại xinh đẹp này không hề phong tình yêu mị như những cô gái khác mà mang đầy vẻ trẻ trung, thanh thuần, sức sống, bùng bùng, mỗi khi nhìn vào sẽ làm cho người ta lỗi nhịp.

Ba năm trước đây, tại cổng trường đại học A cô mặc một chiếc váy liền thân vô cùng rực rỡ, mắt đeo kính đen, trong lúc mở cửa xe thể thao ra đã vô tình đụng phải xe đạp của anh.

Kể từ khi đó, có lẽ cô đã bắt đầu thích anh?

Mãi sau này anh mới biết, cô chính là thiên kim tiểu thư của Lục thị, là con của kẻ thù đã hại chết cha của anh.

Cho nên ba năm qua, ở trước mặt cô, anh vẫn lấy lui làm tiến, cuối cùng, vẫn phải cưới cô.

Nhưng điều làm cho anh không nghĩ tới đó chính là, sau khi kết hôn, cô liền thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Cô không còn lại đại tiểu thư của nhà họ Lục trước kia nữa, cô bây giờ, ngay cả anh cũng có chút không nắm bắt được.

Cô thật sự không thích anh, hay còn có những nguyên nhân khác, anh không hiểu, nhưng trong lòng lại không khỏi khó chịu, rất muốn biết, tại sao cô lại không còn nhiệt tình với anh như lúc trước khi bọn họ kết hôn?

Nghĩ đi nghĩ lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nỉ non thật thấp của Duẩn Nặc: "Con ơi, con của mẹ, con ơi...."

Tần Mặc đưa mắt nhìn cô chăm chăm, lại chỉ thấy cô vẫn đang nhắm mắt, vẻ mặt tràn đầy thống khổ, đôi mày nhíu chặt, giống như đang giãy giụa, trong con ác mộng, đáng vẻ thế kia thật làm cho người ta rất đau lòng.

Chỉ chốc lát sau, Tần Mặc liền nhìn thấy nơi khóe mắt của cô có một dòng lệ nóng bỏng chảy ra.

Anh không hiểu vì sao cô lại đột nhiên như vậy, trong miệng còn không ngừng lầm bầm về đứa con nào đó, còn khóc ở trong mơ nữa chứ.

Tim anh như thất lại, đau lòng muốn đánh thức cô dậy, nhưng còn chưa kịp mở miệng, lại nghe thấy cô run rẩy khẽ nói:

"Mặc, con, con của chúng ta, Mặc..."

"Van cầu anh, cứu lấy con của chúng ta, Tần Mặc.... Tần Mặc..."

Mà bản thân cô trong tiếng gào thét của chính mình mà bùng tỉnh, lệ vẫn rơi đầy mặt.

Tần Mặc nhìn cô, trên mặt tràn đầy thắc mắc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Con? Con của bọn họ? Bọn họ lại chưa từng thân mật đến mức độ đó, vậy thì con ở đâu ra?

Cô gái này, thực không thể hiểu nổi?

Sau khi tỉnh táo lại, Duẩn Nặc mới phát hiện mình đang gặp ác mộng, đang muốn nằm xuống lần nữa, thì nhìn thấy Tần Mặc đang hoang mang, nghi hoặc ngồi ở bên cạnh.

Cô trầm mặc nhìn anh, không biết phải nói sao.

Anh cũng đang nhìn cô trong ánh mắt, chất đầy nghi vấn.

"Em thấy ác mộng."

Trong lòng anh liền cảm khái, cô ấy nằm mơ cũng có thể mộng thấy mình, nói như vậy thì trong lòng của cô anh nhất định vẫn có chút địa vị.

Duẩn Nặc liền tưởng đến con ác mộng vừa rồi, cuống quýt vỗ vỗ đầu, suy yếu vô lực đáp: "Ừm, tôi mơ thấy chúng ta có con, nhưng đứa con này lại bị anh tự tay giết chết."

Thật ra thì, đây không phải là mộng, đó chính là kết cục của ba năm sau, là kiếp nạn mà cô bắt buộc phải trải qua.

Nghĩ đến tình cảnh mình bị anh đẩy xuống lầu, mất đi đứa con, cô liền đau đớn đến không muốn sống.

Nếu ông trời đã cô lựa chọn cơ hội một lần nữa, vậy thì lần này, cô tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh.

"Em nói linh tinh gì thế?"

Tần Mặc liếc mắt nhìn cô, rồi đứng dậy, chủ động kéo cô sang ôm vào trong ngực mình.

"Chẳng qua chỉ là mộng mà thôi, đừng xem là thật."

Duẩn Nặc tựa vào trong ngực anh, cảm thấy thật mệt mỏi.

Lòng đau như cắt, đó là vì cô vẫn còn thương anh, nhưng lại không biết đó chỉ là hư tình giả nghĩa quan tâm mình nên càng thống khổ.

Thì ra là, những ngày qua tuy giả vờ nguy trang, nhưng vẫn chạy không ra khỏi được cảm giác đau lòng.

Không được, cô nhất định phải cách xa anh, vì chỉ có tách ra, trong lòng mới không đau đớn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không Được Kết Hôn Với Anh Ta

Đuẩn Nặc ở trong bệnh viện nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau cô liền yêu cầu Tần Mặc đưa mình về nhà.

Lúc trở về, trên cổ cô vẫn còn quần băng gạc trắng toát, điều này làm cho người nhà họ Lục, ai nhìn thấy cũng vậy tới hỏi lung tung này kia.

"Tiểu Nặc, con làm sao vậy? Sao cô lại phải quần băng thế kia?"

“Tiểu Nặc, em không sao chứ?"

"Tiểu Nặc, có phải bị thương hay không?"

Đuẩn Nặc mệt mỏi lắc đầu, chào thua: "Ba mẹ, anh ba, không sao đâu, con lên lầu trước."

Tần Mặc đi tới cúi chào cha mẹ vợ rồi sau đó liền đỡ Đuẩn Nặc đi trên lầu.

Lục Tử Dạ nhìn theo bóng lưng của hai người họ, thầm thắc mắc, suy nghĩ một lát liền nói: "Mẹ, mẹ có phát hiện hình như tiểu Nặc có gì đó khác với trước kia không?"

Triệu Thực Hoa gật đầu nói: "Đúng vậy, mẹ cũng cảm thấy con bé khác khác."

"Hai mẹ con nhà bà, toàn lo lắng gì không đâu, đi đi, mau đi làm việc của mình đi." Lục Chấn Thiên gỡ kính lão xuống, mệt mỏi xoa xoa mi tâm.

Lục Tử Dạ đưa mắt nhìn cha mình một cái, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến gì đó, liền vội vàng lại gần hỏi: "Đúng rồi cha, con nghe thấy mấy cổ đồng trong công ty nói, cha muốn đưa Tần Mặc lên vị trí tổng giám đốc phải không?"

Lục Chấn Thiên nghiêm mặt trừng Lục Tử Dạ: "Con nghe ai nói?"

"Hôm nay con đến công ty anh Hoa bàn chút chuyện, không cẩn thận liền nghe được."

Lục Chấn Thiên cũng không phủ nhận, gật đầu hỏi: "Con có ý kiến?"

"Ha ha! Con thì có thể có ý kiến gì, dù sao đều là người một nhà, ai làm mà chẳng giống nhau a, bất quá nếu cha để cho Tần Mặc làm tổng giám đốc, thì anh cả..."

"Để cho Tần Mặc làm tổng giám đốc, cũng chỉ là chuyện tạm thời, dù sao anh cả của con cũng sắp kết hôn, phải cho nó có thời gian nghỉ ngơi chứ."

"A?"

Nghe cha mình nói như thế, Triệu Thực Hoa và Lục Tử Dạ đều kinh ngạc hỏi lại: "Cha nói cái gì? Anh cả (Vân Kỳ) sắp kết hôn?"

"Ừm!". Lục Chấn Thiên liền ngạc nhiên, nhìn hai người đang mắt chữ O mồm chữ A kia, cười hỏi: "Thế nào? Vân Kỳ không nói cho hai người biết sao?"

Hai mẹ con họ đồng loạt lắc đầu, liền đó Triệu Thực Hoa bất bình quát to: "Cái thằng bé này, tôi là mẹ nó, mà nó sắp kết hôn lại không nói cho tôi biết. Sao tôi lại không biết nó có bạn gái nhỉ?"

Lục Tử Dạ lại lơ đãng nói: "Bạn gái của anh ấy con cũng đã được chiêm ngưỡng rồi, hình như tên... Thượng Văn gì đó?"

"Thượng Văn Tịch."

"Đúng, đúng rồi, chính là Thượng Văn Tịch, là một cô gái rất đẹp."

Thượng Văn Tịch? Văn Tịch, cô ấy thật sự muốn gả cho Lục Vân Kỳ?

Tần Mặc đứng ở chân cầu thang nghe một màn ba người nói chuyện, trong lòng cực kỳ trầm muộn, không biết là có tư vị gì.

Ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, xác định Đuẩn Nặc đã ngủ, anh mới trực tiếp đi ra khỏi nhà, trước khi lên xe còn gọi cho Văn Tịch gọi một cú điện thoại.

Nửa giờ sau, hai người một trước một sau xuất hiện ở trong một phòng VIP của KTV.

Văn Tịch đến muộn, vừa đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Tần Mặc đã uống rất nhiều rượu, phải có đến vài chai cạn đến đáy.

Cô đi tới đoạt lấy cái ly trong tay anh nói: "Anh điên rồi? Không phải anh bị đau dạ dày sao? Làm sao lại uống nhiều như vậy?"

Tần Mặc ngẩng đầu lên nhìn cô, trong tròng mắt đỏ ngầu đều là đau đớn, ánh mắt phảng phất xen lẫn cảm xúc cùng trách nhiệm nặng nề.

Lạnh lùng cười một tiếng, anh lại mở một chai rượu khác, tiếp tục uống.

Văn Tịch đứng ở bên cạnh cầu khẩn: "Mạc, đừng uống nữa."

Tần mặc dùng động tác lại, nhìn cô một cái, ánh mắt mờ màng tan rã: "Được, anh không uống, vậy em phải đồng ý với anh, đừng gả cho Lục Vân Kỳ, được không?"

"..."

"Được không?". Cô còn chưa kịp thời trả lời, đột nhiên anh liền quát lên, dọa cho Văn Tịch sợ đến toàn thân run rẩy.

Nhưng cô vẫn không trả lời anh, Tần Mặc giễu cợt cười một tiếng, ngẩng đầu đem khố sờ cho nuốt vào trong cổ họng.

"Thượng Văn Tịch, anh nói cho em biết, nếu em gả cho anh ta thì giữa chúng ta lập tức liền kết thúc."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tần Mặc Thay Đổi

"Thượng Văn Tịch, anh muốn nói, nếu em gả cho anh ta, thì giữa chúng ta lập tức kết thúc."

Anh tức giận thốt ra một câu, trừng mắt nhìn Thượng Văn Tịch, phần hận nghiêng răng.

Người phụ nữ này, cũng không thèm né tránh ánh mắt của anh, cười lạnh nói: "Có lẽ anh thật sự không muốn em hy sinh bản thân mình, nhưng, em phải làm như vậy."

"Phải?" Tần Mặc lạnh lùng cười hỏi lại, cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

"Vậy em cam tâm tình nguyện kết thúc đoạn tình cảm này của chúng ta?"

Văn Tịch nhìn không được quay đầu đi lại nhìn anh, dưới ánh đèn mờ mờ, sắc mặt của anh vừa mang vẻ cô đơn lại vừa phiền muộn.

Cô hơi hơi căng thẳng, hít sâu một hơi, rồi cắn chặt răng nói: "Em là vì muốn họ trả hết những gì đã nợ chúng ta, đó cũng là vì nghĩ đến tương lai của anh và em, nếu anh muốn đoạn tuyệt quan hệ, em cũng không còn cách nào."

Khuôn mặt Tần Mặc chợt trở nên lạnh, trừng mắt nhìn Văn Tịch, phải đến ba giây sau anh mới chậm chọc hỏi: "Em yêu Lục Vân Kỳ sao?"

Văn Tịch liền đồ mặt ra, né tránh ánh mắt của anh, đáp: "Anh nói hưu nói vượn cái gì thế?"

Sự trốn tránh này khiến anh cảm giác được cô đang chột dạ.

Rồi thậm chí nhạo mình là một thằng đại ngốc, nếu cô không yêu tên kia thì làm sao có thể đối nghịch lại anh, cho dù anh có phản đối thế nào cũng đều trở nên vô nghĩa?

Anh quả thật là khờ, ngốc hết chỗ nói, đã bị cô làm mờ mắt rồi.

Ngực nóng ra khó chịu, anh cầm bình rượu lên đập mạnh xuống đất.

Trên đất lập tức truyền một tiếng "Choang", mảnh thủy tinh cùng rượu tràn ra khắp sàn nhà.

Văn Tịch quay đầu trừng mắt tức giận nhìn Tần Mặc, đang muốn mở miệng giải thích thì lại thấy anh đứng phắt dậy, lạnh lùng nhìn cô nói: "Được, em cứ cười đi, anh chúc cho hai người... trăm năm hạnh phúc, bạc đầu giai lão."

Nói xong liền sai bước rồi đi, Văn Tịch liền giữ chặt anh lại: "Mạc, anh phải tin tưởng em, em làm như vậy, đều là vì muốn sớm báo được thù, sớm được giải thoát."

Nhưng lúc này anh lại không lưu tình chút nào gạt tay của cô ra, ngay cả nhìn, cũng không thèm nhìn một cái, kéo cửa ra, biến mất trong hành lang.

Cả người Văn Tịch liền run lên, vô lực ngồi ở trên sofa, khố sờ không nói thành lời.

.....

Đêm khuya, Tần Mặc lê thân mình mới mẻ, hơn nữa vì uống nhiều rượu, mà cả người nghiêng ngả, chân nam đá chân chiêu đi về nhà.

Sợ làm ảnh hưởng đến những người khác, anh liền nhẹ nhàng lao đảo đi đến phòng của mình cùng Duẫn Nặc.

Đẩy cửa ra, ánh công tắc trên tường, ánh đèn sáng choang ập tới đâm vào khiến anh phải híp mắt lại.

Lao đảo đi đến bên cạnh Duẫn Nặc, anh đứng lặng nhìn người con gái đang an ổn ngủ trên giường, liền cười khỏ, đáy mắt tràn ngập thê lương.

Trên thực tế, từ lúc vừa mới quen biết, anh cũng không thấy chán ghét cô như mình vẫn tưởng, nhưng anh không muốn phản bội Văn Tịch, phản bội lại tình cảm đã lâu của bọn họ, cho nên vẫn luôn lạnh lùng không đáp lại cô.

Hiện tại, quan hệ của anh và Văn Tịch đã đi đến bước đường này, như vậy.... tương lai của cô và anh thế nào, cứ thuận theo tự nhiên là được!

Anh khề khàng cởi áo khoác, lẳng lẳng nằm ở bên cạnh cô, ngủ thẳng một giấc cho đến hừng đông.

.....

Sáng sớm, Duẫn Nặc cảm giác được có cái gì đó nặng tựa ngàn cân đang đè lên ngực mình làm cô không thể thở nổi.

Cô từ trong mộng bừng tỉnh, liếc mắt quan sát liền thấy, một cái cánh tay của ai đó đang vòng lên trước ngực của mình, ôm lấy cô thật chặt.

Cô kinh ngạc, quay đầu nhìn sang, người đàn ông bên cạnh vẫn còn đang ngủ say, hít thở đều đều, đẹp trai đến bức người nói không nên lời.

Nhưng tại sao bọn họ lại ngủ cùng nhau?

Vừa lúc đó, người đàn ông yêu nghiệt kia lại chậm rãi mở mắt ra, nhưng điều khiến cho cô không thể tưởng tượng được đó chính là anh còn nhoén miệng cười, rồi ôm chầm lấy cô, cúi đầu nói:

"Còn sớm, ngủ tiếp một lát đi."

Toàn thân cô run lên, thất thần ngơ ngẩn nửa ngày vẫn không có đáp lại.

Sau đó lại ý thức được, anh ghé sát vào thân mật áp một nụ hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ăn Một Cái Tát

Duẫn Nặc bị hành động này của anh dọa sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, theo tiềm thức lập tức đẩy mạnh ra.

"Tần Mặc, anh làm gì thế?".

Cô ngồi nhanh dậy, chỉnh trang lại quần áo, rồi trừng mắt nhìn anh, trong lòng đột nhiên lại cực kỳ tức giận.

Tần Mặc cũng đưa mắt nhìn cô, sắc mặt phảng phất u buồn kèm theo nghi vấn.

"Sao lại thế nào? Tôi vốn là chồng của em". Nghĩ đến việc bây giờ cô lại nhất mực trốn tránh mình, trong lòng của anh cũng cực kỳ không dễ chịu, từng trận chua xót thi nhau đánh tới.

"Tôi xin từ chối người chồng như thế này.". Duẫn Nặc khinh thường, xoay người muốn đi.

Nhưng cánh tay lại bị anh giữ chặt, muốn hất ra nhưng lại bị mất thăng bằng ngã vào trong ngực của anh.

Cô liền giả vờ nói: "Buông tôi ra."

"Không phải em rất thích tôi làm vậy với em sao?". Anh cúi đầu nhìn cô hỏi, trên gương mặt nhỏ nhắn quật cường, không có một tia vui mừng nào.

"Đó là trước kia.". Cô vùng vằng trả lời, nhưng làm thế nào cũng đều thoát không khỏi trói buộc.

"Cho nên, kết hôn xong liền hết thích rồi hả ?"

Lúc nói lời này, anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt trầm hẳn xuống, toát ra một tia lạnh lẽo, như muốn đóng băng cả người cô lại vậy.

Duẩn Nặc tránh né ánh mắt của anh, cố hết sức giả vờ: "Anh mau bỏ tôi ra."

Quả thực anh liền buông cô ra, ngồi ở một bên, chán nản nhìn theo bóng lưng của cô đang dần đi xa, trong lòng là ngùi vị tạp trần.

Cô gái này, thật sự thay đổi rồi.

Trở thành một người xa lạ mà anh không tài nào hiểu được, một Lục Duẩn Nặc mà anh biết không phải như thế.

Anh có chút không tiếp thu được sự thực như vậy, kể cả không thương, nhưng cũng không phải cô muốn tách ra liền tách ra được.

Anh sẽ cho cô biết, chộc giận anh sẽ có kết quả thế nào.

Lúc này Duẩn Nặc vừa mới xuống lầu, liền nghe thấy trong phòng khách truyền đến tiếng nói chuyện vui vẻ của mẹ mình.

"Con chuẩn bị trở thành dâu cả của nhà họ Lục, nên có rất nhiều điều cần phải chú ý quan tâm một chút, đợi ăn sáng xong, mẹ sẽ nói cho con biết."

Văn Tịch ngại ngần cười, gật gật đầu đáp: "Cái này. Phải phiền đến bác gái rồi."

"Ha ha, mẹ đã thừa nhận con là con dâu cả của nhà họ Lục rồi, mà sao còn gọi mẹ là bác gái chứ?". Triệu Thực Hoa có chút oán trách nói.

Văn Tịch liền nhẹ nhàng cười, sửa lại lời nói: "Mẹ."

"Ai ~"

Nhìn hai người trong phòng khách chuyện trò vui vẻ, Duẩn Nặc đứng ở cửa cầu thang mà giật mình, không ngờ cô ta lại được mẹ mình yêu thích đến thế.

Sao có thể chứ? Văn Tịch thật sự chuẩn bị làm đám cưới với anh cả rồi ?

Làm sao có thể? Người phụ nữ ác độc, lòng dạ rắn rết như vậy, sao có thể xứng đôi với anh cả của cô chứ.

Duẩn Nặc nóng nảy, vội vàng đi tới túm lấy tay Văn Tịch hỏi: "Cô thật là người đáng ghét, không phải đã nói sẽ chia tay với anh của tôi sao? Vậy cô đang làm cái gì ở đây thế?"

Văn Tịch bị cô truy hỏi, ủy khuất gục đầu xuống, không hé răng phản bác nửa lời.

Mà giờ phút này, Triệu Thực Hoa thấy thế liền ra mặt thay cô ta, bà nhìn chăm chăm vào Duẩn Nặc, lên tiếng trách móc: "Tiểu Nặc, con sao lại như thế? Ai dạy con đối xử với chị dâu của mình như vậy?"

"Cô ta không phải là chị dâu của con, cô ta, không xứng.". Duẩn Nặc chán nản nói xong liền túm lấy Văn Tịch kéo ra ngoài.

Nhưng không ngờ, Triệu Thực Hoa lại vung tay lên hung hăng tát vào mặt con gái mình một cái thật mạnh.

"Cố tình gây sự, còn không buông chị dâu của con ra, con gái nhà họ Lục sao lại không biết lễ phép như vậy?". Triệu Thực Hoa xuất thân quyền quý, cách hành xử luôn tao nhã đoan trang, luôn luôn là bà chủ nhà kiêu mẫu, thấy con gái mình không thể nói lý như thế bà lập tức đưa tay tát cô một cái.

Cái tát này, đánh vào trên mặt của Duẩn Nặc, nhưng tận đáy lòng của một người mẹ như bà cũng thấy đau đớn vô cùng.

Duẩn Nặc bị mẹ mình cho một cái bạt tai, một khấc này, như chợt thấy sấm sét giữa trời quang.

Cô buông Văn Tịch ra, hai mắt nén lệ, giương lên nhìn Triệu Thực Hoa: "Mẹ đánh con? Mẹ thế nhưng lại vì tiện nhân này mà đánh con?"

"Con vẫn còn không biết sai sao?"

Duẩn Nặc ôm oán hận, đưa tay lên lau hết nước mắt, nhưng vẫn kiên cường nói: "Con sai cái gì chứ, mẹ có biết hay không, kỳ thực cô ta cùng với Tần."

"Duẩn Nặc!". Lời còn chưa nói xong, thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Tần Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đừng Náo Loạn

"Đuẩn Nặc!" Lời còn chưa kịp nói hết, cách đó không xa đột nhiên lại truyền đến tiếng gọi giật giọng của Tần Mặc.

Nghe thấy tiếng anh, Đuẩn Nặc quay đầu lại, liền thấy Tần Mặc đi tới kéo cô vào trong ngực, rồi nói với Triệu Thục Hoa: "Mẹ, con xin lỗi, Đuẩn Nặc đang bị sốt nên tính tình hơi cáu kỉnh một chút, mẹ cũng đừng chấp nhặt với cô ấy làm gì."

Nói xong, lại chuyển mắt sang Văn Tịch ở bên cạnh: "Chị dâu, em thay Đuẩn Nặc xin lỗi chị."

"..." Văn Tịch kinh ngạc nhìn Tần Mặc, anh ấy vừa gọi cô là gì? Chị dâu?

Trong lòng, liền dấy lên khổ sở không nói nên lời.

Thấy Triệu Thục Hoa và Văn Tịch cũng không lên tiếng nữa, một tay Tần Mặc ôm lấy Đuẩn Nặc, một tay vuốt ve gương mặt đang đỏ ửng của cô, trong mắt lộ rõ vẻ đau lòng.

"Đi thôi, chúng ta lên trên lầu bôi thuốc."

Nhưng Đuẩn Nặc cũng không nhận sự quan tâm bất ngờ này của anh, hất tay đẩy anh ra, sau đó nhấc chân chạy ra cửa.

Cho dù có chết cô cũng không nghĩ tới, người mẹ từ nhỏ luôn hiểu rõ mình nhất lại vì người phụ nữ kia mà ra tay đánh mình.

Ở trên mặt không thấy đau chút nào nhưng trong lòng lại như bị ai sát muối vậy.

Uất ức khóc chạy ra đến sân thì cánh tay một lần nữa lại bị người kia bắt được.

Đuẩn Nặc dừng lại, cuống quýt lấy tay lau nước mắt, không muốn thể hiện sự yếu ớt của mình ở trước mặt anh.

Tần Mặc đi lên nhìn cô, trong ánh mắt của anh quả thật cũng có chút đau lòng.

"Tôi biết em oan ức nhưng dù sao người ta cũng là chị dâu tương lai của em, vì vậy em không nên ở ngay trước mặt mẹ mà chống đối cô ta như vậy."

Nghe anh nói lời này, cô lạnh lùng cười một tiếng, ngẩng đầu tiến lên đón ánh mắt của anh nói:

"À, thì ra anh muốn chạy ra đây để giáo huấn tôi?"

"Tôi chỉ cảm thấy, hình như em đang cố tình gây sự."

"Tần Mặc!" Cô gầm nhẹ một tiếng, cắn răng nhìn anh chằm chằm: "Đừng ở trước mặt tôi giả mù sa mưa, đừng cho rằng tôi không biết quan hệ của anh và Văn Tịch, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cho các người chết không có chỗ chôn."

Cô hung dữ nhìn anh chằm chằm, hai mắt ửng hồng, bên trong con ngươi tất cả đều ngưng đọng thành hận ý, hận không thể băm vằm anh cùng với người phụ nữ kia thành trăm mảnh.

Lời này của cô vừa thốt ra làm cho anh hơi bị chấn động, lạnh lùng ngưng tụ thành hàn băng nhìn cô chất vấn: "Em ở đây nói hươu nói vượn cái gì thế?"

"Tôi nói sai sao? Tần Mặc tôi có nói sai hay không thì trong lòng anh rõ ràng nhất."

Thấy cô xoay định đi, anh liền bắt lấy cánh tay của cô, lên giọng cảnh cáo: "Đuẩn Nặc, đồ có thể ăn lung tung, nhưng lời nói thì không thể, đừng để cho tôi nghe thấy những lời chửi bới kia của em một lần nữa."

Cô khinh thường nghe anh cảnh cáo, hung hăng hất tay của anh ra, nhìn chằm chằm vào anh cao ngạo trả đũa lại: "Tôi sẽ không để cho các người thực hiện được điều đó đâu, tôi cũng sẽ không để cho anh cả cưới tiện nhân đó, ngay bây giờ tôi sẽ đi nói cho cha biết, tôi muốn đề cho...Uhm..."

Lời còn chưa nói hết, đôi môi chợt bị chặn lại, cô hoảng sợ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông đột nhiên lại hôn mình, ngay người ra không kịp phản ứng.

Tại sao anh ta lại làm như vậy? Nói không lại nên muốn dùng miệng tôi chặn họng sao? Anh ta cho là làm như vậy thì cô sẽ bị đầu độc lần nữa sao?

Cô mới không thèm cái hôn đáng ghê tởm này, cố gắng hết sức muốn đẩy anh ra, nhưng thân hình của anh cao lớn uy mãnh, cánh tay đang ôm cô lại thon dài mạnh mẽ, cô càng đẩy thì anh lại càng ôm chặt hơn, hôn môi của cô cũng tăng thêm vài phần sức lực.

Cho dù có gãy gập nhưng vẫn không có kết quả, cô bị anh hôn đến không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên.

Vậy mà, trong lúc cô thiếu chút nữa hít thở không thông, Tần Mặc lại bắt ngờ dời môi đi, ôm lấy cô vào trong ngực thật chặt, nhẹ giọng thì thầm bên tai: "Bà xã, ngoan ngoãn đừng càn quấy nữa, anh biết trước đây mình đã làm nhiều việc không đúng đối với em, nhưng hiện tại anh xin thề, sau này sẽ không bao giờ...nữa biết không hả?"

P/s: các nàng cứ yên tâm, mình đã đào hố thì sẽ quyết định đi đến cùng nhé, cứ yên tâm đọc truyện thui keke ^^.

Chương 30: Tìm Anh Hai Giúp Một Tay

Sau này không bao giờ ... nữa biết không, sẽ không thờ ơ lạnh nhạt, sẽ không để em phải một mình lẻ bóng cô đơn nữa.

Khi trong đầu đột nhiên bật ra những suy nghĩ này, Tần Mặc cảm thấy thật kinh ngạc, không thể nào tin được, bản thân mình ngoài Văn Tịch ta lại còn có thể ôn nhu với một cô gái khác như thế?

Là do phản ứng chống cự của Duẩn Nặc khiến cho anh như vậy, hay còn là trong lúc vô tình đã nảy sinh tình cảm với cô mà không biết?

Tần Mặc không rõ ràng lắm, nhưng giờ phút này, tâm tình vô cùng hưởng thụ khi được ôm cô như vậy.

Duẩn Nặc vì hành động dịu dàng bất ngờ này của anh mà thấy thật hoảng hốt, người đàn ông này, không có bệnh chứ? Làm sao lại có thể vừa tình cảm ôm cô vừa nói những lời chân thành như thế?

Cô liền cắn chặt răng, đang muốn đẩy anh ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Văn Tịch đang đứng cách đó không xa.

Nhìn cảnh này cô lập tức bừng tỉnh ngộ ra một điều, thì ra là người đàn ông này mới vừa rồi diễn trò thâm tình, là để cho người phụ nữ kia xem mà thôi.

Tim nhẹ nhàng thất lại, không khỏi đau đớn.

Cô không muốn làm công cụ để cho anh dùng để kích thích người khác, liền cắn răng một cái, không kìm được tức giận muốn đẩy anh ra nhưng chưa kịp làm gì thì anh đã chủ động buông cô ra trước.

Anh nhìn cô đăm đăm, trong ánh mắt vẫn tràn đầy nhu tình: "Đi thôi, đi với anh tới công ty, thuận tiện dẫn em đến bệnh viện xử lý cái mặt đang sưng đỏ này nữa."

Duẩn Nặc chưa phản ứng kịp, đã bị Tần Mặc dắt đi ra khỏi nhà.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Văn Tịch đứng nơi xa xa, trong lòng vừa đau vừa hận.

Hận người đàn ông này lấy cô ra làm bia đỡ đạn, hận mình rõ ràng có thể đẩy anh ra, nhưng lại nhu nhược không đủ dũng khí để đẩy ra, mới để cho anh được như ý.

Cô bị anh ôm lên xe lái rồi đi.

Tần Mặc dẫn cô đến bệnh viện xử lý vết sưng trên mặt xong, lại dẫn cô đến tập đoàn Lục thị.

Sau khi sắp xếp cho cô an vị ngồi trong phòng làm việc của phó tổng giám đốc, trước khi đi anh còn dặn cô: "Ở chỗ này đợi anh, bây giờ anh phải đi họp khoảng chừng hai tiếng, sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn."

Duẩn Nặc không lên tiếng, chỉ mong anh nhanh nhanh đi họp, để cô còn đi tìm cha mình, nói cho ông biết con người thật của Tần Mặc, chính là một tên xấu xa nham hiểm.

Đang âm thầm tính toán trong lòng, đột nhiên lại nghe thấy tiếng cảnh cáo của Tần Mặc vang lên bên tai: "Còn nữa, chuyện lúc trước ở trong đình viện, anh hi vọng em đừng có đi nói lung tung khắp nơi, em cũng biết rõ là nếu không có chứng cứ, nói ra sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy chán ghét mà thôi."

"Anh nghĩ, một cái bạt tai kia của mẹ em, đến bây giờ chắc vẫn còn thấy đau chứ?"

Duẩn Nặc tức giận nhìn anh chằm chằm, mặt cũng xanh mét lại.

Cô giận dữ cầm một tập văn kiện ở trên bàn làm việc ném về phía anh: "Không phải là muốn đi họp sao? Còn không mau biến đi."

Rõ ràng anh đang khiêu khích, thị uy, nói rằng cô không có chứng cứ như thế chẳng khác nào anh đang thừa nhận chuyện tình cảm của mình và Văn Tịch không phải sao ?

Người đàn ông ghê tởm này, cô nhất định phải ly hôn với anh ta, nhất định phải để cho mọi người biết được mối quan hệ bất chính của bọn họ.

Cô sẽ không từ bỏ đâu.

Tần Mặc ưu nhã cúi người xuống, nhặt vụn kiện ở trên đất lên vỗ vỗ mấy cái, rồi đặt ở trên bàn, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh biến mất, Duẫn Nặc nổi dóa ngồi trở lại trên ghế, ngẫm lại, cô không thể xúc nổi, bốc đồng làm vậy như vậy, bởi vì không có chứng cứ, có nói nhiều, thì cũng sẽ dẫn đến kết quả ăn thêm một cái tát như ngày hôm nay mà thôi.

Cô cần phải suy nghĩ cẩn kẽ, phải cẩn thận một chút mới được.

Đột nhiên lại nghĩ đến một người, cô liền vội vàng cầm điện thoại trên bàn làm việc lên, thuận thực ấn một chuỗi số quen thuộc.

Chỉ trong chốc lát, đường giây điện thoại liền được nối thông, Duẫn Nặc cười ngọt ngào, gọi người ở phía điện thoại bên kia: "Anh hai."

Bên đầu kia truyền đến tiếng nói trầm thấp, đầy gọi cảm làm người ta si mê: "Ừ!"

"Em muốn gặp anh để thương lượng một chuyện, anh tới công ty đón em, được không?"

Cơ hồ không hề có một giây do dự, giọng nói ôn hòa mà nhân nhượng liền vang lên: "Ừ, em ra cổng chờ đi, hai phút nữa anh sẽ đến."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tần Mặc Cấu Kết Với Thượng Văn Tịch

Mấy phút sau, Duẫn Nặc ở phía trước cổng tập đoàn Lục thị, ngồi lên xe của anh hai Lục Tiêu rồi đi.

"Có chuyện gì mà vội vã như vậy? Trước kia, em rất ít khi chủ động tìm anh."

Người anh Lục Tiêu Triết này của cô, ở trong mắt của mọi người mà nói lúc nào cũng trầm mặc ít nói, không thích giao tiếp, chỉ thích đua xe, mà cũng có không ít tin đồn rằng anh là Đại Đương gia của bang Hôn Mĩ, nhưng lại không có người nào chân chính dám chứng thật điều này.

Bình thường, Duẫn Nặc cũng rất sợ anh, cho dù từ nhỏ cho tới giờ anh chưa từng hung dữ với cô nhưng cứ nhìn thấy gương mặt lạnh lùng như băng ngàn năm kia thì lại không dám đến gần.

Hôm nay chủ động tìm anh cô chỉ vì vạn bất đắc dĩ, cũng bởi vì hiện tại, chỉ anh mới có thể giúp cô được thôi.

"Anh hai." Cô cúi thấp đầu, rụt rè gọi một tiếng.

Lục Tiêu Triết nhìn cô, thấy cô ở trước mặt mình vẫn còn giữ dáng vẻ câu nệ như vậy trong lòng liền sinh một chút mất mát.

Chẳng lẽ người anh hai như anh ở trong mắt cô lại đáng sợ như vậy sao?

Không ai biết, trừ mẹ mình thì người anh yêu thương nhất chính là người em gái này, nhưng con bé lại chưa từng nhận ra điều đó.

"Có chuyện gì em nói đi?" Anh đảo mắt nhìn về phía ngoài xe, cho cô thêm thời gian để thả lỏng tâm tình.

"Em muốn, anh giúp một chuyện." Duẫn Nặc ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua gò má của anh, rất cẩn thận mà nói ra: "Em biết, anh quen biết không ít người, cũng có bán lĩnh kia, nên muốn anh giúp em điều tra về con người của Tần Mặc, có được hay không?"

Điều tra Tần Mặc?

Lục Tiêu Triết nghiêng đầu sang nhìn cô, trong nháy mắt, hiển nhiên nhiều hơn một tia nghi vấn.

Duẫn Nặc cố tránh né ánh mắt dò hỏi của anh, hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Em biết, anh muốn hỏi em điều, hỏi em tại sao lại muốn làm như vậy? Nhưng hiện tại em lại không biết giải thích thế nào, dù sao thì em cũng cảm thấy Tần Mặc có gì đó không đúng, anh cả muốn kết hôn với Trương Văn Tịch, anh điều tra thêm cả người này nữa, có được hay không?"

"..."

"Anh hai, có được hay không?". Thấy Lục Tiêu Triết trầm mặc không lên tiếng. Duẫn Nặc cố gắng kìm xuống sợ hãi, cẩn thận kéo cánh tay của anh mà cầu xin.

"Được"

Không hề do dự nữa, Lục Tiêu Triết lên tiếng đáp ứng.

Duẩn Nặc vui mừng cười rộ lên: “Thật?”.

Lần đầu tiên thấy cô tươi cười trước mặt mình, Lục Tiêu Triết thấy thật vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ lên đầu cô, trong ánh mắt, tràn đầy sủng nịnh.

Lấy được lời hứa của anh, Duẩn Nặc lại nói: “Em còn muốn anh giúp chuyện nữa.”

Lục Tiêu Triết nhượng mảy, đợi cô nói tiếp.

Duẩn Nặc ngẩng đầu lên, lời ít mà ý nhiều: “Về chuyện của công ty, không phải anh vẫn không lấy 10% cổ phần kia sao?”

“...” Lúc này, Lục Tiêu Triết bắt đầu thấy hoang mang rồi.

Có lẽ cô đã biết, anh không thích tham gia vào thương trường, cho nên lúc ban đầu khi Lục thị phân chia cho cổ đông anh liên cự tuyệt 10% cổ phần này.

Anh không sống dựa hơi vào danh nghĩa của Lục gia, nên mới ở bên ngoài tự lập, muốn tạo một thế giới cho riêng mình.

Vậy thì tại sao giờ phút này, em gái lại muốn anh nhận lấy 10% cổ phần này?

Duẩn Nặc biết anh đang thắc mắc liên nhìn vào ánh mắt đang mê man kia của anh, giải thích: “Em chỉ không muốn để cho sản nghiệp của Lục gia rơi vào tay của kẻ thù, nên muốn anh trở về nhận lấy 10% cổ phần này, những cổ phần khác, em còn phải tìm Trác Quân giúp em thu hồi từ những cổ đông khác. Anh hai, em biết anh đang hoài nghi nhưng thật sự em làm những điều này đều là vì Lục gia của chúng ta.”

“Có phải Tần Mặc có vấn đề hay không?”. Lục Tiêu Triết sắc bén hỏi.

Duẩn Nặc xanh mặt, nhìn Lục Tiêu Triết, mặt mờ, không dám thừa nhận.

“Em nói đi, bất kể chuyện gì, anh vẫn sẽ đứng về phía em, cũng sẽ luôn giúp đỡ cho em.”.

“Dạ!”. Duẩn Nặc quả quyết nói: “Tần Mặc cấu kết với Trương Văn Tịch, bọn họ muốn cướp đi công ty của nhà chúng ta, muốn hại chết cha và anh cả, nhưng em lại không có chứng cứ, nên không biết vạch trần bọn họ thế nào.”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Anh Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em

"Dạ!". Duẩn Nặc quả quyết nói: "Tần Mặc cấu kết với Trương Văn Tịch, bọn họ muốn cướp đi công ty của nhà chúng ta, muốn hại chết cha và anh cả, nhưng em lại không có chứng cứ, nên không biết vạch trần bọn họ thế nào.".

Nghe những lời này, Lục Tiêu Triết hiển nhiên hơi khiếp sợ.

Anh nhìn Duẩn Nặc chăm chăm, hỏi: "Có phải em đã nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ? Hoặc là làm chuyện gì để cho em hoài nghi hay không?"

Cô lắc đầu đáp: "Không có."

"Vậy tại sao em lại nghi ngờ hai người bọn họ?"

"Em..." cô á khẩu không trả lời được, không có chứng cứ thì cho dù ở trước mặt ai cũng nói không thông.

Cô thật sự rất muốn nói cho anh hai biết, cô phải mất đến ba năm mới biết được điều này, mới nhận rõ Tần Mặc lang tâm cầu phế như thế nào, biết được quan hệ của anh ta cùng với Trương Văn Tịch, biết được bọn họ muốn tìm mọi cách để hại chết cả nhà của cô.

Thế nhưng một khắc này, lý trí của cô nói cho cô biết, đoán chừng anh trai cũng sẽ giống như mẹ của mình, sẽ đều không tin tưởng lời cô nói.

Nhưng thật ngoài dự liệu, Lục Tiêu Triết lại mở miệng nói: "Được, anh giúp em, coi như không có bất kỳ chứng cứ nào, chỉ có bằng việc em hoài nghi, anh cũng sẽ giúp em, cho đến khi em tiêu trừ hết hoài nghi trong lòng mới thôi."

Anh đưa tay vỗ vỗ vai của cô: "Đừng kìm nén bản thân quá mức, anh sẽ tìm người điều tra hai bọn họ, về phần cổ phần của công ty, em cứ chờ thêm một chút nữa, anh cần phải có thời gian."

Duẩn Nặc nóng nảy nói: "Nhưng, em sợ không còn kịp nữa, vạ nhất..."

"Tiểu Nặc!", cô còn chưa nói hết, liền bị Lục Tiêu Triết lên tiếng cắt đứt: "Em cũng biết, ban đầu anh đã không muốn cở phần này, hôm nay mà lập tức đi tìm cha lấy lại, thật sự churag có dũng khí để cúi đầu trước ông ấy."

Người cổ chấp như Lục Tiêu Triết, coi như em gái có khẩn cầu, cũng không thể cúi đầu nhận lỗi được.

Đã bao nhiêu năm, anh cùng với cha mình vẫn luôn giữ quan hệ căng thẳng, hôm nay lại bảo anh đi cầu xin số cở phần kia, thật là có bao nhiêu khó khăn.

Nghe đến đây, Duẩn Nặc không khỏi thấy mất mát.

"Được rồi, em không bắt buộc anh nữa, nhưng anh hai à, nếu như mà đến lúc em phải đến khẩn cầu anh một lần nữa thì nhất định công ty đang gặp phải nguy cơ, em hi vọng đến lúc đó, anh sẽ giúp em".

Anh nhìn cô, xấu hổ cười một tiếng: "Sẽ không, cho anh suy nghĩ thêm hai ngày, hai ngày sau, anh sẽ đi tìm cha nói chuyện."

Duẩn Nặc đột nhiên cười rộ lên, cười đến độ đáy mắt cũng hàm chứa nước mắt trong suốt, cổ họng chột thấy chua xót: "Anh hai, anh thật tốt."

Lục Tiêu Triết ôm cô vào trong ngực, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Em rất ít khi nhờ vả anh chuyện gì đó, anh vẫn cho là, ở trong lòng của em, chỉ có anh cả và anh ba mà thôi, nhờ có chuyện này mà anh cảm thấy ảm áp không ít."

Nghe nói anh nói như thế, Duẩn Nặc không nhịn được lại rơi nước mắt.

"Tiểu Nặc!". Anh ôm lấy cô thật chặt, nói: "Thật ra thì anh cũng không đáng sợ lắm đâu, chỉ hơi ít nói mà thôi, hi vọng sau này, em sẽ đối với anh cũng giống như đối với anh cả và anh ba, được như vậy thì anh đã thỏa mãn lắm rồi."

Nức nở một tiếng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn gương mặt tuấn mỹ, lạnh lùng cương nghị, vừa khóc vừa cười gật đầu đáp: "Sau này, nhất định em sẽ dành nhiều thời gian cho anh hơn, nhất định sẽ đối với anh giống như bọn họ, anh hai, thật xin lỗi, trước kia là em không hiểu chuyện, nhìn vẻ mặt của anh lạnh như băng nên em không dám nói chuyện với anh cứ tưởng rằng anh không thích em"

Lục Tiêu Triết cúi đầu, cung chiều đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, đau lòng nói: "Là anh trai không đúng, không nên tạo cho em cảm giác sợ hãi, nếu đã như vậy thì sau này có chuyện gì hãy tới tìm anh, anh hai nhất định sẽ giúp em làm chủ, sao hả?"

Duẩn Nặc nghe anh nói thế liền mỉm cười, trong ánh mắt long lánh ánh nước, tràn đầy vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bọn Họ Sẽ Ra Ngoài Ở

Lấy được sự trợ giúp của Lục Tiêu Triết, Duẩn Nặc liền thấy an lòng không ít.

Nhưng vì muốn vẹn toàn hơn, thì trước hết cô phải ly hôn bằng được với Tần Mặc đa.

Chỉ có ly hôn, cô mới có thể hoàn toàn đuổi người đàn ông kia ra khỏi Lục gia.

Lục Tiêu Triết rất hiếm khi được ở bên cạnh em gái, nên lúc này cứ nhất định phải mang cô ra ngoài ăn gì đó, trong lúc hai người họ đang ăn uống vui vẻ, thì lại nhận được điện thoại của Tần Mặc.

Duẩn Nặc vừa nhìn thấy màn hình hiện tên Tần Mặc, liền xin lỗi Lục Tiêu Triết một tiếng, sau đó đi ra nhận điện.

"Alo?"

"Duẩn Nặc, em thật càng ngày càng không nghe lời? Không phải tôi đã nói em ở trong phòng làm việc chờ tôi rồi sao? Vậy thì người đâu?"

Nghe anh hỏi vậy cô liền cắn môi đáp: "Phòng làm việc buồn tẻ, chán ngắt như vậy, tôi không thể ngồi chờ mãi ở đó được nên cùng anh trai ra ngoài một lát."

"Anh nào?"

"Là anh hai của tôi, có vấn đề gì sao?"

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc mấy giây, sau đó mới nói: "Em ở đâu, tôi sẽ đến đón em."

"Không cần, tôi ăn xong sẽ tự đi về."

Nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Quay trở lại bàn cô cười khổ nói với Lục Tiêu Triết: "Không có chuyện gì đâu, anh hai, ăn xong, anh đưa em về nhà có được không?"

Lục Tiêu Triết mỉm môi, vẻ mặt tỏ ra nặng nề: "Chuyện của em tối nay anh sẽ đi nhờ người giúp, nếu em không bận thì có thể đi cùng với anh, sau khi xong việc anh sẽ đưa em về."

Đuẩn Nặc nghe xong liền hưng phấn gật đầu: "Được ạ."

Nửa giờ sau, Lục Tiêu Triết lái xe chở Đuẩn Nặc đi đến hộp đêm sang trọng nhất trong thành phố.

....

Lúc Tần Mặc từ công ty trở về, vẫn không thấy Đuẩn Nặc ở nhà, trong lòng anh có chút phiền não, hai chân bắt chéo ngồi ở trong phòng khách đọc báo, đột nhiên, lại có người đứng ở trước mặt anh, mỉm cười, đưa cho anh một cốc trà.

"Anh uống trà đi."

Tần Mặc ngẩn ra, rồi ngẩng đầu lên đón lấy ánh mắt của người đó.

Văn Tịch cũng nhìn lại, anh cất giọng nói chỉ đủ để hai người họ nghe được: "Hôn lễ của bọn em đã được định ngày rồi, vào thứ sáu tuần tới."

Sắc mặt của Tần Mặc chợt tối lại, vứt tờ báo xuống đứng dậy bỏ đi.

"Mặc."

Văn Tịch liền gọi anh lại.

Tần Mặc vẫn rảo bước đi, đưa lưng về phía cô, trong lòng nói không ra cảm giác gì, thấy là lạ, cũng không còn khó chịu, khó chấp nhận giống như trước đây nữa.

Vì không muốn làm cho người khác chú ý, anh liền cười cười, xoay người nhìn Văn Tịch, nói: "Vây xin chúc mừng cô, chị dâu."

"..." Văn Tịch đang muốn nói thêm gì đó, đột nhiên lại nhìn thấy Triệu Thục Hoa vừa vào tới cửa, cô ta cuống quýt thay đổi vẻ mặt, cúi người lau lau khay trà.

Nhìn thấy vậy, Tần Mặc mỉm môi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Anh cũng đã nhìn thấy Triệu Thục Hoa, nhưng lại không đi nữa mà tiến đến chào: "Mẹ, mẹ về rồi à."

"Ừ!" Triệu Thục Hoa đáp lời, nhìn Tần Mặc một cái, ngạc nhiên hỏi: "Sao hôm nay con lại tan tầm sớm như vậy?"

"Vâng! Con về để đưa Đuẩn Nặc đi xem nhà, nhưng hình như cô ấy đã đi ra ngoài."

"Xem nhà?" Triệu Thục Hoa không hiểu liền hỏi lại.

Tần Mặc lập tức giải thích: "Là thế này, con muốn cùng Đuẩn Nặc ra ngoài ở riêng, bác sĩ cũng đã nói, sống ở một nơi an tĩnh sẽ dễ dàng mang thai hơn, cho nên con mới chọn một căn nhà ở gần bờ biển, hai ngày nữa sẽ cùng Đuẩn Nặc chuyển về đó, không biết ý của mẹ như thế nào."

Vừa nghe lý do là vì chuyện mang thai của con gái, Triệu Thục Hoa liền thấy hưng phấn, không cần suy nghĩ lập tức gật đầu đồng ý ngay.

"Như vậy cũng tốt, vợ chồng son ở chung một chỗ sống trong thế giới riêng của mình, mẹ không có ý kiến, bất quá sau này có chuyển đi rồi, cũng phải thường xuyên trở về đây chơi đây, biết không?"

Tần Mặc gật đầu với bà, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Văn Tịch đang đứng cách đó không xa, cô ta tựa hồ cũng đang nhìn anh, ánh mắt lộ rõ vẻ quan tâm.

Tần Mặc âm thầm cười lạnh một tiếng, hiện tại quan tâm thì có ích lợi gì, anh đã không còn có bất kỳ hoài niệm nào với cô ta nữa rồi.

Cho nên, Văn Văn, sau này hãy bảo trọng.

Chương 34: Đi Gặp Một Người Cùng Với Anh Hai

Cùng lúc đó, ở hộp đêm xa hoa nhất thành phố, bên trong đại sảnh dưới đất, đang tổ chức một buổi dạ vũ.

Những người có thể tới nơi này, tất cả đều là các ông chủ lớn trong giới kinh doanh không thì cũng là con cháu thế gia không phú thì quý.

Đuẩn Nặc và Lục Tiêu Triết vừa đi đến cửa, đột nhiên cô liền dừng bước.

Lục Tiêu Triết quay sang hỏi cô: "Sao thế?"

Cô trưng ra vẻ mặt hoài nghi, hỏi: "Anh hai, anh dẫn em tới tham gia dạ vũ à?"

Đuẩn Nặc từ nhỏ trong miệng đã ngấm chia khóa vàng lớn lên, nên ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, đến đây mà không có lễ phục thì tham gia vũ hội làm sao được.

Mắt thấy chuẩn bị bước vào đại sảnh, cô nhìn lướt qua quần áo trên người mình, cảm giác không được phù hợp cho lắm.

"Ừ!", Lục Tiêu Triết đáp lời, nhưng lại vươn tay ôm cô vào ngực nói tiếp: "Không sao cả, em cứ theo anh đi gặp một người, sau khi xong việc anh sẽ đưa em về nhà."

Vừa nghe giải thích như thế, Đuẩn Nặc cũng không lẩn tránh nữa, gật đầu với anh một cái.

Lục Tiêu Triết dắt tay em gái đi vào đại sảnh, hai người mới vừa xuất hiện, liền hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người chung quanh.

"Mau nhìn đi, đây không phải là nhị thiếu của Lục gia sao? Oa, rất đẹp trai nha?"

"Người phụ nữ bên cạnh anh ấy là ai nhỉ?"

Mọi người ríu rít lắng đầu, đáp: "Không biết."

Lúc này Đuẩn Nặc giống hệt như tiểu Bạch Thỏ, bị Lục Tiêu Triết kéo đi vào, lamf đám đông nhất thời rộ lên biết bao nhiêu lời xì xào bàn tán.

"Anh hai.", Đuẩn Nặc nhỏ giọng nói thầm bên tai anh trai mình: "Anh quả thật rất nổi danh đây? Thế nào? Anh cũng muốn theo chân anh Ba bước vào làng Giải Trí rồi hả?"

Lục Tiêu Triết quay đầu lại nhìn cô một cái, ánh mắt chứa đầy vẻ âm thầm: "Đừng nói nhảm."

Đuẩn Nặc bĩu môi, nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Lục Tiêu Triết dắt cô đi xuyên qua đại sảnh, rồi tiến vào trong một cái hành lang, mới vừa bước lên trước chưa tới mấy bước, hai người họ liền bị bốn hộ vệ cao lớn ngăn lại.

"Nhị thiếu, xin mới lấy giấy thông hành.". Một hộ vệ tất cung kính nói.

Lục Tiêu Triết từ trong áo vest lấy ra một thiệp mời, đưa cho hộ vệ, lúc này bốn người họ mới để anh đi vào.

Lúc mới vừa đến đây Đuẩn Nặc chỉ cảm thấy đây chỉ là một buổi dạ vũ bình thường, nhưng khi anh hai dẫn cô đi tới nơi u ám, bí hiểm này trong lòng đột nhiên lại sợ hãi không nói ra thành lời.

Cho đến lúc hộ vệ đẩy cánh cửa trước mặt ra, hình ảnh xuất hiện trước mắt, càng làm cho cô phải trợn mắt, há hốc mồm.

Trong phòng, có ba người đàn ông đang ngồi, một người bất cần đời nhìn xuống hai chân mình, cầm ly rượu đỏ cao cổ nhâm nhi thưởng thức.

Mà hai người bên cạnh thì lại đang kích tình dào dạt, hôn nhau đắm đuối.

Thấy Lục Tiêu Triết tiến vào, hai người kia lập tức buông nhau ra, mỉm cười đến mị hoặc chứng sanh.

"Nhị thiếu đã tới."

Người đàn ông giờ ly rượu lên nhìn Lục Tiêu Triết nói, ngay lập tức chú ý tới cô gái ở bên cạnh anh, đôi mày không khỏi nhíu lại: "Vị này..."

"Em gái của tôi."

Người kia vừa nghe thấy thế, vội vàng đứng dậy nhường chỗ ngồi cho cô, nói: "Em gái mau ngồi xuống đây, uống nước trái cây nhé."

Duẩn Nặc hơi lúng túng, ngồi ở bên cạnh Lục Tiêu Triết, ngại ngùng cười cười, đáp: "Không cần đâu."

"Ha ha!". Người đàn ông liền cười rộ lên, liếc cô một cái, còn chưa nhìn ngắm đủ đã bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Tiêu Triết quét sang: "Thẩm Diễm, cậu muốn chết sao?"

Thẩm Diễm khẽ cười, đứng dậy nói: "A, tôi đi đến phòng rửa tay đã, nhị thiếu, tí nữa sẽ bàn lại chuyện góp vốn nhé."

Lục Tiêu Triết không thèm để ý tới anh ta, lạnh lùng nhìn sang hai người đàn ông bên cạnh: "Còn muốn tôi mời các cậu đi ra ngoài sao?"

Hai người kia vội vàng lắc đầu xua tay đáp: "Không cần, nhị thiếu ngài cứ ngồi đây chơi, chúng tôi xin đi trước."

Nói xong, hai người đàn ông này cũng theo sát Thẩm Diễm mà đi ra ngoài.

"Anh hai, những người này đều là bạn của anh hay sao?". Mới vừa mới nhìn thấy cảnh vô cùng kịch tính kia, cho đến bây giờ cô còn chưa tỉnh hồn, khẩu vị của bọn họ, thật đúng là đặc biệt.

"Không, chỉ có người đầu tiên đi ra thôi, còn hai người phía sau đến nhìn anh còn ngại bản nữa là."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Điều Tra Giúp Tôi Một Người

Trong phòng rửa tay, Thẩm Diễm bấm một mã số, vừa nhìn kiểu tóc của mình trong gương, vừa nói với người trong điện thoại: "Jo, đoán thử xem hôm nay tôi nhìn thấy người nào?"

Bên đầu kia của điện thoại truyền đến tiếng nói nam tính lại lạnh lùng: "Có lời mau nói, có rắm mau thả."

Thẩm Diễm hướng về phía tấm gương bày ra một kiểu pose hình kinh điển, tự cảm thấy bản thân mình thật đẹp trai.

Anh phì cười một tiếng, rồi nói: "Vợ của cậu, Lục Duẩn Nặc."

Nghe thấy thế, giọng nói trong điện thoại đột nhiên dừng lại mấy giây.

Mấy giây trôi qua, người đầu kia mới hỏi: "Bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Thế nào? Cậu muốn tới đây sao?" Thẩm Diễm liền trêu ghẹo: "Đừng tới thì hơn, bởi vì cô ấy đi theo Lục Tiêu Triết tới đây, nhìn kiểu này, chắc là Lục nhị thiếu muốn hiến tặng vợ của cậu cho tôi rồi? Cậu nói xem, tôi có nên nhận lấy đại lễ này của nhị thiếu hay không?"

"Thẩm Diễm, con mẹ nó cậu ăn gan hùm mật gấu rồi ha?"

Bên trong điện thoại truyền đến tiếng rống giận của Tàn Mạc: "Nói mau, cậu đang ở chỗ nào?"

"Ồ hộp đêm chứ ở đâu, bất quá, bây giờ cậu tới đây sẽ thích hợp sao? Cô nàng Văn Tịch không ở bên cạnh à?"

"Cút!"

Theo tiếng gầm giận dữ là tiếng điện thoại trực tiếp bị cúp.

Thẩm Diễm cảm điện thoại bữu môi, lắc đầu, thở dài, cuối cùng lại trở về phòng bao.

Nhưng sau khi quay lại, Thẩm Diễm phát hiện người bên cạnh Lục Tiêu Triết không thấy đâu cả, mới vừa ngồi xuống, liền không khỏi hỏi: "Cô em của cậu đâu?"

Lục Tiêu Triết lười phải trả lời, trực tiếp lấy ra một phần hợp đồng đưa tới trước mặt anh: "Tôi đã chuẩn bị tốt hợp đồng rồi, cậu bảo anh ta tới ký tên đi!"

Thẩm Diễm nhìn lướt qua hợp đồng kia một cái, cười cười rồi giao lại cho Lục Tiêu Triết: "A Triết, thật là đang tiếc, mảnh đất kia...Đã bị người khác

giành trước một bước rồi.”

Vừa nghe thế, Lục Tiêu Triết liền cau mày hỏi: “Ai thế?”

“Tổng giám đốc của tập đoàn Đế Hào, thật ra thì, tôi cũng không ngờ tôi bọn họ sẽ coi trọng mảnh đất kia, nhưng hôm qua lúc tôi đến gặp chủ đất để bàn về vấn đề ký hợp đồng thì bọn họ lại nói rằng mảnh đất kia, đã bị Đế Hào thu mua mất rồi.”

Tập đoàn Đế Hào?

Theo tin đồn, thì giám đốc của tập đoàn Đế Hào làm việc rất ngoan tuyệt, lạnh lùng vô tình, để đạt được mục đích không chừa bất cứ thủ đoạn nào.

Lục Tiêu Triết chưa từng thấy qua người kia, có lẽ tất cả mọi người cũng chưa từng gặp qua, chỉ được truyền thông đồn thổi rằng đó chính là một truyền thần có một không hai trong giới.

Lục Tiêu Triết không hiểu, lại hỏi: “Một mảnh đất nhỏ, tập đoàn Đế Hào lại lớn như vậy, thu mua làm gì chứ?”

Anh vốn muốn thu mua để làm bãi đỗ xe thi đấu, không nghĩ tới, ý định lại rơi vào khoảng không.

Thẩm Diễm cười cười đáp: “Tôi cũng không biết, chắc là tổng giám đốc của Đế Hào ăn no rửng mỡ! Bất quá không có mảnh đất kia cũng không sao, chúng ta lại đi tìm cái khác!”

Không có mảnh đất kia, Lục Tiêu Triết đối với cái gì cũng không hứng thú, liền đứng dậy muốn đi.

Thẩm Diễm liền kéo anh lại nói: “Này, hiếm khi mới tới đây một lần, chúng ta uống vài chén đã?”

Nghĩ đến việc Duẫn Nặc đi đến phòng rửa tay chưa quay lại Lục Tiêu Triết lại ngồi xuống.

Thẩm Diễm phân phó nhân viên phục vụ chuẩn bị rượu và đồ nhắm, hai người họ vừa uống vừa tán gẫu.

“Đúng rồi Diễm, cậu điều tra giúp tôi một người nhé.”

Thẩm Diễm giờ chén rượu lên, không hiểu ra sao, liền hỏi: “Điều tra ai? Từ lúc nào mà Nhị thiếu lại cảm thấy hứng thú vậy? Nam hay nữ?”

“Tần Mặc.”

Lục Tiêu Triết không nhìn thấy biểu tình đột nhiên cứng đờ của Thẩm Diễm, ngửa đầu uống một chén, tiếp tục nói: “Điều tra Tần Mặc, cùng một người phụ nữ tên là Thượng Văn Tịch, tôi nghĩ cậu hẳn cũng đã biết, Tần Mặc mới vừa kết hôn với em gái tôi không lâu, không biết cậu ta đã làm ra chuyện gì, khiến cho em gái tôi hoài nghi, cậu đi điều tra giúp tôi nhé.”

“Chuyện này, tuyệt đối không thể để cho người thứ ba biết được, hiểu chứ?”

Thẩm Diễm ngoài cười nhưng trong không cười, đáp lại: “Ok, không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Duẫn Nặc, Ngoan Ngoãn Đùng Náo Loạn

Buổi chiều, Duẫn Nặc cùng với Lục Tiêu Triết trở lại nhà họ Lục, người vừa mới tiến vào, đã bị Tần Mặc túm chặt lấy, sau đó dẫn ra khỏi biệt viện, nhét vào trong xe.

“Này, anh làm gì thế?”

Duẫn Nặc không hiểu đầu của tai nheo ra sao, trừng mắt đi theo sau rồi lên xe với Tần Mặc, trong lòng bùng lên giận dữ.

Thế mà người đàn ông này lại không thèm lên tiếng, trực tiếp khởi động xe gào thét mà đi.

“Tần Mặc, anh bị điên rồi sao?”, Duẫn Nặc rất muốn mở cửa xe ra, nhưng anh lái xe với tốc độ quá nhanh, nên cô không dám tùy tiện.

Gọi nửa ngày mà anh vẫn không thèm để ý, cô cũng không muốn lãng phí nước bọt nữa, để kệ xem anh có thể dẫn cô đi đến chỗ nào.

Nửa giờ sau, xe của Tần Mặc liền dừng ở trước một ngôi biệt thự cảnh biển.

Duẩn Nặc đầy nghi hoặc bước xuống xe, quan sát vị trí biệt thự, kề núi gần sông, chim hót líu lo, hoa thơm cỏ ngọt, hơn nữa, chung quanh đều thật thanh tĩnh, không khí lại vô cùng trong lành mát mẻ.

Cô kim lòng không đậu, khẽ cười, rồi bật ra lời khen: “Nơi này thật đẹp.”

“Thế thì về sau cứ ở nơi này đi!”

ném lại một câu nói, Tần Mặc liền cầm chìa khoá tiến lên phía trước.

Đẩy cửa ra, anh đứng ở trước cửa biệt thự, đưa mắt quan sát cô từ đầu đến chân: “Vào xem đi.”

Duẩn Nặc không biết anh muốn làm gì, lòng tràn đầy nghi hoặc đi vào bên trong ngôi nhà.

Biệt thự này được bố trí thật giản nhả (đơn giản thanh nhả), theo phong cách Châu Âu, lại mang theo chút hương vị hoài cổ.

Cô cực kỳ thích kiểu thiết kế như vậy, dung hoà hai trường phái lại với nhau, cảm giác như đang lạc vào một toà cung điện xa hoa vậy, vì thế cô rất hưởng thụ không khí cao cao tại thượng này.

Nhưng mà....

Bố cục trong nhà này, vì sao thấy quen thuộc như vậy chứ?

Rồi đột nhiên, Duẩn Nặc lập tức bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cầu thang cánh đó không xa, trong đầu đột nhiên có một hình ảnh vụt qua.

ở trên bậc cầu thang kia, có hai người đang đứng, người đang đứng, người đàn ông dùng sức đẩy một cái khiến cho người phụ nữ đang mang thai ngã xuống dưới.

Tiếp đó là hình ảnh người phụ nữ mang thai kia nằm trên mặt đất, ngược nhìn người đàn ông cao cao tại thượng kia, cô ta đã bị sinh non mà người kia lại cực kỳ bình thản, khinh thường xoay người đi mất.

Nơi này, chính là nơi mà cô và Tần Mặc chung sống với nhau ba năm.

Chiếc cầu thang kia vô cùng quen thuộc, tựa hồ như tận mắt nhìn thấy hình ảnh của bản thân mình nằm trên mặt đất, giữa hai chân là máu tươi đầm đìa.

Không, cô không muốn ở nơi này, không muốn chút nào!

Cảm xúc truyền về khiến cho cô trở nên kích động, mặt mày thất sắc, xoay người rời khỏi đó.

Tần Mặc không hiểu được phản ứng bất ngờ này của cô, lập tức tiến lên hai bước giữ chặt lấy cô: “Duẩn Nặc”.

Duẩn Nặc liền giãy giụa hất tay của anh ra, nói: “Buông tôi ra.”

Anh không những không thả, ngược lại còn ôm cô vào trong lòng, siết chặt vòng tay hỏi: “Em lại làm sao thế? Chẳng lẽ không thích nơi này sao?”

Duẩn Nặc ở trong lòng anh vẫn giãy giụa không ngừng: “Anh mau buông tôi ra, Tần Mặc, buông tôi ra.”

“Đừng náo loạn, nói với anh, vì sao em không vui? Nếu không thích anh sẽ tìm người trang hoàng lại.”

“Tôi không thích, kể cả anh có trang hoàng mười lần, tôi cũng không thích, buông tôi ra, để tôi đi đi.”

“Duẩn Nặc”. Thấy cô giãy giụa cùng gào thét như vậy khiến anh có chút không kiên nhẫn, liền hét lên một tiếng, đưa ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cô: “Đến cùng là em muốn ôn ào thế nào nữa? Chẳng lẽ không muốn theo anh sống qua ngày sao? Chẳng lẽ không muốn vì anh mà sinh con đường cái sao? Ai lúc trước còn thề son sắt rằng sẽ sinh cho Tần Mặc anh mười đứa con gái chứ.”

“Đừng náo loạn nữa, nghe lời đi!”

nghe anh nói bằng chất giọng trầm trầm, đầy mê hoặc, toàn thân Duẩn Nặc đột nhiên cứng ngắc lại.

Ở trong trí nhớ của cô, người đàn ông này, chưa từng cho cô sắc mặt tốt bao giờ, chứ đừng nói đến việc ôm cô dịu dàng thủ thủ như vậy.

Hiện tại anh ta lại như vậy, muốn làm cho cô cảm động sao?

Duẩn Nặc lạnh lùng cười, sẽ không đâu, bởi vì tất cả những biểu hiện này đều là để gạt người.

Anh chính là một tên khốn nhưng lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo, còn lâu cô mới tin tưởng con người này.

Nghĩ như thế, cô liền dùng hết sức lực đẩy anh ra, chầm chọc nói: “Anh đừng hòng giả tạo ở trước mặt tôi, nhìn dáng vẻ này của anh tôi càng cảm thấy ghê tởm.”

Chương 37: Anh Sẽ Thương Yêu Em Cả Đời

Suy nghĩ đến những điều đó, cô liền dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra: "Đừng có đóng kịch ở trước mặt tôi nữa, nhìn dáng vẻ này của anh, tôi cảm thấy thật ghê tởm."

Vốn đã đang tức giận khi thấy cô sinh sự vô cớ, lại nghe thêm câu này của Duẩn Nặc, đuôi lông mày của Tần Mặc càng vênh lên cao.

"Em lặp lại lần nữa xem?". Anh đen mặt, nhìn chằm chằm người đang giãy giụa không ngừng trong ngực mình, ánh mắt vừa sắc bén lại âm trầm.

Duẩn Nặc héch càm, đang chuẩn bị lặp lại lời nói vừa rồi, nhưng nhìn thấy sắc mặt đang tối lại của người đàn ông bên cạnh, liền khiếp đảm ngậm miệng lại.

Cô cảm thấy không được tự nhiên, muốn giữ một khoảng cách với anh.

Nhưng Tần Mặc không cho, cánh tay dùng lực, ôm lấy cô thật chặt, anh cúi đầu, nắm lấy cằm của cô để cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Lục Duẩn Nặc, anh cảnh cáo em một lần cuối cùng, đừng khiêu chiến cực hạn của anh, chộc giận anh em sẽ không kham nổi hậu quả đâu."

Anh lạnh lùng như vậy khiến cho Duẩn Nặc cảm nhận được vô cùng rõ ràng, quả thật không sai, cái dáng vẻ này của anh cùng với Tần Mặc của ba năm sau giống nhau như đúc.

Thật sự cô có chút sợ anh, nhưng chẳng lẽ lại phải ở nơi này sao?

Nơi này, nắm giữ rất nhiều kí ức, đó chính là con ác mộng của trí nhớ và nỗi thống khổ của cô trong suốt ba năm dài đằng đẳng, muốn cô sống ở nơi này với anh, so với sống trong địa ngục còn gian nan hơn nhiều.

Không, cô kiên quyết không thể sống ở nơi này được.

"Đi, anh dẫn em lên trên gác xem một chút."

Thấy cô đã an phận, anh cau mày, dắt tay của cô đi lên trên lầu.

Đột nhiên Duẩn Nặc giống như tượng gỗ không có có sinh mạng, tựa như đứa trẻ để anh dắt đi.

"Đây là phòng của chúng ta, có thích không?". Đẩy cửa phòng ngủ chính ra, Tần Mặc liền liếc mắt sang hỏi Duẩn Nặc ở bên cạnh.

Ánh mắt của cô lúc này trống rỗng, mặt cũng trắng bệch ra.

Tựa hồ, không nghe rõ Tần Mặc đang nói cái gì.

Thấy sắc mặt của cô không tốt, anh hơi nhíu mi lại, đưa tay đặt lên trên trán cô sờ sờ: "Em không bị bệnh, tại sao sắc mặt lại kém như vậy?"

Thấy cô vẫn ngơ ngẩn không trả lời mình, anh vô cùng sốt ruột, lắc lắc cánh tay của cô, mặt đối mặt với mình: "Duẩn Nặc, nhìn anh."

Nghe thấy thế Duẩn Nặc chậm rãi ngược mắt lên, đón nhận ánh mắt sâu không thấy đáy của anh.

Nhưng cô vẫn không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, để cho người bên cạnh không khỏi sinh ra đau lòng.

"Thế nào? Có chỗ nào không thoải mái? Anh đưa em đến bệnh viện nhé?"

Duẩn Nặc lập tức giật mình, ra sức lắc đầu nói: "Tôi không sao mà."

Cô đáp xong liền xoay người muốn đi, ai ngờ lại bị Tần Mặc kéo lại, ôm vào trong ngực, anh cúi đầu, khẽ nói thầm bên tai cô:

"Tiểu Nặc, anh không biết tại sao em lại chán ghét anh đến vậy, anh thừa nhận, trước kia anh cũng rất chán ghét em, kể cả sau khi kết hôn, anh vẫn không có cảm giác gì với em cả."

"Nhưng anh phát hiện sau khi chúng ta chung sống một thời gian, có thứ tình cảm= khó diễn tả được phát sinh trong anh."

"Anh không nói, đó là yêu, anh chỉ muốn nói cho em biết, nếu đã kết hôn, thì chúng ta nên sống thật tốt với nhau!"

"Sau này, anh sẽ tận lực lấy em là trung tâm, cố gắng yêu thương em, chiều cô em, cả đời."

Cả đời.

Nói thật hay, thật dễ nghe.

Làm cho Duẩn Nặc cũng phải cảm động đến rơi nước mắt.

Cô cũng sẽ không nói cho anh biết, mặc dù trong lòng còn có anh nhưng những ngày tiếp theo này, cô sẽ tìm mọi cách để ly hôn cho bằng được.

Cô sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của anh.

Cả đời này cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa.

Tần Mặc buông cô ra, đau lòng lau nước mắt trên mặt cô, giọng nói cũng hòa hoãn hơn trước: "Chuyện trước kia, cứ để cho nó qua đi! Từ nay về sau, em chính là duy nhất, anh sẽ cố gắng thương yêu em cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ăn Gan Hùm Mật Gấu

Thấy Duẩn Nặc vẫn đứng im bất động, Tần Mặc liền cho rằng cô đã đồng ý chuyển đến đây ở với mình rồi.

Đầu tiên anh liền gọi đến Công ty quản lý gia đình tìm một người giúp việc, cố ý thuê tới để phục vụ Duẩn Nặc.

Hôm nay người giúp việc kia cũng tới đây rất sớm, vội vàng xuống bếp nấu chút thức ăn, sau đó đi lên lầu gọi Tần Mặc cùng với Duẩn Nặc xuống dùng cơm.

"Tiên sinh, phu nhân, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Tần Mặc liền ừ một tiếng, nhìn về phía Duẩn Nặc vẫn còn ngơ ngẩn ở bên cạnh, thấp giọng nói: "Đi thôi, xuống lầu ăn cơm."

Duẩn Nặc cười khổ sở rồi nói với anh: "Anh cứ xuống trước đi, tôi đi tắm, xong sẽ lập tức đi xuống."

Tần Mặc tin tưởng, vỗ vỗ vai của cô rồi liền đi xuống lầu.

Nhìn theo bóng lưng của anh rời đi, sau đó cũng ra khỏi phòng, cô tìm được thư phòng, mở máy tính lên, in ra một bản thỏa thuận ly hôn lần nữa.

Tần Mặc ngồi ở trong phòng ăn chờ cô, không nghĩ tới, khi thấy người cũng là lúc cô cầm tờ thỏa thuận ly hôn đặt ở trước mặt anh.

Mặt anh liền đen lại như đất nồi, đưa ánh mắt đầy thắc mắc nhìn chằm chằm vào Duẩn Nặc.

Trên mặt cô hiện giờ chẳng có biểu tình gì, ngồi xuống đối diện với anh, trong giọng nói khàn khàn chứa chứa khản cầu: "Tôi biết anh lại muốn hỏi tại sao, tôi sẽ nói cho anh biết, đó chính là tôi đã không còn thích anh nữa, ở cùng với anh tôi phát hiện mình khó có thể hô hấp được. Tần Mặc, cầu xin anh, ký tên đi, hai chúng ta không có cách nào có thể tiếp tục sống với nhau được nữa."

Ánh mắt Tần Mặc chuyển dời đến bản thỏa thuận ly hôn, sau đó liền cầm lên, tùy ý liếc mắt một cái, rồi lập tức hừ lạnh: "Lý do chính là không còn thích nữa?"

Trong lòng đột nhiên phát sinh tư vị hơi chua chát, anh cũng không biết bản thân mình vì sao lại sinh ra điều này.

"Đúng vậy!". Duẩn Nặc bình tĩnh trả lời.

Người đàn ông đối diện vẫn đang nhìn cô, mày kiếm khẽ xoắn lại với nhau, tức giận lan tràn khắp nơi.

"Lục Duẩn Nặc, em biết mình đang làm gì không?"

Cô liền cười lạnh, đáp: "Biết chứ, tôi muốn ly hôn với anh, ký tên đi Tần Mặc."

Nghe thấy thế anh liền vỗ bộp lên bàn, nhìn cô chằm chằm, tức giận đến nhàu mày: "Em đừng cố tình xằng bậy, nhẫn nại của anh cũng có mức độ mà thôi."

Duẩn Nặc cắn cắn môi, không cam lòng yếu thế tiến lên đón lấy ánh mắt sắc bén kia của anh: "Yêu cầu của tôi cũng không hề quá phận, chỉ cần anh ly hôn mà thôi."

"Ly hôn? Em cho rằng hôn nhân là trò đùa sao? Muốn kết liền kết, muốn chia tay liền chia tay, anh cho Tần Mặc anh là cái gì? Là công cụ để em ném thù cảm giác hôn nhân sao?"

"Vậy nếu anh không ly hôn, vậy anh có thể thề độc với tôi rằng, cả đời này trong lòng chỉ có một mình tôi không? Anh dám phát thề độc, cả đời cũng sẽ không phản bội tôi, không đi tăng tị với phụ nữ khác sao? Anh dám lập tức từ chức, tự mình gây dựng sự nghiệp nuôi sống gia đình sao?"

"Nếu anh dám làm những chuyện này thì tôi sẽ không ly hôn với anh nữa, người đàn ông của Lục Duẩn Nặc tôi, nhất định phải là người đội trời đạp đất, nam tử hán quang minh lỗi lạc. Tôi không muốn ở cùng với tiểu nhân lại còn luôn ra về đạo mạo, có đánh chết tôi cũng không muốn."

Cô nói một hơi, nói xong nhưng ngôn từ đầy ý nghĩa, khí thế cũng không hề thấp xuống tí nào.

Vậy mà, những lời này, lại làm cho Tần Mặc cực kỳ kinh ngạc.

Anh không thể tin được mà nhìn Duẩn Nặc, trong cặp mắt kia không chỉ có kinh ngạc, còn có vẻ quật cường toát ra từ trong xương tủy, cùng với tính khí không chịu thua.

Một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc tại sao anh còn phải giằng co với cô, rốt cuộc kiên nhẫn từ đâu tới để anh có thể tiếp tục ở chỗ này giằng co mãi như thế.

Nói anh ra về đạo mạo, nói anh tiểu nhân? Người phụ nữ này, chán sống rồi sao? Cô có biết giờ phút này mình đàn chọc tới người nào hay chăng?

Chỉ cần anh muốn, chỉ bằng một câu nói, liền có thể để cho cả nhà họ Lục không còn một mạng.

Người phụ nữ, quả thật đã ăn phải gan hùm mật gấu rồi.

"Nếu những chuyện này anh cũng không dám đáp ứng, vậy thì ly hôn đi!". Thấy anh không để ý tới, Duẩn Nặc liền cảm thỏa thuận ly hôn trên bàn lên nói tiếp: "Tôi sẽ để cho luật sư của tôi kháng án, hi vọng anh cũng sớm có chuẩn bị."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không Biết Tại Sao Lại Bị Cảm Động

"Nếu những chuyện này anh cũng không dám đáp ứng, vậy thì ly hôn đi!". Thấy anh không để ý tới, Duẩn Nặc liền nhất thỏa thuận ly hôn trên bàn lên nói tiếp: "Tôi sẽ để cho luật sư của tôi kháng án, hi vọng anh cũng sớm có chuẩn bị."

Cô đẩy ghế ra đứng lên muốn đi, thật không nghĩ đến vừa đi ra đến cửa, sau lưng đột nhiên lại truyền đến giọng nói trầm thấp của Tần Mặc.

"Trong mắt em, anh chính là một người đàn ông kinh khủng như vậy sao?"

Nghe thấy thế Duẩn Nặc liền dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Tần Mặc lập tức đứng dậy đi tới phía sau cô nói tiếp: "Duẩn Nặc, em thay đổi rồi, trước khi kết hôn em không phải như thế."

"..."

Tay của anh, từ phía sau xuyên qua bả vai của cô, rồi cho nhẹ nhàng xoay người cô lại, mặt đối mặt với mình.

"Em cho rằng, Tần Mặc anh kết hôn với em, là vì tài sản của nhà họ Lục? Tần Mặc anh trong mắt của em chính là người tư lợi như thế?"

Duẩn Nặc dõi theo anh, dõi theo từng vẻ mặt âm thầm tiêu hồn kia, chợt thấy nghẹn ngào, trong lúc này bất chợt nói không ra lời.

Cô cũng không muốn tin tưởng, chồng của Lục Duẩn Nặc, lại vì tài sản của nhà họ Lục nên mới đồng ý kết hôn, nhưng thực tế vẫn luôn tàn khốc như vậy không pahir sao, quả thật là như thế.

Tần Mặc cười cô, chính là vì muốn hủy diệt nhà họ Lục bọn họ.

Vì người nhà, vì công ty mà cha cô mất bao tâm huyết sáng lập ra, cô nhất định phải cách xa người đàn ông này, ai cũng không ngăn cản được.

Nhưng chuyện khiến cô không tưởng được chính là câu nói kế tiếp của Tần Mặc, làm cho cô hơi khiếp sợ.

"Nếu như em sợ anh cướp đi gì gì đó của nhà họ Lục, vậy thì anh đồng ý với em, sẽ lập tức rời khỏi công ty, như vậy đã đủ chưa?"

Mặt của Duẩn Nặc lập tức liền biến sắc, kinh ngạc đến ngây người nhìn người đàn ông ở trước mắt, có chút không thể tin được lỗi tai của mình.

Anh ta nguyện ý buông tha cho công ty?

Điều này sao có thể?

"Từ nay về sau!", hai tay của anh khoác lên trên vai cô, vô cùng chăm chú, ánh mắt trở nên âm trầm, rồi lại không che dấu được mà toát ra một tia nhu tình.

"Anh sẽ không bao giờ ... tham gia vào chuyện của công ty, nhưng bắt quá, anh cũng có một thỉnh cầu, mời em sau này, đừng bao giờ để cho anh phải nhìn thấy bản thỏa thuận ly hôn kia lần nữa. Tần Mặc anh nếu đã cưới em, liền nhất định sẽ chung sống cùng với em cả đời, bất kể nghèo khó tật bệnh, cả đời này cũng sẽ không buông tha cho em đâu."

Anh cúi đầu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

"Mà em một khi đã trở thành vợ của Tần Mặc anh, như vậy sau này, cũng nên ít lui tới với đàn ông bên ngoài đi, nghe rõ chưa?"

Nghe rất rõ! Nhưng đồng thời cũng làm cho Duẩn Nặc sợ đến ngây người.

Mới vừa rồi một câu kia: Bất kể nghèo khó tật bệnh, cả đời này, cũng sẽ không buông tha cho em.

Những lời này, thật sự là từ trong miệng của Tần Mặc nói ra hay sao?

Không biết tại sao? Biết rõ là có thể anh đang nói dối, nhưng vào giờ khắc này, cô vẫn thấy cảm động, cảm động đến nỗi nước mắt tràn ra khỏi bờ mi, trong lòng chưa xót từng con.

Tần Mặc thấy đáng vẻ rung động lòng người kia của cô, liền vươn tay ôm cô vào trong ngực thật chặt.

Giờ khắc này, anh không nói ra được trong lòng mình đang có cảm thụ gì, chỉ cảm thấy hiện tại được ôm cô vào lòng, có được cô, phảng phất so với chinh phục toàn bộ thế giới còn cảm thấy thỏa mãn hơn.

Còn tất cả hận thù đối với nhà họ Lục, hoàn toàn đã bị ném ra...(đến) sau gáy, ôm lấy cô, trong đầu nhộn nhạo hình ảnh về cuộc hôn nhân ngọt ngào, cùng hạnh phúc.

Anh cúi đầu, khẽ hôn lên trên trán cô, dịu dàng nói: "Đừng nữa gây sự vô lý nữa, sau này nơi này chính là nhà của chúng ta, không phải em đã từng nói với anh sao? Sẽ sinh cho Tần Mặc anh mười cô con gái, đi, chúng ta đi ăn cơm tối, rồi đi thảo luận kế hoạch sinh con."

Anh cười rộ lên, cúi đầu nhìn Duẩn Nặc chăm chăm.

Giờ khắc này, cô còn đang bị cảm động đến rối tinh rối mù, không biết phải cự tuyệt thế nào, đành phải theo anh ngồi vào bàn ăn, an phận ăn cơm cùng với ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Mũi Nhọn Lại Chĩa Vào Cô

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Mặc liền đi đến công ty.

Sau khi kết thúc cuộc họp ở trên tầng cao nhất của Lục thị, anh liền đứng dậy nói với Lục Chấn Thiên vẫn đang ngồi trên ghế: "Chủ tịch, tôi muốn xin từ chức."

Tất cả mọi người lập tức đều cả kinh, kinh ngạc nhìn người đàn ông trẻ tuổi này.

Tần Mặc, ở trong mắt của mọi người mà nói, chính là một cô nhi, dựa vào thành tích vượt trội của chính mình lấy được bằng đại học tài chính thương mại, hơn nữa còn quy thuận dưới trướng của Lục thị làm cánh tay đắc lực nhất.

Cậu ta chăm chỉ cầu tiến, tích cực đi lên, cuối cùng còn trở thành con rể hiền của Chủ tịch Lục.

Mắt đã nhìn thấy, vị trí tổng giám đốc của Lục thị sắp rơi lên trên đầu của cậu ta, thật không nghĩ đến, vào giai đoạn mấu chốt này cậu ta lại muốn từ chức.

Đầu óc bị úng nước, hay là bị lừa dối?

Lục Chấn Thiên cũng cực kỳ khiếp sợ, nhìn chằm chằm Tần Mặc hỏi: "Anh không nói đùa chứ?"

Tần Mặc cười cười, đối mặt với mọi người đáp: "Tôi không nói đùa, từ nay về sau, tôi sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của công ty nữa."

Nói xong, anh liền cầm áo khoác trên ghế lên, cúi người thật sâu hành lễ với mọi người có mặt ở đây: "Tất cả các thành viên của ban quản trị xin hãy làm chứng, Tần Mặc từ nay, tuyệt đối sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của công ty nữa, tôi còn có việc, xin phép đi trước!"

Nói xong, cũng không để ý đến ánh mắt đầy thắc mắc của mọi người, liền mở cửa phòng họp tiêu sái đi ra ngoài.

Lúc Lục Chấn Thiên phản ứng kịp, Tần Mặc đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ông cùng Lục Văn kỳ đưa mắt nhìn nhau, thật giống như hai hòa thượng không sờ được vào gậy.

Vốn trong mối quan hệ cấp cao của Lục thị, đều là anh lừa tôi gạt, anh đâm sau lưng tôi, tôi cũng sẽ nói xấu anh, Tần Mặc lại là con rể của nhà họ Lục, ngay lập tức có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc, người nào nhìn vào cũng đỏ hết cả mắt.

Vậy mà hôm nay anh đột nhiên lại từ chức, không biết có bao nhiêu người vỗ tay khen hay ấy chứ.

Người nổi giận ở đây chỉ có Lục Chấn Thiên mà thôi.

Cho nên vừa về đến nhà, ông liền sai người gọi Duẫn Nặc tới.

Trong suy nghĩ của ông, khẳng định vợ chồng son đang hục hặc với nhau, nếu không Tần Mặc cũng sẽ không đột nhiên từ chức.

Lúc ông gọi điện thoại về nhà, Duẫn Nặc vẫn còn đang ở trong biệt thự cảnh biển, cô đang đứng trên ban công thưởng thức phong cảnh của nơi này.

Chỗ này quả thật rất đẹp, vừa dỗi mắt ra xa là bờ biển xanh mênh mông, làm cho lòng người sinh ra cảm giác thoải mái thoáng đãng không nói ra được.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng gọi của người giúp việc: "Phu nhân."

Duẫn Nặc quay đầu lại, liền nghe đi giúp việc nói: "Bên nhà gọi điện thoại tới, nói rằng cô hãy nhanh chóng trở về một chuyến."

Cô không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì, nên vội vàng xuống lầu về nhà.

Không nghĩ tới, vừa ra đến cửa biệt thự liền gặp phải Tần Mặc vừa từ công ty trở về.

Thấy cô vội vàng hoảng hốt, anh lập tức xuống xe đi tới hỏi: "Sao thế?"

"Mẹ tôi bảo tôi về nhà một chuyến, không biết là có chuyện gì!". Cô thành thật trả lời.

"Anh đưa em đi.". Không chút do dự, Tần Mặc liền mở cửa xe, để cho Duẫn Nặc ngồi vào rồi lái đi.

Cô nhìn anh một cái, không còn ngập ngừng nữa.

Nửa giờ sau, hai người về tới nhà họ Lục.

"Em đi vào trước, anh đỗ xe vào gara đã.". Tần Mặc nói.

Duẫn Nặc gật đầu một cái, một mình đẩy cửa vào nhà.

Vừa vào đến cửa nhà, liền cảm giác không khí có gì đó không đúng, tựa hồ như đang bị đè nén, yên tĩnh đến mức làm cho người ta không thở nổi.

Duẫn Nặc đi vào phòng khách, mọi người trong nhà họ Lục đã ngồi ngay ngắn ở đó, ai cũng đều nghiêm mặt, âm trầm đáng sợ.

Cô thấy thật tò mò, liền đi tới đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Chấn Thiên ngẩng đầu, hung hăng nhìn cô chằm chằm: "Có phải con và Tần Mặc đang cãi nhau hay không?"

Duẫn Nặc không hiểu ra sao, liền đáp: "Không có, con với anh ấy vẫn rất tốt mà!"

"Rất tốt? Rất tốt thì tại sao nó lại phải từ chức đột ngột như thế?"

"Tiểu Nặc, con nói thật cho cha biết đi, rốt cuộc con đã nói gì với nó, mà tại sao nó lại đột nhiên muốn từ chức. Con có biết bây giờ đang là thời kỳ mấu

chốt hay không, nhà họ Lục chúng ta, mỗi người đều có công việc cùng cương vị riêng, không thể phớt lờ, chỉ cần hơi không cẩn thận, người khác sẽ thừa dịp mà nhảy vào phá hoại."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Anh Ta Thật Sự Từ Chức

Tần Mặc từ chức? Anh ta thật sự đã đi từ chức?

Đuẩn Nặc liền ngó người ra, cũng không hiểu tại sao anh ta lại đi từ chức? Là bởi vì muốn thực hiện lời hứa với cô sao?

Nhưng mục đích của anh ta, không phải là muốn chiếm đoạt công ty của nhà họ Lục, muốn hủy diệt cả nhà cô sao?

Tại sao anh ta lại đáp ứng với cô sẽ từ chức ở công ty chứ.

Đuẩn Nặc không nghĩ ra, rốt cuộc anh ta đang muốn giữ thủ đoạn gì.

"Tiểu Nặc!". Lúc này giọng nói bén nhọn của cha cô lập tức truyền tới: "Cha bắt kẻ con dùng phương pháp gì, nhất định phải khiến cho Tần Mặc quay trở về đi làm, tuần này cha sẽ tuyên bố để cho nó đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, không thể trong lúc mấu chốt này mà lui lỏng được, có rõ hay không?"

Lúc này Đuẩn Nặc cũng đã phản ứng kịp, liền lắc đầu nói: "Cha, chẳng lẽ công ty của chúng ta, không có Tần Mặc lại không được sao?"

"Con nói cái gì thế, có biết trước mắt công ty đang đứng trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng hay không, nếu Tần Mặc đột nhiên nghỉ việc, cổ phần của nó sẽ có bao nhiêu người gương mặt nhìn chăm chăm, bất kể như thế nào, mau nghĩ biện pháp để cho Tần Mặc trở lại làm việc."

"Con không nói đâu!". Đuẩn Nặc lập tức phủ quyết.

Nếu anh ta đã từ chức, vậy cũng đừng nên quay lại công ty nữa, có như vậy, anh ta sẽ không còn biện pháp cướp đi tài sản của nhà họ Lục nữa.

Tất cả mọi người hơi khiếp sợ, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Lục Chấn Thiên sa sầm mặt, nhìn chăm chăm Đuẩn Nặc hỏi: "Tại sao? Các con cãi nhau hả?"

"Không có đâu ạ!"

Đuẩn Nặc còn chưa kịp trả lời, thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng nói của Tần Mặc.

Mọi người nghe thấy thế liền nhìn sang, liền thấy người kia toàn thân mặc quần áo thể thao đi tới, trông cực kỳ tuấn tú, dáng vẻ vừa ưu nhã lại vừa toát ra tôn quý không thể diễn tả thành lời.

Anh đi thẳng tới, đứng ở bên cạnh Đuẩn Nặc, vươn cánh tay dài ôm chặt lấy cô, rồi nói với mọi người: "Chúng con rất tốt, chuyện con từ chức, không hề liên quan đến Đuẩn Nặc, mọi người cũng đừng chỉ trích cô ấy."

"Tần Mặc, cậu..." Lục Vân Kỳ muốn nói lại thôi, mà Văn Tịch ở bên cạnh anh càng thêm thất sắc.

Cô ta vẫn không nghĩ ra tại sao Tần Mặc lại muốn làm như vậy? Mục đích của anh không phải là hủy diệt cả nhà họ Lục sao?

Không lâu nữa sẽ ngồi lên vị trí Tổng giám đốc của Lục thị rồi, sao anh lại đột nhiên yêu cầu từ chức, anh có biết làm như vậy sẽ làm cho kế hoạch đã vạch định ra của hai người họ sẽ thất bại trong gang tấc hay không?

Văn Tịch vô cùng nghi vấn, thật rất muốn hỏi ra miệng lý do của anh là gì.

Ánh mắt của Tần Mặc nhẹ nhàng lướt qua Văn Tịch, nhưng không hề dừng lại một giây nào, cuối cùng lại rơi vào gương mặt của người con gái đang ở trong ngực mình.

Từ nay về sau, con sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của công ty nữa, mà con cùng với Đuẩn Nặc cũng sẽ chuyển ra ngoài sống riêng. Hai chúng con có cuộc sống riêng của mình, không muốn bị người khác quấy rầy, hi vọng mọi người có thể hiểu được."

Nghe anh nói như thế, Lục Chấn Thiên giận đến thở không ra hơi, ông bồi dưỡng Tần Mặc nhiều năm như vậy, không nghĩ tới đối lấy lại là kết quả như thế.

Ông thật quá thất vọng rồi, tức giận đùng đùng đứng dậy đi lên trên lầu.

Mọi người nhà họ Lục ngồi trên ghế sofa, ai cũng đều âm thầm thất sắc, mỗi người đều đang mãi đuổi theo suy nghĩ của riêng mình, không ai lên tiếng nữa.

Tần Mặc lơ đãng, khẽ mỉm cười nói với Duẩn Nặc đang kinh ngạc đến ngây người: "Vợ à, chúng ta trở về thôi!"

Một tiếng vợ này, khiến cho Duẩn Nặc run bắn cả người.

Không biết là cảm động hay còn là vì cái gì, nhưng dù sao cô cũng không rời khỏi vòng ôm ấm áp kia ra, ngoan ngoãn đi theo anh, rời khỏi nhà họ Lục.

Hai người mới vừa đi, cả nhà họ Lục liền nhanh chóng nổ tung.

"Hai người kia, cố ý muốn chúng ta tức chết mà, còn Tiểu Nặc chính là thứ Bạch Nhãn Lang(*), nuôi nó lớn như vậy, gả cho người nó thích, sau đó liền không để chúng ta vào mắt, nói đi là đi." Triệu Thục Hoa tức giận nói.

Lục Vân Kỳ cười lạnh, cũng lẩm bẩm nói theo: "Tiểu Nặc thật sự đã trưởng thành rồi, ngay cả chúng ta nó cũng không cần, dĩ nhiên con bé sẽ không biết, lần này để cho Tần Mặc đi, công ty sẽ gặp phải uy hiếp lớn cỡ nào."

(*): *Bạch nhãn lang*: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhãn' thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

- *Điều bạch nhãn*: khoe mắt ngoài xéch lên, nhãn cầu có màu trắng chiếm đa số, nhìn vào thấy hung quang lờ lờ.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

...

Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng.

Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người TQ hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen.

Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt.

Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Anh Làm Như Vậy, Em Có Hải Lòng Không?

Duẩn Nặc theo Tần Mặc trở lại biệt thự gần bờ biển, trong lòng buồn buồn không vui, có vẻ như rất khó chịu.

Cô không hiểu nguyên nhân nào khiến cho Tần Mặc làm như thế, càng đoán không ra trong lòng anh ta là nghĩ cái gì? Nhất là đáng về cười nói dịu dàng kia, càng làm cho cô hoang mang lo sợ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ở trong trí nhớ của cô, người đàn ông này hình như là người không biết cười, cả ngày cứ giữ khuôn mặt nghiêm trang, vô cảm, không thích người khác thân cận với mình. Vậy mà bây giờ, anh ta chẳng những cười với cô, hơn nữa còn có rất nhiều trái với bình thường.

Vừa nghĩ tới đây, ngang hông đột nhiên lại thấy hai cái tay vòng tới, Duẩn Nặc liền cúi đầu nhìn xuống, đó không phải tay của Tần Mặc hay sao.

Vốn cô còn định ngăn lại, muốn giữ một khoảng cách với anh, lại thấy anh đột nhiên cúi đầu xuống, ái muội khẽ nói: "Vợ à, anh làm như vậy, em có hải lòng không?"

Toàn thân của Doan Nặc liền run lên, không khỏi đỏ bừng cả mặt.

Thấy cô không lên tiếng, anh liền hé môi, phả một luồng khí nóng lên trên gương mặt xinh đẹp: "Nói đi, có hài lòng không?"

Duẩn Nặc bị hành động thân mật này của anh làm cho không được tự nhiên, dùng lực đẩy Tần Mặc ra, rồi vội vàng đứng cách xa ra mấy bước.

Thấy cô phản ứng như vậy, Tần Mặc liền cười trêu chọc: "Sao thế? Xấu hổ?"

Duẩn Nặc bèn quay mặt đi, không nhìn anh nữa: "Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một lát."

Anh không những không cho, hơn nữa còn tiến lên trước muốn ôm lấy cô lần nữa, Duẩn Nặc theo bản năng liền né tránh, rồi lên tiếng châm biếm: "Tần Mặc, từ bao giờ anh lại trở nên dính người như vậy?"

"..." Người nọ mân mê cánh môi khẽ cười, đáp: "Không phải em vẫn muốn anh như vậy sao? Thế nào? Không thích?"

Duẩn Nặc đỏ mặt trừng anh, trong lòng như đang bốc hỏa.

Anh như vậy, cô thật sự có chút không quen.

"Được rồi!". Anh cầm lấy tay của cô, ôn nhu nói: "Hiện tại, anh đã bị thất nghiệp rồi, nếu muốn kiếm tiền nuôi em thì anh phải đi xin việc ở chỗ khác thôi, em có ý kiến gì không?"

Duẩn Nặc muốn rút tay của mình về, nhưng vô dụng, liền miễn cưỡng mỉm cười đáp: "Chỉ cần không làm ở Lục thị, anh đi đến chỗ nào đều được."

"Ừ! Nhưng mà, sau này anh đến nơi khác làm, đoán chừng tiền lương sẽ không nhiều lắm, cho nên em phải chi tiêu tiết kiệm mới được."

Cô nghe anh nói vậy liền cười khổ nói: "Tôi biết rồi."

"Này... để ăn mừng việc chúng ta đã giành được quyền độc lập, tối hôm nay đi ra ngoài uống một ly chứ?"

Duẩn Nặc không lên tiếng, coi như mặc nhiên chấp nhận.

Buổi tối, Tần Mặc lái xe chở Duẩn Nặc đi ra ngoài ăn, lúc đứng ở cửa nhà hàng, cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền nói với người bên cạnh: "Không bằng chúng ta đi thẳng đến quán rượu thôi!"

Tần Mặc cười như không cười nhìn cô hỏi: "Thế nào? Muốn uống rượu?"

"Ừ! Muốn chiêu đãi dạ dày một chút."

Tần Mặc hí hóp cười một tiếng, rồi đưa tay ôm eo cô: "Nghe em"

Hai chữ vừa mới nói ra kia không biết có bao nhiêu nhân nhượng, vào trong tai Duẩn Nặc cũng đặc biệt thoải mái.

Một Tần Mặc như thế này, là người mà trước khi bọn họ kết hôn, cô vẫn luôn luôn ao ước.

Hôm nay, coi như đã được như ý nguyện, nhưng tim lại được cảm giác khi họ vừa mới cưới nhau, tựa hồ như đã quên mất bản thân mình, là trọng sinh mà trở về.

Nửa giờ sau, xe của Tần Mặc dừng ở cửa quán Bar nổi danh nhất thành phố.

Hai người họ xuống xe, đang chuẩn bị đi vào, đột nhiên có một bóng dáng quen thuộc, lọt vào trong tầm mắt của Tần Mặc.

Nếu như anh không nhìn lầm, thì người kia chính là Văn Tịch, hình như cô ta đã uống say, đang lao đảo nghiêng ngả đi về phía con hẻm tối tăm.

Đột nhiên, Tần Mặc dừng bước lại, rồi nói với Duẩn Nặc ở bên cạnh: "Em đi vào trước, anh đến phòng rửa tay đã."

Còn không đợi cô trả lời, anh đã vỗ vỗ lên vai cô, nhanh chóng biến mất ngoài tầm mắt.

Duẩn Nặc không nhìn thấy Văn Tịch, nên tin là Tần Mặc đi đến phòng rửa tay thật, cũng không để ý nữa, một mình tiến vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ôm Em Về Nhà

Rời khỏi Duẩn Nặc, Tần Mạc liền tiến về phía con ngõ tối tăm, thấy Văn Tịch đang dựa lên vách tường nôn mửa, anh đi lên trước, đưa cho khăn giấy cho cô ta.

Văn Tịch thấy thế liền gạt tay của anh ra: "Tránh ra."

Tần Mạc không lên tiếng, nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Văn Tịch ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc trước mắt, mặt cô ta liền trắng bệch ra, kinh ngạc khẽ hỏi: "Mạc, thật sự là anh sao?"

Tần Mạc nghiêm mặt, đôi môi mỏng mím chặt, hai mắt trong trẻo lạnh lùng: "Làm sao lại một mình ra ngoài uống rượu? Lục Vân Kỳ đâu?"

Văn Tịch lắc đầu không đáp, rồi mãnh liệt ôm lấy anh, hỏi ngược lại: "Nói cho em biết, tại sao anh lại muốn từ chức, chúng ta đã sắp thành công rồi, tại sao lại từ chức chứ, anh trả lời em đi!"

Tần Mạc đứng im bất động, muốn ngăn lại, nhưng cô ta lại không thuận theo, nhào vào trong ngực của anh, ôm lấy anh thật chặt.

"Mạc, mặc dù không biết tại sao vào lúc này anh lại buông tha, nhưng trong lòng anh nhất định vẫn còn yêu em, đúng không?"

"..."

"Anh và Lục Duẩn Nặc dọn ra ở riêng, không phải là vì muốn tận hưởng thế giới của hai người mà trong lòng anh vẫn yêu như cũ, có phải hay không?"

Hỏi mãi vẫn không đạt được câu trả lời của người đàn ông trước mặt, Văn Tịch đau lòng đến phát khóc.

Cô ta nhón chân lên, hai tay cố gắng vắt lên cổ của anh, hôn anh, nhưng lại bị anh lạnh lùng đẩy ra.

"Vân Vân, nếu đã muốn gả cho Lục Vân Kỳ, vậy thì hãy ngoan ngoãn làm người phụ nữ của anh ta đi! Tôi đi trước!"

Anh bỏ lại hai câu, rồi xoay người muốn đi, không ngờ Văn Tịch từ phía sau lại ôm anh thật chặt, lệ rơi đầy mặt, mà nói: "Em sai rồi, Mạc, em thật sự biết sai rồi, anh về công ty làm, cũng quay về nhà ở đi có được hay không? Mạc..."

Anh không hề trả lời cô ta, đưa tay gạt bàn tay đang giữ chặt ở bên hông mình ra, xoay người lại, mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nước mắt.

"Vân Vân, tôi đã cho em cơ hội, nhưng em không biết quý trọng, tôi không phủ nhận, em là cô gái đầu tiên khiến tôi động tâm, nhưng hiện tại cảm giác của tôi đối với cô đã phai nhạt nhiều rồi."

Không!

Văn Tịch tuyệt vọng lui về phía sau từng bước, kinh ngạc quan sát người đàn ông kiêu ngạo trước mắt, lắc đầu lui về phía sau, rồi lại lui về sau.

"Anh nói láo, anh yêu em, anh nhất định vẫn còn yêu em"

Anh không còn kiên nhẫn ở lại đây với cô ta, nghĩ đến Duẩn Nặc đã đi đến quán Bar chờ mình, anh không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

"Tần Mạc!", Văn Tịch từ phía sau hét lên: "Em không cho phép anh yêu người khác, em không tin anh không còn yêu em, anh trở lại đi, Tần Mạc."

Tuy nhiên người đàn ông kia lại không hề quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Văn Tịch luống cuống, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô ta lại quay về phía anh nói tiếp: "Nếu anh không quay lại, em chết ngay bây giờ cho anh xem, Tần Mạc."

Anh vẫn không quay đầu lại, Văn Tịch tuyệt vọng, niềm tin trong lòng dần dần sụp đổ, Tần Mạc mà cô ta biết, không phải như thế, anh không phải là người như thế.

Cô ta không tin, anh thật sự sẽ không quan tâm sống chết của mình.

Trong lúc gấp gáp, Văn Tịch liền nhìn sang vách tường bên cạnh, rồi bất chợt lao đầu vào đó.

"A?". Cô ta đau đớn thét lên một tiếng, cả người chậm rãi trượt xuống theo vách tường, xụi lơ ở trên mặt đất.

Lúc này, Tần Mạc mới dừng chân, quay đầu lại...

Nhìn thấy Văn Tịch đang ngồi bệt trên đất, kim lòng không được, vẫn quay trở lại.

Thấy trên trán của cô ta chảy đầy máu, tim liền cứng lại, ôm lấy cô ta nghiến răng nói: "Thượng Văn Tịch, em con mẹ nó điên rồi sao?"

Cô gái xinh đẹp trong ngực hé mắt ra, suy yếu đáp: "Em biết, anh sẽ không bỏ em lại mà, Mạc, ôm em về nhà đi, trở về ngôi nhà chỉ thuộc về chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tôi Muốn Ly Hôn

"Em biết, anh sẽ không bỏ em lại mà, Mặc, ôm em về nhà, trở về ngôi nhà thuộc về chúng ta."

Ngôi nhà của bọn họ? Tần Mặc thầm cười lạnh, hai người bọn họ, còn có nhà sao?

Anh không có để ý tới lời của Văn Tịch, trực tiếp bế cô ta lên xe, lái thẳng đến bệnh viện.

Văn Tịch không muốn đến bệnh viện, nhưng Tần Mặc không thuận theo, sau khi ném cô ta cho bác sĩ, liền gửi cho Lục Vân Kỳ một tin nhắn ẩn danh.

Cho đến khi nhìn thấy Lục Vân Kỳ đến bệnh viện gặp Văn Tịch, anh mới rời đi, lái xe quay trở về quán Bar.

Trong quán rượu, đang bước vào giai đoạn sôi nổi nhất, vô cùng náo nhiệt, bên ngoài sàn nhảy, mọi người nhảy nhót tung bừng, điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc.

Tần Mặc đi vào mấy phòng bao nhưng không tìm thấy Duẩn Nặc, trong lòng không khỏi thấp thòm lo âu, thầm tự trách mình không nên để cho cô vào đây một mình.

Trong này loạn như vậy, nếu vạn nhất cô gặp phải người xấu thì làm thế nào.

Bây giờ lại không tìm được cô, anh liền gọi một cú điện thoại, chỉ chốc lát sau, quản lý quán bar liền xuất hiện ở bên cạnh anh, nhất mực cung kính chào: "Ông chủ!"

"Đi điều tra cho tôi, xem Lục Duẩn Nặc đang ở chỗ nào."

Anh ra lệnh xong liền lười nhác tựa vào trên ghế sofa, đáng vẻ lạnh lùng mà tôn quý.

Quản lý kia vội vàng cúi người đáp: "Dạ!", rồi sau đó lập tức biến mất.

Anh ngồi an vị ở trong góc của phòng bao, yên tĩnh, lẳng lặng chờ thuộc hạ đưa cô tới đây.

Quả nhiên, người dưới trướng anh làm việc với hiệu suất cực kỳ cao, chưa đến mười phút, Duẩn Nặc liền bị hai nam nhân viên phục vụ tới dẫn đi.

"Này, các người đang làm gì vậy? Bản tiểu thư còn chưa có uống đủ đâu."

Duẩn Nặc đang đắm chìm trong men rượu, bất chợt đẩy ra hai nhân viên phục vụ kia ra, tiếp theo đó liền túm lấy một người đàn ông, lim dim mắt nói: "Trai đẹp, có muốn bồi bản tiểu thư uống một chén hay không?"

Người đàn ông này dáng dấp có vẻ không tệ, cánh tay dài vươn ra ôm vào thắt lưng của cô, cười đến điên đảo chứng sinh: "Tiểu thư, cô uống say rồi."

"Không đâu, bản tiểu thư mới uống một chút, làm sao mà say được, đến đây, theo tôi uống hai chén."

Duẩn cứ thế nói xong, liền giơ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Người đàn ông kia tà mị cười một tiếng, cũng uống theo một chén.

Đề cái ly xuống, anh ta ôm Duẩn Nặc nói: "Nếu không, chúng ta đổi chỗ khác hàn huyên một chút?"

Duẩn Nặc đã say đến mức không phân rõ phương hướng, ngu ngơ cười gật đầu, đáp: "Được, tìm chỗ yên tĩnh một chút, chúng ta lại hàn huyên với nhau."

Từ đây mắt của người đàn ông kia xẹt qua một tia không đứng đắn, đỡ lấy Duẩn Nặc muốn rời khỏi đây.

Ai ngờ...

Giai nhân trong ngực chợt bị người khác kéo ra, hơn nữa nghênh đón anh ta, chính là một cú đâm hung hăng rơi vào khuôn mặt anh tuấn.

Người đàn ông kia nổi dóa, ngẩng đầu tiến lên đánh trả lại.

Nhưng còn chưa nhìn thấy rõ người nọ, liền thấy người kia đã ôm người phụ nữ xinh đẹp đi xa, ở trước mặt hiện tại chỉ còn mấy người hộ vệ cao lớn lực

lường.

Vì thế anh ta liền thức thối lau đi vết máu trên miệng,sau đó im lặng rời khỏi quán rượu.

Tần Mặc đem Duẩn Nặc đẩy vào trong phòng bao, tức giận đến nỗi chân mày cũng xoắn lại, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Lục Duẩn Nặc, hóa ra em tới quầy rượu, chính là vì mục đích này. Muốn quyến rũ đàn ông khác?"

Duẩn Nặc bị anh đẩy một cái, móng đau muốn chết, hai mắt mờ mịt nhìn chăm chăm vào Tần Mặc, rồi sau đó liền hét lên: "Không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, hừ!"

Cô lão đảo đứng dậy muốn đi, lại bị Tần Mặc ôm lấy: "Em còn muốn đi đâu?"

"Uống rượu.". Cô ngốc nghếch cười hi hi nói: "Ôi chào, đáng đáp không tệ nha, này trai đẹp theo tôi uống rượu thôi?"

"Đã say thành bộ dạng này, còn muốn uống.". Anh bế sóc cô lên, đi ra khỏi quán bar, rồi thô lỗ ném lên xe.

Lúc này Duẩn Nặc đã say đến bất tỉnh nhân sự, ngồi tựa lưng vào ghế, cái gì cũng không biết, trong miệng chỉ lẩm bẩm: "Tôi không say, tôi còn lâu mới say, tôi muốn ly hôn với anh ta, tôi muốn ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Say Rượu Mê Sảng

Lúc này Duẩn Nặc đã say đến bất tỉnh nhân sự, ngồi tựa lưng vào ghế, cái gì cũng không biết, trong miệng chỉ lẩm bẩm: "Tôi không say, tôi còn lâu mới say, tôi muốn ly hôn với anh ta, tôi muốn ly hôn."

Nghe vậy, Tần Mặc liền nghiêng đầu nhìn cô, ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, mịn màng mê người, trong miệng vẫn còn đang lẩm bẩm, muốn ly hôn, cô muốn ly hôn.

Con giận liền bốc lên đến đỉnh đầu, ruột gan đứt từng khúc, mẹ kiếp , say rượu , cũng còn nghĩ đến ly hôn, không phải anh đã cảnh cáo cô, đừng nhắc lại mấy từ ... kia rồi sao?

Người phụ nữ đáng chết này.

Anh cúi người cài dây an toàn cho cô, thật không ngờ, lại bị cô ôm cổ, cả người dựa sát vào anh tiếp tục nỉ non: "Trai đẹp, tôi nói thầm cho anh biết, nhưng đừng có nói cho người khác biết nha, tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn với anh ta, tôi đã nghĩ kỹ rồi nếu như anh ta không ký tên ly hôn, tôi sẽ... nắc ~ "

Lời còn chưa nói hết, Duẩn Nặc khó chịu ợ một hơi rượu, trong miệng thờ ra mùi cồn nồng nặc, hun chết người đàn ông bên cạnh .

"Anh ta, nếu như không ký tên ly hôn, tôi sẽ ở bên ngoài đội nón xanh cho anh ta, ha ha ha..."

Cô cười rộ lên, đáng vẻ tình nghịch động lòng người.

Cho dù là người đàn ông nào, khi nghe được vợ của mình nói những lời như vậy, nếu không bóp chết cô ta thì mới là lạ.

Nhưng cũng không biết tại sao, vào giờ khắc này, Tần Mặc nhìn ngắm gương mặt nhỏ nhắn hồng rục, đôi môi đỏ mọng liến thoắng nói không ngừng, lại không muốn nổi giận,ngược lại tâm lại hơi ngứa ngáy khó nhịn, chỉ muốn đoạt lấy.

Cắn chặt răng, anh quyết tâm dẹp bỏ sự căng thẳng qua một bên, hung hăng chặn cái miệng nhỏ nhắn kai lại.

"Ừm.."

Đột nhiên Duẩn Nặc cảm thấy thật khó thở, hươ tay múa chân ra sức vùng vẫy, nức nở nói: "Ừm... Khó chịu, tôi sắp không thở được rồi, khó chịu!"

Tần Mặc cau mày, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang lộn xộn không chế lại, ánh mắt nóng rực nhìn cô chăm chăm: "Khó chịu cũng đừng động."

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì? Bảo em đừng động mà."

"A?". Duẩn Nặc bị đau kêu thành tiếng, hai mắt mê ly trừng người đàn ông ở trước mắt, không thấy rõ anh ta là ai, nhìn thoáng qua có vẻ rất đẹp trai.

"Anh là ai? Sao lại làm vậy với tôi?". Cô mơ hồ hỏi, hai mắt nặng trĩu không tài nào mở ra được, chỉ chực chực khép chặt lại.

"Tôi là ai, cô đoán thử xem?"

Tần Mặc giúp cô thắt dây an toàn, nhìn chăm chăm vào người đang say đến mơ hồ trước mặt, không biết tại sao, giờ phút này không tức giận nổi.

"Ha ha!". Duẩn Nặc lại cười lên, rồi đưa tay tới sờ lên mặt anh, vẻ mặt vô cùng ngây ngô : "Anh là... Là sói xám, chuyên ăn thịt Tiểu Bạch Thỏ, nhưng mà tôi còn lâu mới sợ anh, bởi vì anh, không thể nào sánh bằng con sói họ Tần kia đâu, anh ta so với anh còn lợi hại hơn nhiều."

"Ha ha, tôi cuối cùng đã nghĩ ra cách rồi, nếu không có cách nào bắt anh ta ra, sau này tôi sẽ ngày ngày ra ngoài, ngày ngày đội nón xanh cho anh ta, để xem anh ta có chịu được không, để xem anh ta có chịu ly hôn với tôi hay không?"

Cô thật giống như càng nói càng hăng, hai tay quấn lên cổ Tần Mặc, mặt như tờ, tiếp tục ngon ngọt nói: "Anh có biết vì sao không? Thật ra thì tôi đã trọng sinh tới đây, ha ha, tất cả mọi người đều không biết, cho nên, bọn họ mới có thể ở trước mặt tôi không chút kiêng kỵ tiếp tục làm những chuyện mờ ám kia, thật ra thì tôi đã sớm biết tất cả rồi, nhưng không muốn lật tẩy bọn họ mà thôi."

"Mặc dù, trong lòng tôi cảm thấy thật khó khăn, nhưng so với việc thành toàn cho bọn họ thì tôi càng muốn hành hạ họ Tần kia hơn, anh ta thật xấu, cũng chính là một tên đại bại hoại, ha ha... Ha ha... "

Cô lâu nói, nằm ở trên người Tần Mặc, giọng nói cứ nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Rất kỳ quái, Tần Mặc cũng không hề đẩy cô ra mà ngược lại còn nhẹ nhàng đối tư thế ôm cô vào trong lòng.

Những lời cô mới nói vừa rồi, khiến cho lòng anh vô cùng kinh hãi, bất quá, hơn nữa còn cảm thấy rất luống cuống.

Người phụ nữ này, khi say liền thích hồ ngôn loạn ngữ, anh cũng sẽ không cho đó là thật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Say Rượu Gây Họa

Mất bao nhiêu sức lực mới đưa được Duẩn Nặc về đến biệt thự cảnh biển của bọn họ, một tay anh ôm thắt lưng nhỏ nhắn của cô, một tay lấy chìa ra khóa mở cửa.

Cũng đã trễ thế này, người giúp việc đã đi ngủ từ sớm rồi, anh không muốn đánh thức người ta cho nên liền tự lấy chìa khóa mở cửa.

Nhưng người trong ngực bây giờ hạnh kiểm rất xấu, không ngừng giãy giụa, hai tay cứ quơ lung tung loạn xạ, có mấy lần hươu trúng mặt của Tần Mặc rồi.

Tần Mặc cắn răng nhìn cô chăm chăm: "Con mẹ nó, em thử cử động một cái nữa thử xem?"

Duẩn Nặc đang say rượu, can đảm hơn bình thường gấp trăm lần, hoàn toàn không lo lắng người đàn ông đang ôm mình kia sẽ làm cái gì, không chút kiêng kỵ, tiếp tục muốn làm gì thì làm.

"Ha ha, ai bảo anh dám sờ tôi, thật không công bằng, tôi cũng muốn sờ lại anh."

Cô ngây ngốc cười phá lên, đưa tay lên trên mặt anh sờ soạn vuốt ve lung tung.

Cho dù là người đàn ông nào có tính nhẫn nại cao đến đâu chẳng nữa, bị cô giày vò một trận như vậy, đoán chừng cũng không chịu nổi, Tần Mặc cũng không ngoại lệ.

"Duẩn Nặc, bỏ tay của em ra, để cho anh mở cửa đã, em đừng làm rộn nữa có được hay không?"

"Không muốn!", Duẩn Nặc lắc đầu kháng nghị, lại tiếp tục giãy giụa, vỗ bành bịch lên mặt của anh cười nói: "Ha ha, mặt trắng nhò, đáng đáp có vẻ không tệ, bởi chị một đêm có được hay không?"

"Ha ha, hi hi..."

"Mẹ kiếp , em muốn chết sao."

Khóa vừa được mở ra, Tần Mặc liền đá văng cửa, bế bổng Duẩn Nặc lên, đi thẳng một mạch lên trên lầu.

Sau khi nặng nề ném cô lên trên giường, rồi sau đó khoan thai cởi quần áo của mình ra.

Duẩn Nặc bị động tác thô lỗ này của anh làm cho cả người đau nhức, chống thân thể ngồi dậy, vẫn còn chưa mở nổi mắt, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, có một thứ gì thật nặng bất chợt đè lên trên người cô.

"Ừm..." Cô cố gắng vùng vẫy, cảm thấy vật kia thật nặng, nặng đến mức khiến cho cô sắp không thở nổi.

"Không phải muốn anh bồi em sao? Đã vậy thì đừng động, ngoan ngoãn nghe lời."

Hàm răng của anh khê cắn lên vành tai của cô rồi khê lắm lắm, trong cổ họng phả ra hơi thở đầy dã tính nhưng lại vô cùng sức quyến rũ.

Trong nháy mắt Duẩn Nặc như bị trúng tà, vì thế liền nằm im bất động, cứ yên lặng như vậy để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trong lúc này, mặc dù rất đau, nhưng cô cảm giác ngoài sự đau đớn tột cùng kia còn có một loại tư vị không thể nào diễn tả được khiến cho cô hường thụ hơn, tham lam hơn.

Một buổi tối, bọn họ một khắc cũng không hề ngừng nghỉ, quần lấy nhau không rời.

Tần Mặc coi như cũng đã thấy được sự lợi hại của cô, một mối suốt cả một đêm, cho đến rạng sáng mới chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm.

Mặc dù rèm cửa sổ thật dày cũng không che nổi ánh nắng mặt trời len lỏi khắp nơi, Duẩn Nặc bị ánh nắng chói chang kia đánh thức, mơ hồ mở mắt ra, cảm giác được cả người chưa bao giờ đau nhức như lúc này.

Cô chống thân thể ngồi dậy, bỗng nhiên phát hiện, bên cạnh mình còn có một người đàn ông, trên người của anh ta lại không hề mặc quần áo.

Thoáng chốc, mặt lập tức liền biến sắc.

Cô, tại sao cô lại nằm bên cạnh anh ta?

Thăm nghĩ lại, mọi chuyện tối ngày hôm qua cứ như một bộ phim điện ảnh phát lại một lần trong đầu, từng cảnh từng chi tiết dần dần hiện lên vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa bọn họ còn làm chuyện kia?

Trời ạ? Duẩn Nặc cắn chặt đôi môi, hận không thể đập đầu vào tường chết quách đi.

Điên rồi, cô nhất định là bị điên rồi.

Thừa dịp Tần Mặc còn chưa tỉnh, liền luống cuống tay chân đứng dậy muốn mặc quần áo, mới vừa nhúc nhích, đột nhiên một cánh tay vòng tới, giữ chặt cô lại.

"Vẫn còn sớm, ngủ tiếp một lúc nữa đi." Anh khê lắm lắm, ánh mắt vẫn còn đang nhắm chặt.

Duẩn Nặc nghiêng đầu, ngơ ngẩn nhìn anh chăm chăm..

Người đàn ông này, không nghĩ tới lúc ngủ cũng còn đẹp mắt như vậy, gương mặt kia, nếu đem ra so sánh với tác phẩm nghệ thuật có khi cũng còn tinh xảo hơn.

Cô đột nhiên bất động, cứ như vậy mà nhìn anh, nhìn vẻ mặt ngủ say không hề phòng bị như đứa trẻ kia của anh trong lúc vô ý thức đột nhiên lại mỉm cười.

Nụ cười đạt đến đáy mắt, thoáng qua một tia hạnh phúc, mà ngay cả chính bản thân của cô cũng không hề phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đạo Đức Giả

Thật vất vả mới lên được dây cót tinh thần, Duẩn Nặc ngồi ở trước bàn ăn, vui đầu ăn như hổ đói.

Người đàn ông đối diện nhìn cô đắm đắm, nhìn dáng vẻ ăn cái gì cũng không hề vãn nhả của người con gái trước mặt, rồi lại lộ ra vẻ nuông chiều khá ái, nhưng vẫn không nhịn được nhướn mắt lên ném cho cô một câu: "Không ai giành với em đâu, ăn chậm một chút."

Đuẩn Nặc ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi sau đó lại cúi đầu, ăn thật chậm rãi.

Vào đúng lúc này, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Người giúp việc vẫn bận rộn ở trong bếp, Đuẩn Nặc đứng lên chuẩn bị đi mở cửa, nhưng Tần Mặc lại ngăn cô lại cười nói: "Em cứ ăn đi, để anh đi mở."

Cô cũng không có ý kiến, lại ngồi xuống tiếp tục ăn.

Tần Mặc đi ra mở cửa, không nghĩ tới người đứng bên ngoài lại là Văn Tịch.

Nhìn thấy cô ta, mặt anh liền tối sầm, dùng âm thanh chỉ hai người họ có thể nghe được hỏi: "Cô tới làm gì?"

Văn Tịch nhìn anh, nhẹ nhàng mỉm cười, lạnh lùng mà châm chọc: "Em tới tìm Tiểu Nặc."

Nói xong, liền trực tiếp lướt qua anh, đi thẳng vào.

"Cô..." Tần Mặc quay ra muốn ngăn lại, nhưng cô ta đã đến bên cạnh Đuẩn Nặc, nếu biểu hiện quá mức, chỉ sợ Đuẩn Nặc sẽ nhìn ra cái gì đó, cho nên liền giả bộ gọi người giúp việc mang thêm một phần ăn sáng nữa đến.

"Tiểu Nặc, hai ngày không gặp rồi, em càng ngày càng đẹp ra đấy." Văn Tịch cười ngọt ngào, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Đuẩn Nặc thật không ngờ người phụ nữ này lại còn tìm tới tận đây, càng không nghĩ tới cô ta sẽ mặt dày mày dạn kết thân với mình.

Thấy vẻ mặt giả dối kia, chỉ cảm thấy thật ghê tởm.

"Chúng ta rất thân thiết sao?". Đuẩn Nặc không nể tình nói thẳng một câu, đứng dậy đi khỏi đó.

Nụ cười trên gương mặt Văn Tịch lập tức cứng đờ, một lát sau mới vừa cười vừa nói sau lưng cô: "Dù nói thế nào, chị cũng sắp trở thành chị dâu của em, hôm nay chị với anh trai em đi chụp ảnh cưới, nên chị muốn, rủ em cùng đi xem áo cưới với bọn chị, dù sao em cũng có kinh nghiệm hơn."

Lúc nói lời này, Văn Tịch vẫn không quên liếc nhìn phản ứng của Tần Mặc.

Nhưng làm cô ta thất vọng rồi, trên mặt của anh không hề có chút biểu tình mà cô ta muốn thấy, đó chính là phản ứng ghen tuông.

Bỗng nhiên cảm thấy có chút không cam lòng.

"Ha ha!", Đuẩn Nặc cười lạnh đáp: "Như vậy sao, chị cũng đã tới tận cửa mời, nếu không đi, có phải quá không nể mặt chị đây hay không?"

Rồi cô đảo mắt nhìn về phía Tần Mặc, hỏi: "Ông xã, chúng ta cùng đi có được hay không? Anh còn nhớ rõ chỗ lần trước chúng ta chụp ảnh cưới ở đâu không? Áo cưới của bọn họ quả thật không tệ."

Nếu Tần Mặc cũng theo đi, hai người bọn họ ở chung một chỗ, cũng không tin là không lòi đuôi gian tình ra.

Đuẩn Nặc trầm nghĩ, có nên cài lên trên người Tần Mặc dụng cụ để ghi âm hay không?

Nhưng lại phát hiện trong tay cô không có thứ đồ như vậy? Vậy nên làm thế nào cho phải đây?

"Nếu em muốn đi, thì anh sẽ đi cùng!", Tần Mặc nói xong, liền vỗ vỗ vai cô nói tiếp: "Anh lên lầu thay quần áo đã, hai người ở đây chờ nhé."

Đuẩn Nặc liền gật đầu, đưa mắt nhìn anh rồi tránh ra một bên.

"Xem ra, hai vợ chồng son ngày qua ngày, quả thật vô cùng dễ chịu!". Văn Tịch cười trêu ghẹo.

Đuẩn Nặc cũng hòa theo cô ta, hơn nữa còn muốn đổ thêm dầu vào lửa: "Đúng vậy, sao lại không thoải mái được? Mỗi buổi tối đều rất đặc sắc, một lần cũng mất mấy giờ, chị cũng không biết đâu, tối hôm qua anh ấy còn khiến em không thể xuống giường được, nếu không phải sáng hôm nay anh ấy xoa bóp giúp em nửa giờ thì quả thật em vẫn không thể nhúc nhích."

Nói xong, Đuẩn Nặc liền khe khẽ cười nhìn về phía Văn Tịch, thăm dò: "Anh cả của em chắc cũng rất lợi hại nhỉ?"

Mặt của Văn Tịch đã sớm suy sụp xuống, tím ngắt một mảnh, tức giận nói: "Tiểu Nặc, những chuyện như vậy nói ra không ngại sao?"

"Ha ha! Mọi người đều đã trưởng thành cả rồi, ai mà không hiểu biết rõ ràng chứ? Ài, Có nhiều người đúng là đạo đức giả."

Câu nói phía sau, rõ ràng là đang muốn nhắm vào Văn Tịch.

Nói thẳng như vậy khiến người phụ nữ kia tròn tròn hai mắt, hận không được thể ăn sống nuốt tươi cô vào trong bụng.

Nhưng lúc này, việc duy nhất cô ta có thể làm, cũng chỉ có thể là nhẫn, tiếp tục nhẫn nhịn thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Theo Bọn Họ Đi Chụp Ảnh Cưới.

Tần Mặc thay xong quần áo đi xuống dưới, áo sơ mi phối cùng với gilê quần âu, trên cánh tay còn vắt thêm một chiếc áo vest, cả người nhìn qua, thực thành thực, chừng chặc, sức quyến rũ vô biên.

Văn Tịch thấy thế nhìn anh đầy si mê, không thể phủ nhận, người đàn ông này trời sinh đã là một cái móc quần áo, cho dù mặc cái gì cũng đều rất ưa nhìn, cái nào cũng đều đẹp mắt cả.

Văn Tịch nhìn một lát, trong lúc nhất thời liền hơi thất thần, thậm chí còn theo thói quen muốn tiến lên khoác lấy tay anh.

Nhưng anh đã lạnh mặt cự tuyệt cách xa cô ta ngàn dặm lạnh, vì thế nhất thời Văn Tịch liền đánh trở về với thực tại.

Sau đó anh đi tới, vươn tay ôm lấy Duẩn Nặc, khẽ mỉm cười nói: "Đi thôi?"

Duẩn Nặc liếc anh một cái, trong lòng thầm cảm thán, mẹ ơi, người đàn ông này đúng là yêu nghiệt, tùy tiện mặc một bộ quần áo mà cũng đẹp mắt như vậy.

Chẳng những đẹp mắt, còn mang đầy quý khí, phảng phất trông giống như một vương tử ở vương quốc Hy Lạp, chỉ cần nhìn đã khiến hoa thủy tiên tùy tiện xin chết.

Tuy trong lòng có không thích cỡ nào nhưng hiện tại anh ta vẫn là chồng của cô, nói đại nếu như anh ta mà chết, cô còn phải khách sáo khóc mấy tiếng ấy chứ.

Thật không đáng chút nào, cho nên, sau ly hôn lại nguyên rủa anh ta chết đi cũng chưa muộn!

Lúc ba người họ đi ra cửa, xe của Lục Vân Kỳ đã sớm chờ ở bên ngoài.

Thấy bọn họ đi tới, Lục Vân Kỳ vội vàng mở cửa xe, bày tỏ vẻ e ngại: "Phiền toái hai em rồi, thật là ngại quá."

Tần Mặc cũng khách sáo đáp lại: "Dù sao bọn em cũng không có chuyện gì cả."

Duẩn Nặc ngồi lên xe, quay về phía Lục Vân Kỳ nói: "Nếu biết phiền toái, thì tối nay nhớ mời chúng em ăn cơm."

Lần trước hai anh em cô nói chuyện với nhau cuối cùng tan rã trong không vui, tuy Duẩn Nặc không mấy để ý, nhưng Lục Vân Kỳ vẫn thấy hơi có lỗi với cô em gái của mình.

Cho dù cô có không tốt thế nào, thì cũng vẫn là em gái của anh, cần gì phải so đo nhiều như vậy chứ?

"Không thành vấn đề, tiểu Nặc em muốn ăn cái gì?", Lục Vân Kỳ vừa lái xe, vừa nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu hỏi Duẩn Nặc đang ngồi phía sau.

Duẩn Nặc lại quay ra nhìn Văn Tịch đang ngồi ở ghế lái phụ, âm hiểm cười một tiếng: "Hôm nay Thượng tiểu thư là nhân vật chính, để cô ấy chọn đi, cô ấy thích ăn cái gì thì chúng ta liền ăn cái đó!"

Lời này nghe có bao nhiêu châm chọc thì có bấy nhiêu.

Mặt của Văn Tịch lúc này đang cứng đờ, tâm tình cũng trở nên luống cuống.

Lục Vân Kỳ nắm chặt tay của cô ta, nở nụ cười khích lệ, tựa hồ như muốn nói cô ta nên an tâm một chút đừng nóng giận, đừng chấp với Duẩn Nặc làm gì.

Mà ở trong mắt mọi người, Văn Tịch luôn là người ôn nhu, hiền lành, thực nữ dĩ nhiên sẽ không so đo với Duẩn Nặc rồi.

Lục Vân Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn em gái, rồi nói: "Tiểu Nặc, còn có mấy ngày nữa thôi, Văn Tịch đã chính thức trở thành chị dâu của em rồi, sau này, bất kể có đề cập đến vấn đề gì, thì em cũng phải gọi cô ấy một tiếng chị dâu, đừng vô lý như vậy nữa, biết chưa?"

Duẩn Nặc lơ đếnh cười đáp: "Vâng, em biết rồi!"

Suốt đường đi, Tần Mặc vẫn không nói lời nào.

Hai tiếng sau, cuối cùng đã tới địa điểm chụp ảnh cưới.

Nơi này là ngoại ô, cảnh vật non xanh nước biếc, hoa cỏ xanh tươi, nở rộ rục cả một góc trời, cảnh sắc tuyệt đẹp, đặc biệt thích hợp để các cặp đôi đến du ngoạn.

Các nhân viên chụp ảnh đã sớm chuẩn bị đầu vào đây, sẽ chờ nhân vật chính giá lâm mà thôi.

Vừa xuống xe, Lục Vân Kỳ liền ôm lấy Văn Tịch đi về phía bên kia, chuẩn bị đi thử áo cưới trước.

Duẩn Nặc đứng ở đầu xe, nhìn theo bóng lưng của anh trai và cô nàng Văn Tịch kia, trong lòng hận đến nghiến răng.

Hôm nay có thể đi theo bọn họ chụp ảnh cưới, nhưng tuyệt đối sẽ không để yên nhìn bọn họ kết hôn.

Không, chỉ cần có cô ở đây, cô tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ kia gả cho anh cả của mình.

Mặc dù Tần Mặc đã rời khỏi công ty, bề ngoài nhìn qua giống như không có bất kỳ uy hiếp gì, nhưng Văn Tịch kia lại xăm xăm tiến công, cho nên cô không thể phớt lờ, trước mắt sẽ không rời Tần Mặc nửa bước, tuyệt đối sẽ không để cho cô ta được như ý.

Cô sẽ tìm mọi cách để ngăn cản tiện nhân ác độc này gả vào nhà họ Lục.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thử Dò Xét Hai Người Bọn Họ

Lục Vân Kỳ dẫn Văn Tịch đi thử áo cưới, Duẩn Nặc bất động đứng ở trước đầu xe, suy nghĩ, nên làm biện pháp gì để cho người phụ nữ kia mau hiện nguyên hình.

Nhưng thật không dự liệu được, bên tai đột nhiên truyền đến hơi thở ấm áp đặc trưng của phái nam: "Có muốn đi thử một bộ hay không?"

"A?", Duẩn Nặc sững sốt, đưa mắt nhìn chằm chằm Tần Mặc, đáp: "Tôi có bệnh sao? Đã kết hôn rồi còn đi thử cái đó?"

Hiện tại cô chỉ hận không thể ly hôn ngay lập tức, còn đi thử thử kia làm gì, đầu óc cũng không phải bị lừa đá đâu.

"Ha ha!". Tần Mặc cười rộ lên, đưa tay khê ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô: "Vậy chúng ta... Qua bên kia xem một chút, nơi này phong cảnh cũng không tệ."

Nghe anh nói thế Duẩn Nặc đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, liền gật đầu đáp: "Ừm, được thôi."

Sau đó, hai người họ vai kề vai, đi đến thế giới riêng của mình.

Bên này, nhân viên chụp ảnh đang mặc áo cưới cho Văn Tịch, cô ta vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy bóng lưng của Tần Mặc đang ôm Duẩn Nặc khuất dần, tim không khỏi đau xót, ghen đến khó chịu.

Tiếp đó ngay cả thử áo cưới, hay chụp hình cũng đều không yên lòng.

Lục Vân Kỳ như nhận ra điều gì bất thường liền hỏi: "Em không thoải mái sao?"

Văn Tịch lúng túng cười đáp: "Không có, có lẽ là ánh mặt trời hơi gay gắt, nên bị cảm nắng rồi!"

"Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chút nhé?"

Văn Tịch gật đầu xem như đồng ý, được Lục Vân kỳ đỡ ngồi xuống dưới tán ô, nhân viên nhiệt tình đưa tới cho bọn họ hai ly nước giải nhiệt.

Hai người vừa uống, vừa nhìn chăm chú đối phương.

Ở trong mắt của Lục Vân Kỳ, cô gái này, là người đẹp nhất, ôn nhu nhất, lương thiện nhất mà anh từng gặp, hôm nay lại vì mình mà khoác lên người chiếc áo cưới tinh khôi, càng trở nên đẹp hơn bao giờ hết.

Cái đẹp đó, trong mắt anh, không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt hết được.

Anh thực yêu người con gái này, cũng âm thầm thề trong lòng, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc đến cho cô, để cho toàn bộ phụ nữ trên thế giới này đều thêm muốn hạnh phúc đó.

Cùng lúc này.

Trên thảm cỏ ven hồ.

Đuẩn Nặc bị Tần Mặc ôm lấy, nằm ở trên cỏ, lẳng lặng, hấp thu tinh hoa của đất trời.

"Đuẩn Nặc, em không cảm thấy nơi này rất đẹp sao?", Tần Mặc nhướn mắt, nhẹ nhàng hôn lên trên trán của cô, ánh mắt chan chứa nhu tình mật ý.

Đuẩn Nặc ngẩng đầu nhìn anh, cũng cười rộ lên: "Đúng vậy, rất đẹp, cảnh đẹp như thế, lại đang ôm giai nhân trong ngực, hẳn trong lòng anh cũng rất đẹp đi?"

Tần Mặc liếc cô hỏi: "Lời này của em, nghe như thể đang mỉa mai vậy?"

Đuẩn Nặc lại cười lên, chủ động hôn lên môi một cái, rồi sau đó liền đứng dậy nói: "Anh nghĩ nhiều rồi, anh cứ đợi ở chỗ này em phải đi vệ sinh một lát đã."

Tần Mặc liền reu ghẹo: "Ở nơi núi non hoang dã này mà cũng có nhà vệ sinh sao? Cứ giải quyết ngay tại chỗ đi!"

"Cũng được thôi, nhưng bên kia có người, vạn nhất bị bọn họ nhìn thấy thì làm sao bây giờ? Anh hi vọng vợ của mình bị người khác nhìn thấy sạch sẽ hay sao?"

Nghe cô nói thế mặt của Tần Mặc tối sầm lại, vội vàng phát tay nói: "Đi đi, đi đi, anh chờ em."

"Ừ, hẹn gặp lại nha ông xã.". Trước khi đi, cô còn không quên gửi tới một nụ hôn gió.

Nhìn hành động như một thiếu nữ ngây thơ ấy của cô, Tần Mặc liền bật cười.

Từ khi nào thì anh bắt đầu thích những hành động như thế chứ? Nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn kia một khi cười rộ lên, hai bên má liền hiện ra hai má lúm đồng tiền xinh xinh, nhìn đặc biệt vui vẻ, đặc biệt mê người.

Thật không biết từ lúc nào anh đã dần dần quen với việc có sự tồn tại của cô bên cạnh!

Sau khi Đuẩn Nặc thoát khỏi tầm mắt của Tần Mặc, cô liền dừng bước, quay đầu lại lần nữa, nhìn bóng lưng của người đàn ông kia, trong mắt lại toát ra vẻ lạnh lùng trong trẻo, đầy ngăn cách, và đầy thách thức.

Cô không hề có ý định đi vệ sinh gì gì đó, mà trực tiếp đến tìm Văn Tịch, lúc gần vừa đến nơi, tay cô cầm hai chai nước uống, đột nhiên ngồi xổm xuống kêu đau bụng.

Văn Tịch thấy thế liền chạy tới, giả vờ lo lắng hỏi: "Tiểu Nặc, em làm sao vậy?"

"Tôi, tôi đột nhiên thấy đau bụng quá, cứ để tôi ngồi đây nghỉ một lát là được, cô có thể giúp tôi mang chai nước này đến cho Tần Mặc được không? Anh ấy kêu đau đầu, chắc là bị cảm nắng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại Bị Hiểu Lầm

"Tôi, tôi đột nhiên thấy đau bụng quá, cứ để tôi ngồi đây nghỉ một lát là được, cô có thể giúp tôi mang chai nước này đến cho Tần Mặc được không? Anh ấy kêu đau đầu, chắc là bị cảm nắng rồi!"

Văn Tịch nghe đến ngây người, sắc mặt liền trắng bệch.

Đuẩn Nặc ngẩng đầu nhìn cô ta hỏi: "Có thể hay không? Nếu không được thì tôi đành cố gắng đi vậy!"

Cô khó chịu đứng lên, chuẩn bị muốn đi, Văn Tịch tiến đến đỡ cô, rồi cầm lấy chai nước trong tay.

"Được rồi, cô cứ ngồi nghỉ đi, tôi giúp cô đưa qua đó."

Duẩn Nặc được như ý, liền miễn cười nói với Văn Tịch: "Vậy thì rất cảm ơn, chị dâu!"

Lần đầu tiên thấy Duẩn Nặc lễ độ với mình như vậy, hơn nữa, còn gọi cô ta là chị dâu, Văn Tịch đột nhiên có chút không thích ứng kịp, lúng túng cười đáp: "Không sao, một cái nhắc tay mà thôi, em không sao chứ, có muốn đưa đến bệnh viện hay không?"

"Không cần, em đi vệ sinh một chút là đỡ thôi, chị mau cầm nước cho anh ấy đi!". Duẩn Nặc liền thúc giục.

Văn Tịch cũng không muốn chần chừ thêm nữa, lập tức cầm lấy chai nước đi đến chỗ Tần Mặc đang đợi.

Chân trước cô ta vừa mới vừa đi, Duẩn Nặc chân sau liền đứng thẳng người, nhìn thấy anh trai mình cách đó không xa đang trò chuyện với mấy nhân viên của ảnh viện áo cưới vội vã chạy tới, lời Lục Vân kỳ đi với mình.

"Làm gì thế?", Lục Vân Kỳ nhìn em gái, có chút tò mò hỏi.

"Anh cứ đi theo em là được.". Cô không hề nói gì, chỉ nhanh nhanh chóng chóng kéo Lục Vân Kỳ đi theo đằng sau Văn Tịch.

Nếu Văn Tịch và Tần Mặc có quan hệ mờ ám, lại dưới tình huống không có ai ở đây, lúc gặp mặt nhau, nhất định sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

Cô sẽ phải để cho anh trai mình tận mắt nhìn thấy, đôi câu nam nữ kia xấu xa đến cỡ nào.

Mà lúc này.

Văn Tịch lại hoàn toàn không biết gì, cầm chai nước trong tay dần dần tiến gần đến người đàn ông đang nằm trên thảm cỏ cách đó không xa.

Mỗi một bước đến gần anh, lòng của cô ta cứ như bị gai đâm vô cùng đau xót.

Cô ta thật không nghĩ ra, tại sao bây giờ anh lại muốn đối xử như vậy với Lục Duẩn Nặc, thậm chí còn không để ý đến cảm thụ của cô ta, diễn trò ân ái ái ở ngay trước mắt.

Cô ta thật sự tức giận, rất muốn đi tìm anh để hỏi cho ra lẽ.

Tức giận dùng dùng đi tới bên cạnh Tần Mặc, còn chưa mở miệng, đã bị anh nhìn thấy, sau đó giật mình ngồi dậy, đang muốn hỏi cô ta tới làm cái gì, đột nhiên nhìn thấy trong rừng cây cách đó không xa hình như có bóng người, vì thế anh lập tức đưa mắt ra hiệu cho Văn Tịch biết.

Văn Tịch coi như cũng thông minh, tựa hồ đã hiểu, cười cười cầm chai nước trong tay đưa cho Tần Mặc nói: "Bụng Tiểu Nặc có chút không thoải mái, nên nhờ em đưa cái này tới cho anh."

Tần Mặc đứng dậy, sau đó liền có ý gia tăng âm lượng: "Bụng của cô ấy không thoải mái? Vậy cô ấy đau?"

"Cô ấy nói đi vệ sinh một chút sẽ tốt hơn, anh không cần lo lắng."

Lúc này Tần Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, khiêm tốn đứng mực mà nói với Văn Tịch: "Bụng cô ấy không thoải mái, nên nghỉ ngơi thật tốt, còn chạy loạn khắp nơi, còn phiền chị dâu cầm nước tới đây, cảm ơn nhiều."

Văn Tịch ôn nhu cười đáp: "Đừng khách sáo, nếu không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây."

"Được!"

Cứ như vậy, Văn Tịch liền lạnh lùng rời đi.

Tần Mặc cầm chai nước trong tay, lại ngồi xuống thảm cỏ.

Mà trong rừng cây cách đó không xa, Lục Vân Kỳ đang nhìn chăm chăm Duẩn Nặc, bốc hỏa hỏi: "Em dẫn anh tới nơi này làm gì? Bắt gian sao?"

Duẩn Nặc cũng không ngờ hai người bọn họ cứ nhiên lại không nói chuyện gì với nhau, tức chết cô rồi.

"Không phải đâu, anh à, anh nghe em nói..."

"Được rồi Tiểu Nặc, em không còn là trẻ con, đừng có tình gây sự nữa có được hay không? Đây là lần cuối cùng, sau này, đừng bao giờ can thiệp vào cuộc sống của anh và Văn Tịch nữa."

Nói xong, Lục Vân Kỳ liền đẩy cô ra, nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn một mình cô đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Tần Mặc, trong lòng cực kỳ tức tối không cách nào diễn tả được.

Hai người bọn họ, rõ ràng không nhận ra điều gì, nhưng tại sao lại không có gì phát sinh cả chứ?

Chẳng lẽ... đã bị bọn họ phát hiện?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Anh Cố Ý

Đuẩn Nặc quay trở lại xe, nhìn hai người vẫn đang chụp ảnh cưới bình thường cách đó không xa, trong lòng cực kỳ trầm muộn, vô cùng khó chịu.

Không biết từ lúc nào, Tần Mặc cũng đã leo lên xe ngồi theo, rồi đưa cho cô một chai nước uống.

Cô liếc anh một cái, không nhận.

Tần Mặc lúng túng rút về, khuôn mặt vui vẻ khác thường: "Có một số việc, qua là đã qua, nếu như em cứ cố gắng cưỡng bách người khác phải tin tưởng vào một số chuyện không tồn tại, coi như có yêu thương em cỡ nào đi chăng nữa, cũng sẽ ghét em thôi."

"Cứ như hiện tại, em sống tốt, mọi người cũng vui vẻ, đang yên đang lành, gió êm sóng lặng, em cần gì phải gắng sức đi khuấy cái hồ nước này nổi sóng mãnh liệt làm gì, em cứ nghỉ kỹ lại đi?"

Cô biết rõ anh đang đề cập đến cái gì, hoặc giả như chuyện mới vừa rồi, anh đã nhìn thấy, cho nên vào lúc này mới chạy tới đây hả hê nói kháy sao?

Người đàn ông này, thật quá hèn hạ.

Đuẩn Nặc hung dữ nhìn anh chằm chằm nói: "Một ngày nào đó, tôi sẽ để cho bọn họ nhìn thấy rõ ràng, hừ!"

Tần Mặc vừa cười, vừa nhìn chằm chằm vào gương mặt đang tức giận hằm hằm của người con gái trước mắt, anh còn ân cần cầm một cái quạt lên quạt cho cô: "Anh chờ em, chờ em để cho mọi người nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chân tướng."

Nhìn bộ dạng phách lối của người kia, Đuẩn Nặc giận đến nghiến răng.

Cô liền đẩy anh xuống xe: "Anh đi xuống mau."

Tần Mặc không nghe theo, chỉ quay đầu lại hỏi cô: "Em muốn làm gì?"

"Tôi phải đi về, anh mau xuống xe, ở cùng với anh, tôi buồn bức đến phát điên mất."

"Đó không phải là buồn bức đến phát điên, mà là nhịp tim đang đập rộn ràng, điều này chứng minh trong lòng em ít nhất còn có anh, ngoan ngoãn đừng làm rộn, anh sẽ lái xe, chờ em đi hóng gió."

Anh nói xong, bất chấp tất cả, lập tức liền từ chỗ ngồi kế bên tài xế trèo qua ôm lấy Đuẩn Nặc, ngồi vào chỗ của cô.

Đuẩn Nặc còn chưa kịp phản ứng, liền bị anh ôm phất lên trên đùi của hắn, tư thế này muốn có bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu.

"Này, anh làm cái gì vậy?", cô quay đầu lại, lập tức va phải sống mũi tuấn tú của anh, hai người chăm chú nhìn nhau, không khí khẩn trương mà ảm áp.

"Em thật là thom!", Tần Mặc tham lam ngửi mùi hương trên người của Đuẩn Nặc, rồi sau đó dịu dàng hôn lên má cô một cái, cười nói: "Cứ như vậy, đừng động, chúng ta đi hóng gió."

"Anh, anh vô sỉ, trời nóng như vậy, làm sao tôi ngồi thế này được, anh mau buông tay, tôi muốn xuống."

Cô dám cam đoan, nếu không nhanh chóng đi xuống, cách xa anh ta ra, thì rất có thể người đàn ông này sẽ ăn cô sạch sẽ không chừa một mảnh vụn nào.

Anh thật xấu, từ trước đến giờ vẫn luôn khi dễ cô như vậy.

"Em mà cứ động nữa, thì anh không thể bảo đảm sẽ không có hành động gì đối với em đâu đấy, nghe lời, ngoan ngoãn ngồi yên đi." Anh lại hôn lên mặt cô một cái nữa, rồi sau đó mới khởi động xe lái đi.

Xe chạy thẳng đến chỗ Lục Vân Kỳ cùng với Văn Tịch đang chụp hình, anh dừng xe lại, sau đó thò đầu ra nói: "Anh cả à, hai người cứ từ từ chụp, Đuẩn Nặc hơi đau đầu, nên em đưa cô ấy về trước."

Văn Tịch nghe anh nói vậy liền quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy tình cảnh trong xe, Đuẩn Nặc đang ngồi trên đùi của Tần Mặc, mặt nhất thời cau lại, cắn răng uất hận nhìn người đàn ông nào đó chằm chằm.

Nhưng Tần Mạc cứ như không nhìn thấy cô ta vậy, tiếp tục cười nói với Lục Vân Kỳ.

Lục Vân Kỳ đưa mắt nhìn Duẩn Nặc, thấy em gái đang vùi đầu trong ngực của Tần Mạc, liền cười khỏ gật đầu đáp: "Đi đi, chắc con bé bị cảm nắng rồi, mang nó đến bệnh viện khám thử xem."

"Vâng, vậy chúng em đi trước đây, gặp lại sau nhé."

Sau khi vẫy tay từ biệt, xe của Tần Mạc lại nổ máy, dần dần đi khỏi vùng quê xanh tươi này.

Văn Tịch nhìn theo chiếc xe kia, giật đến cán răng nghiến lợi, nắm tay lại thật chặt.

Tần Mạc à, nhất định là anh cố ý, anh cố ý diễn màn tình cảm ân ái, anh anh em em cho em xem đúng không.

Tại sao? Tại sao anh lại muốn làm như vậy?

Em biết anh không muốn em gả cho Lục Vân Kỳ, nhưng, em cũng có mối thù cần phải báo, anh có thể đừng quá ích kỷ hay không.

Tại sao chỉ có thể cho phép anh cưới cô ta, mà lại không cho phép em kết hôn với người khác?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đi Tìm Lục Tiêu Triết Hối Thăm Kết Quả.

Sau lần đó mấy ngày tiếp theo, quả thật Duẩn Nặc không hề can thiệp đến chuyện của Lục Vân Kỳ cùng với Văn Tịch nữa.

Tần Mạc thì ngược lại, mỗi ngày đều một tác cũng không rời, luôn dõi mắt theo cô, thật giống như sợ cô bỏ đi mất vậy.

Cho đến lúc chỉ còn cách hôn lễ của Lục Vân Kỳ và Văn Tịch một ngày, Duẩn Nặc đứng ngồi không yên muốn đi ra ngoài tìm Lục Tiêu Triết.

Từ khi nhờ anh hai điều tra giúp cũng đã mấy ngày trôi qua rồi, chắc chuyện kia cũng đã có kết quả!

Cô không thể ngồi yên chờ chết được, ngày mai đã là hôn lễ của anh cả, không thể để cho hôn lễ diễn ra được, nếu không, có khác gì với dẫn sói vào nhà đầu.

Nhưng chân trước vừa mới bước ra cửa, sau lưng liền truyền đến giọng nói trầm thấp của Tần Mạc: "Em đi đâu vậy?"

Cô dừng bước, phiên nào xoay người nhìn chăm chăm vào người vừa chất vấn mình, đáp: "Tôi đi đâu còn phải với báo cáo với anh nữa sao?"

Người đàn ông tuần tú cười cười đi tới, sửa lại cổ áo hơi nhăn của cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn cô chăm chăm: "Tại sao lại không báo cáo? Hiện tại anh đang rảnh rồi đến phát điên rồi, nếu em đi ra ngoài, thuận đường mang anh đi cũng với, không chừng, anh còn có thể làm tài xế miễn phí cho em, em ăn cơm, anh trả tiền, lúc em nóng anh sẽ quạt cho em mát. Một người tốt như vậy mà không mang theo, em không cảm thấy trong lòng áy náy chút nào sao?"

Duẩn Nặc phát hiện ra người đàn ông này không biết từ lúc nào đã bắt đầu thay đổi.

Ít nhất là ở trước mặt cô anh đã biết cười, cười đến ưu nhã như vậy, đẹp mắt như vậy.

Ngay cả lời nói, cũng không còn kiêu lời như vàng, hay lạnh nhạt thậm chí còn cực kỳ lạnh lùng nữa.

Anh bây giờ, chẳng khác gì keo da trâu, mỗi ngày một tác cũng không rời, có muốn bỏ rơi cũng không được.

Duẩn Nặc trầm nghĩ, dù sao cũng đi gặp anh hai, nếu như anh đã muốn đi, vậy thì cứ để cho anh đi theo!

"Đi thôi!", cô liền vung tay lên, ném chìa khóa xe cho anh.

Tần Mạc tay mất lạnh lẽo vội vàng chụp lấy, khẽ cười một tiếng, tiến lên mở cửa xe cho cô.

"Xin mời, nữ vương bộ hạ."

Anh phong độ như thế, khiến cho mặt của cô loáng cái liền đỏ bừng.

Con tim cũng không khỏi nhảy lên dồn dập.

Cô cũng không hiểu, ngày ngày cô đều ở cùng với anh, mà tại sao lại còn có cảm giác của thiếu nữ lần đầu tiên biết yêu, thậm chí có lúc cô còn rất hưởng thụ những hành động đó của anh.

"Em muốn đi đâu thế?", sau khi lên xe, Tần Mặc liền hỏi.

Cô cũng thuận miệng đáp: "Hộp đêm Đế Hào."

Vừa nghe đến cái tên này, sắc mặt của Tần Mặc liền cứng lại, nhưng chỉ chốc lát, anh liền khôi phục lại bình thường, lên tiếng hỏi: "Em đi đến chỗ đó làm cái gì?"

"Anh hai tôi đang ở đó, tôi đi tìm anh ấy nói chút chuyện."

Tần Mặc không nói nữa, lái xe chạy thẳng đến hộp đêm.

Bởi vì đang là ban ngày, trong hộp đêm không có người nào, hình như Duẩn Nặc đã hẹn với Lục Tiêu Triết từ trước cho nên vừa bước vào hộp đêm, liền đi thẳng đến một phòng bao.

Đưa tay lên gõ cửa, chỉ chốc lát sau, cửa phòng liền được mở ra.

Người mở cửa không phải là ai khác, mà chính là người Duẩn Nặc đã gặp lần trước, một người bạn của anh hai cô, Thẩm Diễm.

Anh ta vừa nhìn thấy Duẩn Nặc, lập tức cười tươi nói: "Tôi tìm anh trai em sao?"

"Vâng!"

Duẩn Nặc nói xong đi vào, Thẩm Diễm đang chuẩn bị đóng cửa, đột nhiên lại xuất hiện thêm một người, mà người này lại khiến cho anh ta cực kỳ kinh hãi.

Tầm mắt của Tần Mặc cùng ánh mắt của anh chỉ dừng lại trong chốc lát, chỉ một giây ngắn ngủi, sau đó Tần Mặc liền lướt qua không tiếng động đi vào.

Da đầu của Thẩm Diễm liền giật giật, tình trạng quái quỷ này là như thế nào chứ!

Anh ta thật không nghĩ tới, Jo sẽ đi cùng với Duẩn Nặc đến đây.

Mẹ ơi, nếu bây giờ thông báo cho cậu ta biết rằng Duẩn Nặc đang bí mật điều tra chồng mình, thì đoán chừng cậu ta không tức chết mới là lạ.

Tiếp theo đó Thẩm Diễm liền giả vờ như không quen biết Tần Mặc, cũng đi tới ngồi xuống.

Đúng lúc này, Duẩn Nặc lại nói: "Anh hai, dẫn em đi xem món đồ kia đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Vậy Mà Lại Yêu Cô.

Lục Tiêu Triết gạt đầu, nhìn về phía Tần Mặc nói: "Cậu cứ ngồi ở đây một lát, trước đó anh đã đồng ý mua cho tiểu Nặc một món đồ trang sức, anh đi lấy cho em ấy xem đã."

Tần Mặc liền vẫy tay đáp: "Đi thôi."

Vì thế, hai anh em họ Lục liền đứng dậy đi ra khỏi đó.

Hai người chân trước mới vừa đi, Thẩm Diễm liền cười rộ lên, nhấc chân đá đá Tần Mặc: "Jo, mấy ngày không gặp, cậu lại càng đẹp trai hơn đấy."

Ánh mắt Tần Mặc lạnh lùng bắn lại: "Có tiến triển gì mới không?"

Thẩm Diễm cảm thấy người bạn này của mình thật sự không biết đùa là gì, vừa thấy mặt đã nói đến công việc rồi.

Không khỏi nghiêm mặt lại, đang hoảng tử tế báo cáo: "Những cổ phần của công ty Lục thị, đã thu mua được tương đối, hiện tại, chỉ cần một mẻ lửa,

gây ra chút sự cố, thì Lục thị lập tức gặp đầy nguy cơ rồi."

"Ngay sau đó chúng ta lại giật dây cho đám cổ đông nhào nháo một phen, Lục Chấn Thiên mà không từ chức thì tôi không phải mang họ Thẩm nữa."

"Đúng rồi!". Thẩm Diễm đứng lên đi đến gần Tần Mặc, giảm âm lượng khẽ nói: "Có phải cậu và Văn Tịch để lộ ra dấu vết gì hay không mà Lục Duẫn Nặc lại muốn điều tra về cậu."

Tần Mặc cũng đã sớm đoán được điều này, nên chỉ nhếch môi cười, ngay cả đáy mắt cũng mang đầy vẻ châm chọc.

"Cô ấy thì có thể có điều tra ra cái gì chứ?"

"Ai!", Thẩm Diễm lắc đầu thờ dãi: "Đáng tiếc, đáng tiếc, Lục Duẫn Nặc lại nhờ Lục Tiêu Triết điều tra, mà Lục Tiêu Triết lại giao việc này cho tôi, bọn họ không thể nào ngờ được, Thẩm Diễm tôi lại người của Tần Mặc cậu, ha ha."

Tần Mặc lạnh lùng trừng mắt nhìn lại, Thẩm Diễm ngay lập tức liền ngậm miệng, sau đó, vừa cười vừa giải thích: "Ý của tôi là tôi với cậu cùng đi một thuyền, cậu đừng có hiểu sai ý tôi nhé."

Tần Mặc hừ lạnh, anh mà lại hiểu sai sao!

"Vậy cậu trả lời như thế nào?"

Thẩm Diễm mấp máy môi, ngược đôi mắt hoa đào lên nhìn chăm chăm vào Tần Mặc: "Đương nhiên nói không có kết quả rồi, bằng không thì làm sao bây giờ? Nói với Lục Duẫn Nặc rằng chồng của em quả thực có quan hệ không chính đáng với chị dâu của em à, hai người các cậu hãy chú ý một chút đi."

Vừa nói xong, lại nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh bắn về phía mình, Thẩm Diễm liền trở nên đứng đắn: "Mà tôi cũng không dám chắc, Lục Tiêu Triết có nhờ người khác đi điều tra nữa hay không."

"Cứ để bọn họ điều tra, Tần Mặc tôi làm việc, lúc nào cũng quang minh lỗi lạc."

"Khụ!", Thẩm Diễm nuốt chút nữa liền bị sặc nước, lại nhắc chân đạp cho Tần Mặc một cái: "Cậu đấy, nói dối mà không bao giờ đỏ mặt, nhưng tôi nghĩ ngay cả khi cậu ta nhờ người khác đi điều tra thì cũng sẽ không tra ra cái gì. Jo à, cậu nói xem, tôi bán mạng làm việc cho cậu như vậy, sau khi xong chuyện, cậu định thưởng cho tôi cái gì?"

Tần Mặc lại trừng mắt, tựa hồ như sau khi Duẫn Nặc rời đi anh liền không cho người đàn ông bên cạnh mình sắc mặt tốt bao giờ.

"Cậu muốn tôi thưởng cái gì?". Tuy đang hỏi nhưng giọng nói lạnh như băng.

"Khụ, khụ!", Thẩm Diễm liền ho khan, sau đó kê tai Tần Mặc thấp giọng nói một câu: "Tôi cái gì đều không cần, chỉ cần Lục Duẫn Nặc, sau khi xong chuyện, cậu tặng cô ấy cho tôi đi!"

Nghe cậu ta nói lời này, mặt của Tần Mặc chợt tối sầm lại, âm trầm khủng bố, tàn nhẫn ẩn hiện.

"Mẹ nó, cậu muốn chết sao?". Anh rống to, đến nỗi Thẩm Diễm phải giật mình rụt người lại.

"Gì chứ, sao lại hung dữ như vậy? Dù sao cậu cũng không yêu cô ấy, đồng ý cưới cô ấy bất quá chỉ là vì muốn điều tra một bí mật, sớm muộn gì cậu vẫn sẽ vì Văn Tịch mà ném cô ấy đi. Vậy thay vì ném đi, thì không bằng tặng lại cho tôi, nha đầu kia thật rất hợp với khẩu vị của tôi, đối cô ấy tôi từ lâu đã nhất kiến chung tình rồi."

Nghe nói bạn mình như thế, không biết tại sao, ngực của anh lại có một cơn chua xót ập tới, nhanh đến nỗi không cảm nhận được đó là tư vị gì.

Anh không yêu cô sao? Không yêu sao?

Anh không biết, khi thấy Văn Tịch phải giả cho người khác, anh cũng không quan tâm mấy, nhưng khi nghe Thẩm Diễm nói muốn có cô, ngực của anh liền bốc cháy, càng lúc càng thấy phiền.

Vì sao anh lại có cảm giác này? Chẳng lẽ. anh đã phát sinh tình cảm với cô?

Có sao, Tần Mặc có chết cũng không tin, bản thân mình thế nhưng đã thật sự yêu nha đầu kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đùng Bình Tĩnh Như Thế.

Trong lúc đó Duẩn Nặc và Lục Tiêu Triết đi tới một căn phòng khác, sau khi ngồi xuống, liền nói ngay vào chủ đề chính.

"Đã tra được chưa anh?"

Mặt của Lục Tiêu Triết cứng lại, lắc đầu đáp: "Chưa, anh đã phái người bắt tay vào điều tra, về mối quan hệ của Tần Mặc cùng với Thượng Văn Tịch, một chút tin tức cũng không có."

Duẩn Nặc kinh ngạc hỏi lại: "Tại sao một chút cũng không có chứ? Rốt cuộc là anh phái người nào đi điều tra?"

Lục Tiêu Triết mấp máy môi, khoác một tay lên trên vai em gái, trấn an: "Tiểu Nặc, anh cảm thấy hình như là em đang lo lắng bất an vô cớ, hoặc giả giữa bọn họ căn bản chẳng có chuyện gì cả?"

"Không thể nào." Duẩn Nặc bất ngờ đứng phắt lên, mặt mũi nghiêm trọng nói: "Nếu giữa bọn họ không có gì cả, thì ba chữ Lục Duẩn Nặc của em lập tức liền viết ngược."

"..."

Lục Tiêu Triết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái đang thờ hồn hèn, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Nhưng sự thật đã chứng minh, kết quả mà anh điều tra được, chính là Tần Mặc và Thượng Văn Tịch chưa từng tiếp xúc với nhau bao giờ.

Con nhóc này, cảm giác an toàn có lẽ quá thấp, sau này anh phải hàn huyên cùng cô nhiều thêm một chút mới được.

"Thật sự nếu không điều tra ra được, ngày mai đã là hôn lễ anh cả rồi, vậy anh nói xem, em nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ không thể ngăn người phụ nữ kia gả vào nhà chúng ta sao?"

Duẩn Nặc nổi đóa nói, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lục Tiêu Triết, nhìn anh chăm chú, vô cùng khát vọng có thể tìm được một tia hi vọng từ chỗ người anh thứ hai này.

Nhưng, giờ phút này những gì mà cô nói tất cả mọi người đều không thể hiểu được.

"Em cứ không thích chị dâu như vậy? Hay là... vì em không vui khi anh cả cưới bất kỳ người phụ nữ nào?". Lời này, nếu chú ý lắng nghe, liền có thể cảm nhận được có chút vị chua ở trong đó.

Nhưng bây giờ Duẩn Nặc đang tức giận, nào có ý định đi nghiên cứu giọng nói của anh hai mình chứ.

Cả người cô không được tự nhiên, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cô ta không phải là chị dâu của em, em làm gì có người chị dâu không biết xấu hổ như vậy, em chỉ không thích cô ta mà thôi chẳng có liên quan gì đến anh cả hết."

Liền sau đó, Duẩn Nặc liền khoác tay Lục Tiêu Triết nói: "Anh hai, anh nghĩ biện pháp giúp em, làm sao có thể phá hỏng buổi hôn lễ ngày mai, để cho anh cả không cưới Thượng Văn Tịch kia nữa, có được hay không?"

Lục Tiêu Triết mặt không đổi sắc, nhìn em gái đang cuống quýt vội vàng, bất đắc dĩ lắc đầu đáp: "Em đấy, đầu óc chẳng khác gì trẻ con cả, sợ anh cả cưới vợ rồi sẽ không thương yêu em nữa sao? Tiểu Nặc à, không phải vẫn còn có anh sao? Sau này anh hai sẽ cố gắng rút thời gian tới thăm em."

"..." Duẩn Nặc nghe anh mình nói vậy, lời đang muốn nói liền nghẹn tắc trong cổ họng, không thốt ra nổi, thật là vội chết mà, lòng cứ cô nóng ran lên như có lửa đốt vậy.

Chứng cứ cũng không tra ra được, thật chẳng lẽ phải tro mắt nhìn anh cả cưới tiện nhân kia vào nhà sao?

Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng.

"Sau này, đừng có náo loạn vô lý như vậy nữa, biết chưa hả?". Lục Tiêu Triết đột nhiên thốt ra một câu, làm cho Duẩn Nặc giận đến cắn răng.

"Anh hai..."

"Thôi được rồi!". Anh liền cắt đứt lời của cô, thành khẩn nói: "Chuyện này đến đây liền chấm dứt đi, hôm nay em về sớm một chút, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đến tham gia hôn lễ của anh cả?"

Duẩn Nặc nghe anh nói thế liền giận dữ hất tay của anh ra, lùi lại hai bước nói: "Mọi người, ai cũng đều không giúp em, tự em sẽ nghĩ biện pháp, dù sao em sẽ tuyệt đối không để cho người kia kết hôn với anh cả đâu, cô ta sẽ hại chết anh ấy mất, hừ!"

Cô hồn hèn nói xong, vội vàng xoay người, mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó đi tới căn phòng kia gọi Tần Mặc, rồi hấp tấp chạy ra khỏi hộp đêm.

Tần Mặc ở sau lưng cô hỏi: "Sao thế?"

Đuẩn Nặc ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn anh chăm chăm, lạnh lùng nhếch môi cười đầy ẩn ý: "Tần Mặc, ngày mai đã là hôn lễ của anh trai tôi và Thượng Văn Tịch rồi, anh không nên bình tĩnh như thế chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Anh Là Chồng Của Em.

Đuẩn Nặc ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn anh chăm chăm, lạnh lùng nhếch môi cười đầy ẩn ý: "Tần Mặc, ngày mai đã là hôn lễ của anh trai tôi và Thượng Văn Tịch rồi, anh không nên bình tĩnh như thế chứ?"

Hiển nhiên, trên mặt của Tần Mặc cũng không hề có biểu cảm tên là khiếp sợ như Đuẩn Nặc mong muốn.

Ngược lại anh còn cười lên, nhìn cô chăm chăm hỏi: "Vậy theo ý của em, anh nên làm như thế nào?"

Cô lạnh lùng cười đáp: "Không phải anh cũng sẽ thống khổ, khổ sở, tê tâm liệt phế sao? Dù sao cô ta có tầm quan trọng như thế nào chỉ có bản thân anh là hiểu rõ nhất."

"Nếu ngay cả người phụ nữ mà mình yêu thích cũng không thể bảo vệ được, còn để cho người đó làm hòn đá kê chân để bản thân đạt được mục tiêu, người đàn ông như vậy, không xứng làm đàn ông chút nào."

Đuẩn Nặc cho rằng, nếu cô nói như vậy, có lẽ Tần Mặc sẽ động tâm, sẽ chạy đi ngăn cản hôn lễ của Văn Tịch và anh cả.

Thật không nghĩ đến...

Người đàn ông này vẫn cười tươi, sau đó vươn tay tới bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô nói: "Em nghĩ lung tung cái gì vậy, yên tâm đi, người phụ nữ mà chồng em yêu dĩ nhiên phải là vợ của mình rồi, ngoan nào, sau này ông xã sẽ càng thương yêu em nhiều hơn nữa?"

Đuẩn Nặc nghe anh nói vậy tức giận gần chết, cũng không muốn quanh co lòng vòng, cầm hận nhìn anh chăm chăm, rồi đi thẳng vào vấn đề chính: "Anh đừng giả vờ nữa, Thượng Văn Tịch rõ ràng là người của anh, tôi thật sự rất khó tin, thế nhưng anh lại là như một người thế ti tiện như thế, lại cam nguyện để cho người phụ nữ của mình gả cho người khác, anh có còn là đàn ông nữa không?"

Hai câu này, rốt cục cũng khiến cho Tần Mặc có chút biến hóa.

Lúc này sắc mặt của anh chợt tối sầm xuống, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang tức giận đùng đùng của Đuẩn Nặc, lạnh giọng hỏi: "Sao em lại biết?"

"Ha ha!" Cô liền cười lớn, nhìn mặt anh đột nhiên âm trầm xuống, cặp mắt sắc bén lạnh như hàn băng, lạnh nhạt như muốn đẩy người đối diện ra xa ngàn dặm, anh quen thuộc như vậy, mới chính là người mà Lục Đuẩn Nặc cô từng biết.

Không biết tại sao, anh lại đột nhiên thừa nhận, lòng của cô cũng như đang nứt toác ra, đau đến mức muốn chảy cả nước mắt.

"Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.". Sau đó cô bắt đầu ghen ngào: "Nếu như anh vẫn còn là đàn ông thì tối hôm nay, phải dẫn Thượng Văn Tịch đi khỏi đây, cùng cô ấy cao chạy xa bay, vĩnh viễn cũng đừng trở về, về phần tôi, sẽ không bao giờ oán trách mà còn chúc phúc cho hai người nữa."

Chúc phúc? Nhưng sẽ chúc phúc cho bọn họ chết sớm một chút thì đúng hơn.

Đuẩn Nặc điều hòa hô hấp, tựa hồ cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình đều co quắp run rẩy, khó khăn như vậy làm cho cô thấy hít thở không thông.

Đã vậy cô còn ngây thơ cho là, kẻ khích tướng của mình sẽ có tác dụng.

Cũng không biết, trong lúc này người đàn ông đó đang nhìn cô nhưng trong lòng không biết đang suy nghĩ đến điều gì.

Tần Mặc không hiểu, cô ban đầu nếu không phải là anh sẽ không lấy ai làm chồng, đến bây giờ, lại có thể cam tâm tình nguyện để cho anh ở bên cạnh một người phụ nữ khác song túc song phi (như hình với bóng).

Cũng bởi vì hành động này của cô đã làm cho con tim của anh phảng phất như bị một thanh kiếm sắc bén lướt qua.

Cái cảm giác đau đớn trước nay chưa có để cho anh thấy thật khó chịu.

Anh cũng dời ánh mắt sang bên cạnh, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, mở miệng nhàn nhạt nói: "Anh không biết tại sao em lại biết, nhưng hiện tại anh có thể khẳng định với em một điều, Tần Mặc, đã không còn có bất cứ quan hệ gì với Thượng Văn Tịch cả, cho nên, đừng hi vọng anh sẽ ly hôn với em."

"Người anh yêu chính là cô ấy, vậy tại sao không dẫn cô ấy rời đi, Tần Mặc, anh không phải là đàn ông, ngay cả người mà anh yêu nhất cũng không bảo vệ được, anh chỉ là một người ham hư vinh, háo lợi, anh không xứng làm một nam tử hán đại trượng phu."

"Lục Duẫn Nặc.". Cô vừa dứt lời, anh liền nghiêng qua quát to một tiếng, hai mắt tựa như đang phun ra lửa nhìn cô chằm chằm: "Anh là chồng của em đây, có người vợ nào lại đi giật dây xúi chồng mình cùng phụ nữ khác bỏ trốn hay không chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Có Phải Anh Đã Yêu Em Rồi Hay Không?

"Lục Duẫn Nặc.", cô vừa dứt lời, anh liền nghiêng người sang quát to, hai mắt tựa như sắp phun ra lửa: "Anh là chồng em đây, có người vợ nào lại đi giật dây để cho chồng mình bỏ trốn với phụ nữ khác chứ?"

Anh có thể dễ dàng tha thứ cho sự vô lý, phóng túng, ngang ngược của cô, nhưng tuyệt đối không cho phép để cô đẩy anh đi như thế được.

Không lẽ ở trong mắt của cô anh là người không thể chịu nổi như vậy sao?

"Nhưng người anh yêu chính là Thượng Văn Tịch, tôi không thể chấp nhận được chuyện người đàn ông của mình, trong lòng luôn có người khác, không chiếm được không đành sợ, không buông tay được mới là chuyện đáng cười, cho nên tôi tình nguyện thành toàn hai người, vì vậy anh hãy buông tha cho tôi được không?"

Những lời vừa rồi của cô đều cực kỳ chính đáng, lúc nói cũng không hề thờ ơ gấp, nhưng lại không nghĩ đến, Tần Mặc lại đột nhiên nhào tới hôn mình, tùy ý gặm cắn đôi môi của cô, phảng phất mang theo lửa giận ngút ngàn, phảng phất như muốn nuốt cô vào trong bụng, nhập vào trong xương cốt của mình.

Duẫn Nặc không kịp đề phòng, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc của người nào đó đang tức giận bồng bồng.

Một lát sau, cô mới phản ứng kịp, cuống quýt đẩy anh ra: "Uhm. . . ."

Nhưng người này lại quá khỏe, cô căn bản là không phải là đối thủ của anh.

Trong cơn tức giận, Duẫn Nặc há miệng hung hăng cắn một phát lên môi của Tần Mặc.

Thoáng chốc, một mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, cũng ngăn trở được hành vi điên cuồng của người nào đó.

Anh buông cô ra, nhìn vào cánh môi sưng đỏ của cô, trên môi vẫn còn lưu lại vết máu của anh, đẹp mắt như vậy, mỹ lệ như vậy.

Còn chưa có thương thức đủ cảnh tượng đẹp đề kia, ngay lúc đó một cái tát đã giáng ngay lên gương mặt anh tuấn của anh.

"Vô si.". Duẫn Nặc đẩy anh ra nói tiếp: "Anh đúng là đồ lưu manh."

Cô vội vã mở cửa xe ra, muốn bước xuống, nhưng lại bị Tần Mặc kéo lại, nhàn nhạt nói với cô một câu: "Để máy ghi âm lại."

Hả?

Duẫn Nặc cứng người lại, thứ gì đó đang cầm trong tay lập tức bay nhanh vào trong túi áo.

"Tôi không biết anh đang nói cái gì, bỏ tay ra."

Cô nói xong liền gãy tay ra, nhưng người kia làm gì còn nhả nài được chứ, trực tiếp nhào tới soát người.

Toàn thân của cô bị anh chạm vào nhồn nhột, lập tức kêu lên: "Này, anh làm gì thế? Đừng có sờ soạn lưng tung nữa."

Rốt cuộc, Tần Mặc lấy được cái máy ghi âm từ trong túi áo của cô, giơ lên trước mặt Duẫn Nặc, nhìn chằm chằm hỏi: "Muốn nhanh chóng bỏ tôi như vậy sao? Muốn phá hoại hôn lễ của anh trai cô đến thế cơ à?"

Duẫn Nặc vươn tay đoạt lại, nhưng không có kết quả gì: "Anh mau trả lại cho tôi."

Tần Mặc không những không trả, mà ở còn trực tiếp bẻ gãy cái bút ghi âm ở ngay trước mặt cô.

Thấy vậy cô mở to hai mắt, đau lòng rơi nước mắt.

Hi vọng duy nhất của cô đã không còn nữa rồi.

Thậm chí cô còn không hiểu tại sao lại bị anh phát hiện, chứng cứ duy nhất chứng minh Tần Mặc và Thượng Văn Tịch có quan hệ với nhau đã mất hết rồi.

Càng nghĩ nước mắt càng tuôn xối xả, đau lòng tròng mắt nói với người kia: "Tần Mặc, anh là đồ khốn nạn, anh quả thực không phải là người, khốn kiếp, cầm thú, rõ ràng người anh yêu là Thượng Văn Tịch, vì sao lại không chịu ly hôn, đó là người phụ nữ của tôi, làm sao anh có thể để mặc cô ấy kết hôn với anh tôi chứ."

"Từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp qua loại người nào như anh, anh khốn kiếp, hỗn đản, anh mau trả máy ghi âm cho tôi, trả cho tôi". Cô kích động đưa tay lên đánh anh.

Nhưng hai bàn tay nhỏ bé, lại bị anh nắm lấy, rồi dùng sức kéo cô vào trong lòng mình.

Cô vẫn khóc nức nở, vừa khóc vừa giãy giụa nói: "Buông tôi ra, khốn kiếp, anh khốn kiếp."

"Đuẩn Nặc.". Anh gầm nhẹ một tiếng, gắt gao ôm cô vào lòng, khàn giọng nói: "Đừng náo nữa!".

Khi nào thì, trong lòng anh, đã không để tâm đến chuyện Văn Tịch gả cho người nào nữa rồi.

Từ khi nào thì, anh lại thích ôm cô như thế này, cảm nhận được sự tồn tại của cô, tâm của anh không còn cô độc, thậm chí khó chịu nữa.

Giờ phút này, ước mong duy nhất, chính là muốn ôm cô mãi như thế này, thiên trường địa cửu.

Đuẩn Nặc, anh như vậy, có phải là đã thật sự yêu em rồi hay không???

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Dẫn Em Đi Đi!!!

Đuẩn nặc ở trong ngực anh khóc lóc đủ rồi, náo loạn cũng đủ rồi, cuối cùng mới vô lực ngủ thiếp đi, sau đó Tần Mặc liền chờ cô trở về nhà.

Nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, anh kéo chăn qua đắp kín cho cô, rồi ngồi ở bên giường ngắm người nào đó đang ngủ say, trong lòng như có ngũ vị tạp trần không sao diễn tả được.

Anh không hiểu, làm sao cô lại biết được chuyện của mình cùng với Văn Tịch, có lẽ sau khi biết được chuyện này cho nên cô mới yêu cầu ly hôn với anh.

Nếu là trước kia, thì anh chắc chắn sẽ dứt khoát ly hôn ngay, nhưng bây giờ, anh lại phát hiện, mình không nỡ xa cô.

"Đuẩn Nặc, chỉ cần em, sau này, anh hứa sẽ làm một người chồng thật tốt."

Tự thâm thì như vậy, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào gương mặt trắng nõn của cô, lướt qua từng chỗ từng chỗ, cảm xúc mềm mại mịn màng này khiến cho con tim của anh lỡ mất một nhịp.

...

Mà buổi tối như vậy lại trôi rất nhanh.

Ngày hôm sau, đã là hôn lễ của Đại thiếu gia nhà họ Lục, Lục Văn Kỳ.

Nghe nói, lễ thành hôn này được tổ chức lớn vô cùng, trên các tạp chí lớn, đều cử người của mình tới tham dự, khách mời đều là các nhân vật có tiếng trong giới kinh doanh.

Hôn lễ được cử hành một khách sạn sang trọng nhất thành phố, trước cửa khách sạn là hàng loạt các xe siêu sang, các tân khách cảm thắp mời, lục tục tiến vào bên trong.

Lúc này, thoải gian cách hôn lễ chỉ còn có một giờ.

Đây cũng là lần thứ năm Tần Mặc giơ tay lên nhìn đồng hồ, thời gian cũng sắp đến rồi, nhưng thủy chung vẫn không thấy Đuẩn Nặc xuất hiện.

Sáng sớm hôm nay, sau khi thức dậy, người bên gối đã không thấy bóng dáng đâu nữa, anh cho người đi tìm, nhưng những chỗ có thể tìm được đến lúc này vẫn không thấy cô đâu.

Anh đoán chừng cô gái này, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp gì đó để phá hỏng buổi lễ hôm nay.

Tuy rất muốn ngăn cản, nhưng bây giờ ngay cả một bóng người cũng không tìm được, lại không biết cô đang làm gì, thì ngăn cản thế nào được?

Tần Mặc tâm phiền ý loạn ngồi ở trong phòng chờ, lúc này, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nhân viên phục vụ của khách sạn: "Tần tiên sinh."

Tần Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy người phục vụ này, không hiểu ra sao.

Cô gái kia mỉm cười hết sức đúng mực, rồi nói khẽ với anh: "Cô dâu mời anh đến phòng hóa trang một chuyến ạ."

Nói xong, phục vụ viên liền xoay người rời đi.

Tần Mặc trầm mặc, môi mím chặt, trong lòng có chút phiền não, nhưng cuối cùng, vẫn đứng dậy đi đến phòng hóa trang dành cho cô dâu.

Mà bây giờ ở cửa khách sạn, Lục Chân Thiên, Triệu Thục Hoa, cùng với Lục Vân Kỳ đang nhiệt tình chào hỏi mỗi một vị tân khách.

Không ai biết, lúc này cô dâu đang gặp gỡ người tình cũ của mình.

Tần Mặc đi tới phòng hóa trang, bên trong trừ một mình Văn Tịch ra, thì đã không còn một ai.

Anh sai bước đi vào, Văn Tịch cũng đã thay áo cưới, đứng ở bên cửa sổ đưa lưng về phía anh.

Nhìn bóng dáng kia, toàn thân phủ một bộ lụa trắng từ đầu đến chân, làm cho dáng người vốn đã xinh đẹp của cô, càng trở nên nổi bật, kiều sa, giống hệt như một nàng tiên lánh xa bụi hồng trần.

Hình dáng nhìn từ phía sau đã cực kỳ xinh đẹp như vậy, nếu xoay người lại, đoán chừng càng làm cho người khác phải si mê?

Đáng tiếc, giờ phút này Tần Mặc anh không có tâm tư để thưởng thức vẻ đẹp của cô, đi thẳng tới, lạnh nhạt mở miệng hỏi: "Tìm tôi làm cái gì?"

Nghe thấy tiếng anh, Văn Tịch vội vàng xoay người lại..

Đồ trang sức trang nhã kết hợp với bộ váy cô dâu, quả thật rất đẹp, giống như một đóa bách hợp nở rộ trong sơn cốc, cực kỳ thanh thuần, nhưng lại không lẫn át được vẻ tươi đẹp sẵn có.

Khăn voan cô dâu trắng tinh, đầu đội vương miện công chúa, đồ trang sức trên người không hề rẻ, mỗi một món ở trên người cô, đều làm cho cô trở nên nổi bật hơn, đẹp hơn, cao quý, ưu nhã, cực kỳ giống công chúa Bạch Tuyết trong chuyện cổ tích.

Cô như vậy, nếu nói Tần Mặc không động tâm đó là giả.

Nhưng cảm giác này cũng chỉ tồn tại trong chớp mắt mà thôi.

Đối mặt với cô, sắc mặt của anh vẫn lạnh lùng như muốn đẩy người đi xa ngàn dặm.

"Hôm nay em sẽ trở thành cô dâu của người đàn ông khác rồi.", Văn Tịch khẽ sở cười nói, tiến lên đứng ở trước mặt của Tần Mặc thâm tình nói: "Anh đã chịu đến rồi? Nếu như anh đã đến, vậy thì bây giờ hãy dẫn em đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà.

"Hôm nay em sắp trở thành cô dâu của người khác. Văn Tịch khẽ sở cười một tiếng, đi lên trước đứng ở trước mặt Tần Mặc: "Anh chịu đến đây rồi. Nếu như anh đã chịu đến vậy thì bây giờ hãy dẫn em đi đi."

Ánh mắt của cô ta như câu hồn đoạt phách, thâm tình nhìn Tần Mặc chăm chăm, phảng phất như đang dùng pháp thuật gì đó để mê hoặc người đàn ông này.

Tay của cô ta, kim lòng không dặng đưa tới, nắm chặt lấy tay của Tần Mặc.

Đáng tiếc, mức độ tự chủ người đàn ông này cực kỳ mạnh, cho dù là yêu tình cũng khó có thể mê hoặc được.

Anh không để lại dấu vết rút tay ra, lui về phía sau mấy bước giữ một khoảng cách nhất định: "Chị dâu, xin tự trọng."

Hai tiếng chị dâu này, khiến cho con tim của Văn Tịch vỡ tan.

"Mặc!". Về mặt của cô ta như đưa đám, tiến lên ôm lấy cổ anh: "Anh đừng như vậy, em biết trong lòng anh rất quan tâm, cũng rất hận em, cũng không biết tại sao em lại biến bản thân mình thành bộ dạng thế này. Em cũng rất hối hận, nếu không, bây giờ anh hãy dẫn em đi đi, chúng ta lập tức rời khỏi đây, đi đến một nơi không có ai quen biết, cả đời này, bình bình đạm đạm sống cuộc sống thuộc về hai chúng ta, có được hay không?"

Lần thứ hai, Tần Mặc lạnh nhạt đẩy cô ra, trên gương mặt tuấn tú không có nửa điểm dư thừa nào.

"Trước đây, tôi đã nói với em rất rõ ràng, nếu như em đã lựa chọn làm vợ của người khác vậy thì sau này, hãy cùng với người đó sống cho thật tốt đi!"

Nói xong anh liền xoay người quả quyết bước đi, trong khoảnh khắc đó Văn Tịch lại chạy đến ôm chặt lấy anh từ phía sau.

"Không muốn, Mặc, em biết là em sai lầm rồi, anh đừng như thế mà, hiện tại em đã hối hận rồi, em không muốn gả cho Lục Vân Kỳ nữa, em cũng không muốn báo thù nữa, anh hãy dẫn em đi đi, dẫn em đi có được hay không?"

Anh lạnh lùng đứng đó, gạt vòng tay đang ôm ngang hông mình ra, rồi xoay người, mặt không chút biểu tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc như hoa lê đài vũ, chậm rãi nói: "Văn Văn, không phải tôi không cho em cơ hội, nhưng em lại không biết quý trọng, nếu đã lập gia đình, thì nên sống với nhau cho tốt!"

Văn Tịch lao đảo đứng không vững, kinh ngạc nhìn người đàn ông tuyệt tình trước mắt, vô cùng tuyệt vọng.

Cảm thấy giữa bọn họ, không thể quay về như trước kia được nữa.

Cô ta cho là, người đàn ông này yêu mình, chuyện gì cũng sẽ tán thành vô điều kiện.

Thế nhưng lần này, cô ta đã quá ngây thơ rồi.

Ngây thơ cho là, nếu mình gả cho người khác, sau khi báo được thù, quay trở về anh vẫn sẽ chấp nhận cô ta.

Đột nhiên vào giờ khắc này, Văn Tịch cảm giác tâm của mình bị thứ gì đó hung hăng đâm vào, tim như vỡ ra thành từng mảnh.

Loại đau đớn này, như khoét tâm cắt phổi, cực kỳ bi thương.

Mà Tần Mặc lại hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của cô ta, sải bước đi ra cửa.

"Có phải anh đã yêu Lục Duẫn Nặc rồi hay không?"

Sau lưng, truyền đến tiếng chất vấn khàn khàn của Văn Tịch.

Tần Mặc dừng bước, nhưng không quay đầu lại, cũng không trả lời câu hỏi này của cô ta, chẳng qua chỉ khựng lại trong giây lát, cuối cùng vẫn dứt khoát quyết tuyệt mở cửa đi ra ngoài.

Anh vừa mới đi khỏi, Văn Tịch liền vô lực xụi lơ ở trên ghế, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tan rã.

Lần đầu tiên, cô ta chân chính được ném thử tư vị mất đi là như thế nào.

Loại cảm giác này, cô ta không hề thích chút nào, một chút cũng không.

Lục Duẫn Nặc!

Cô ta nắm chặt quyền, cắn răng nghiền lợi gọi tên Duẫn Nặc, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hận ý sâu đến tận xương tủy, hận không thể băm vằm người con gái kia ra thành trăm mảnh.

Tôi nhất định, nhất định sẽ làm cho cô ném thử cảm giác mất đi người thân thống khổ như thế nào.

Lục Duẫn Nặc, tôi không cho phép cô đoạt lấy người đàn ông của Thượng Văn Tịch này, tôi không cho phép.

Tôi nhất định sẽ làm cho gia đình cô nhà tan người mất, nhất định sẽ đoạt lại Tần Mặc từ trong tay của cô.

Cô cứ chống mắt lên mà chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lễ Cưới.

Lúc này tại hội trường của buổi lễ.

Tất cả các tân khách cũng đã đến đông đủ, người đến tham dự hôn lễ này, không phú cũng quý, hay có thể nói đều là những người có chút tiếng tăm, có thể lực, hoặc là những đại minh tinh.

Mỗi vị tân khách đều ngồi vào chỗ của mình, cười nói chào hỏi nhau, muôn màu muôn vẻ.

Giới truyền thông đang vây kín ở cửa hội trường ngay cả một giọt nước cũng khó lòng lọt qua được, chỉ sợ mình không cẩn thận bỏ qua chi tiết đặc sắc nào đó.

Mà hiện tại.

Bản nhạc hôn lễ vừa vang lên, ánh mắt của mọi người, đồng loạt rơi vào sự xuất hiện của cô dâu và chú rể từ phía hội trường đi vào lễ đường.

Chú rể, là người mà ai ai cũng đều biết, Tổng giám đốc điều hành của tập đoàn Lục thị, đại thiếu gia của nhà họ Lục, là người đàn ông độc thân có giá trị nhất, tuổi trẻ tài cao, anh tuấn rạng ngời, hào hoa phong nhã.

Giờ phút này, anh đang mặc một bộ lễ phục màu trắng, cắt may vừa vặn, làm nổi bật lên vóc người cân đối trông mị hoặc vô hạn.

Gương mặt của người đàn ông này càng không cần phải nói, khóe môi vẫn luôn mỉm cười ngọt ngào, nụ cười này khiến cho biết bao nhiêu thiếu nữ si mê ngưỡng mộ.

Mà cô dâu thì ngược lại, cơ hồ chẳng có người nào biết được cô gái này là ai.

Thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, dáng người xinh đẹp, đều khiến cho mọi người trầm trồ khen ngợi.

Cô gái như vậy, thật xứng với tổng giám đốc Lục, đúng là trai tài gái sắc, trời sanh một đôi.

Ngày hôm nay, phù rể, phù dâu cũng rất xuất chúng, nam minh tinh nổi tiếng Đại Giang Nam Bắc, Lục Tử Dạ, kết hợp với nữ hoàng điện ảnh Đường Thanh Du.

Bốn người họ đi đến đâu, ở đó liền trở nên sáng chói, làm che mờ mọi vật xung quanh.

Nghe nói, hôn lễ ngày hôm nay, còn được giới truyền thông truyền hình trực tiếp, trên các màn hình đặt ở mỗi con phố lớn, ngõ nhỏ đều chiếu đến cảnh tượng này.

Chú rể và cô dâu tay trong tay đi tới chỗ Mục Sư, kính lễ, sau đó Mục Sư liền cầm kinh văn lên tuyên đọc.

Sau khi lời tuyên thệ đơn giản lại trang trọng kết thúc, Mục Sư liền chuyển sang hỏi chú rể: "Lục Vân Kỳ tiên sinh, con có nguyện ý cưới cô gái này làm vợ, bất luận ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó, cũng vẫn chung thủy với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này?"

Lục Vân Kỳ nhìn cô gái trước mắt, trên mặt mặc dù không có chút biểu tình dư thừa nào, nhưng trong ánh mắt, chất chứa rất nhiều điều, thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói hết, tình cảm của mình đối với cô.

Đúng vậy, anh rất yêu người con gái này.

Cô giống như nàng tiên từ trên trời rớt xuống, là món quà mà ông trời ban tặng cho anh.

"Con nguyện ý."

Theo tiếng đồng ý của chú rể, Mục Sư lại chuyển sang hỏi cô dâu: "Thượng Văn Tịch tiểu thư, cô có nguyện ý gả cho người đàn ông này hay không, bất luận ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó, cũng vẫn chung thủy với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này?"

Văn Tịch ngược mắt nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, vẻ mặt ngưng đọng hơi ngần ngại, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì, thật lâu cũng không trả lời câu hỏi của Mục Sư.

"Văn Tịch?"

Theo tiếng xôn xao bàn tán của các tân khách ở bên dưới, Lục Vân Kỳ liền nhỏ giọng nhắc nhở.

Văn Tịch lúc này mới phản ứng kịp, nuốt nuốt nước bọt, cúi đầu nói: "Con..."

"Đợi một chút!"

Đang lúc ấy thì, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thất thanh.

Mọi người thấy thế liền ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông, bế một cô bé khoảng ba bốn tuổi, vô cùng lo lắng xông lại, ôm lấy Văn Tịch.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang sửng sốt, không hiểu chuyện này là như thế nào.

Thì...

Người đàn ông kia liền khóc rống lên, nắm tay Văn Tịch nói: "Văn Văn, Văn Văn à, tại sao em có thể gả cho người khác được, em không thể làm như vậy, em đừng bỏ rơi hai cha con anh mà!"

Nói xong, người này liền kéo cô con gái nhỏ qua, khóc lóc nói: "Tiểu Tiểu, mau gọi mẹ đi, mẹ sẽ không bởi vì con có bệnh ung thư mà quên mất con đâu, mau gọi mẹ đi con."

Cô gái nhỏ cũng rất nghe lời, lập tức chạy tới ôm chặt lấy chân Văn Tịch: "Mẹ, mẹ ơi đừng bỏ Tiểu Tiểu lại, sau này Tiểu Tiểu sẽ nghe lời mà, mẹ..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Là Lục Tiểu Thư Sai Khiến

Cô gái nhỏ cũng rất nghe lời, lập tức chạy tới ôm chặt lấy chân Văn Tịch: "Mẹ, mẹ ơi đừng bỏ Tiểu Tiểu lại, sau này Tiểu Tiểu sẽ nghe lời mà, mẹ..."

Nghe đến đây, tựa hồ rất nhiều người đều hiểu ngọn ngành.

Người con gái hiện tại đang chuẩn bị kết hôn cùng với đại thiếu gia nhà họ Lục, thật ra là người đã có gia đình, hơn nữa, còn có cái con gái lớn như vậy.

Vậy chẳng phải cô ta gả cho Lục đại thiếu chỉ vì tiền tài của anh thôi sao!

Kế tiếp, dưới khán đài bắt đầu huyên náo xôn xao, người ta châu đầu ghé tai, nghị luận âm ỉ.

Mặt Văn Tịch mờ mịt, nóng nảy đến luống cuống tay chân.

Cô ta nhìn sang Lục Vân Kỳ, giải thích: "A Kỳ, không phải đâu, em không hề biết bọn họ, A Kỳ..."

Lục Vân Kỳ trầm mặc, khó xử đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Anh thật không nghĩ tới, trong hôn lễ của mình lại xuất hiện một tình huống cầu huyết như thế chẳng khác gì phim truyền hình nhiều tập cả.

Văn Tịch đã có chồng? Ngay cả con cũng đã có rồi sao?

Anh thật không tin, không tin cô gái mà mình yêu, lại có thể lừa gạt anh trắng trợn như thế.

Lúc này, Lục Chấn Thiên và Triệu Thực Hoa đi lên sân khấu, kéo Văn Tịch đến chất vấn: "Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Bọn họ là gì của cô?"

Văn Tịch liền lắc đầu giải thích: "Cháu không biết, cháu thật sự không biết bọn họ."

"Văn Văn, làm sao em có thể không có lương tâm như thế, anh là chồng trước của em mà, em cũng chỉ vì ham hư vinh, cũng bởi vì con gái mắc bệnh ung thư, cho nên mới vứt bỏ hai cha con anh mà dứt áo ra đi."

Người đàn ông kia nói xong, còn quỳ gối ôm lấy chân Văn Tịch, vô cùng chật vật: "Bà xã à, con gái quả thật rất cần em, em đừng bỏ cha con anh lại, bà xã à..."

Cô gái nhỏ cũng khóc rống lên ôm lấy chân của cô ta van xin: "Mẹ, mẹ, sau này Tiểu Tiểu sẽ nghe lời, mẹ đừng bỏ Tiểu Tiểu mà."

Văn Tịch trở nên nóng nảy, luống cuống tay chân đá văng hai người họ ra, rồi quay sang giải thích: "Cháu không biết bọn họ, cháu thật sự không biết bọn họ."

Sau đó, cô ta liền nắm lấy tay Lục Vân Kỳ nói: "A Kỳ, anh phải tin em, em thật sự không biết bọn họ."

"Không biết? Không biết vậy tại sao bọn họ phải nói như thế chứ?", Lục Chấn Thiên tức giận đến mặt cũng xanh như tàu lá, hung dữ nhìn Văn Tịch

chăm chăm: "Người phụ nữ như cô, vứt chồng bỏ con, ngay cả trời đất cũng khó dung."

Nói xong, Lục Chân Thiên liền đi lên bục giành cho người chủ trì, gạt micro qua, hướng về phía các tân khách đang nghị luận ầm ĩ bên dưới nói: "Các vị khách quan, đầu tiên tôi xin cảm tạ các vị đã đến tham dự, chuyện hôm nay thật ngoài ý muốn, chúng tôi cũng không nghĩ tới Thượng Văn Tịch..."

"Đợi đã."

Lục Văn Kỳ đột nhiên cắt đứt lời của cha mình, đi tới đứng trước mặt người đàn ông kia, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt không sợ hãi, không gọn sóng.

"Anh nói Văn Văn là vợ trước của mình? Có chứng cứ gì không?"

Toàn thân của người kia khẽ run rẩy, trực tiếp bị ánh mắt thâm trầm lạnh như hàn băng của Lục Văn Kỳ dọa sợ, khí thế cực kỳ cường đại khiến người ta không rét mà run.

Anh ta ấp a ấp úng, lát sau mới thốt ra mấy chữ: "Anh, anh muốn làm cái gì, chứng cứ gì chứ? Tôi, con gái của tôi chính là chứng cứ xác thực nhất."

Lục Văn Kỳ liếc cô bé con kia một cái, sau đó vẫy đám vệ sĩ phía cách đó không xa lại nói: "Người đâu."

Hai vệ sĩ đi tới, cúi người chào.

Lục Văn Kỳ vô cùng bình tĩnh, nói rõ ràng từng chữ một: "Ôm đứa bé này đi làm xét nghiệm ADN!"

Hai vệ sĩ cúi người nhận lệnh, rồi lập tức liền ôm lấy cô gái nhỏ.

Cô nhóc bị dáng vẻ của bọn họ hù dọa, sợ hãi khóc gọi cha mình: "Cha ơi, cha mau cứu con."

Người kia hiển nhiên đang chột dạ, vội vàng đi đến giằng lấy con gái mình: "Hai người đừng động vào con bé."

"Nếu anh không chịu nói thật, tôi sẽ khiến cho anh cả đời này ngồi bóc lịch ở trong tù, đừng bao giờ hoài nghi lời nói của tôi." Lục Văn Kỳ cắn răng nghiêng lợi nói, sau đó cầm điện thoại lên, ngay trước trước mặt người kia, gọi 110.

Người nọ thấy thế cực có biến, vội vàng cản Lục Văn Kỳ lại: "Anh, anh đừng báo cảnh sát, tôi nói, tôi nói..."

"..."

"Là, là Lục tiểu thư, cô ấy cho tôi mười vạn, bảo tôi đem theo con gái tới vu cáo cho Thượng tiểu thư, cô ý để hai người không thể cử hành hôn lễ được."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cùng Đường

"Là, là Lục tiểu thư, cô ấy cho tôi mười vạn, bảo tôi đem theo con gái tới vu cáo Thượng tiểu thư, cô ý để cho hai người không tiến hành hôn lễ được."

Lục tiểu thư?

Nghe được ba từ Lục tiểu thư từ trong miệng người đàn ông này, dưới khán đài tiếng xôn xao càng trở nên rôm rả, tiếng chụp ảnh của giới truyền thông cũng liên tiếp truyền tới.

Văn Tịch nóng nảy, tức giận đi đến túm lấy người đàn ông kia: "Anh phải nói cho rõ ràng, là Lục tiểu thư nào?"

Người kia khiếp sợ cúi đầu, đưa tay chỉ vào người đang đứng cách đó không xa: "Là Lục tiểu thư đó."

Mọi người nghiêng đầu nhìn theo ngón tay của anh ta chỉ, tất cả đều có chút chấn động.

Bởi vì Lục tiểu thư kia, không phải ai khác, mà chính là đại tiểu thư của tập đoàn Lục thị, Lục Duẩn Nặc.

Tiếp nhận những ánh mắt chất vấn của mọi người, Duẩn Nặc chậm rãi đi thẳng tới trước mặt người đàn ông kia, cúi đầu nhìn anh ta, lạnh lùng cười một tiếng: "Anh thật không thức thời chút nào, tôi đã cho anh tiền, để cho anh cứu con gái của mình, không nghĩ tới, ngay cả mạng của con gái mình anh cũng không cần."

Nghe cô nói như thế, tất cả mọi người hiểu ra, quả nhiên anh ta là do Lục đại tiểu thư sai khiến, bản thân cô ấy cũng đã thừa nhận.

Vân Tịch xách làn váy đứng dậy, đi tới chỗ của Duẩn Nặc, hai mắt rung rung, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu: "Tiểu Nặc, tại sao em muốn làm như vậy? Tại sao?"

Duẩn Nặc không nể tình gạt tay của cô ta ra, khuôn mặt âm trầm, lạnh lùng như băng: "Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của cô chạm vào người tôi, thật ghê tởm..."

"Chát!"

Duẩn Nặc còn chưa nói xong, ngay sau đó, nghênh đón cô chính là một cái tát nặng nề của Lục Vân Kỳ.

Một cái tát kia, ra tay rất nặng khiến cho miệng mũi của Duẩn Nặc rỉ cả máu, choáng váng hoa mắt chóng mặt.

Chung quanh, liền đột nhiên lặng như tờ.

Lục Vân Kỳ nhìn chằm chằm em gái mình, oán hận đến mức hai mắt cũng đầy tơ máu: "Em thật không biết trời cao đất rộng, bình thường cho dù em có làm gì, anh cũng sẽ theo em, tha thứ cho em, nhưng thật không ngờ, em lại tìm người đàn ông này tới phá hỏng hôn lễ của anh trai mình, Lục Duẩn Nặc, rốt cuộc em có phải là em gái của anh không?"

Duẩn Nặc còn chưa kịp điều hòa hơi thở, thì Triệu Thực Hoa bên cạnh cũng đi tới, kéo cô qua hỏi: "Thật sự là con sai người đến để vu oan cho Vân Tịch?"

Ánh mặt Duẩn Nặc long lanh ngấn lệ, nhìn mẹ mình một cái, cái gì cũng không nói, sau đó cô xoay người, đi về phía đài phát biểu, cầm lấy micro trong tay cha mình.

Cô ghen ngào, nhìn về phía Lục Vân Kỳ nói: "Anh cả, anh đánh em thật không sai, bởi vì hôm nay làm em đã làm chuyện không đúng, nhưng về phần Thượng Vân Tịch, cô ta thật không phải là người tốt, mà là một người phụ nữ độc ác vô cùng, em không cho phép cô ta giả cho anh, em không cho phép cô ta bước vào cửa nhà họ Lục chúng ta."

Cả hội trường, cực kỳ yên tĩnh chỉ vang lên giọng nói của Duẩn Nặc, vừa thống khổ, vừa mang theo nước nỡ.

"Nếu như hôm nay anh cố ý muốn kết hôn với cô ta, thì em sẽ lập tức chết ở trước mặt anh."

Vừa nói xong, cô liền vứt micro sang một bên, từ trong tay lấy ra một con dao găm, đặt lên trên cổ của mình.

Cô không có biện pháp nào nữa cả, lại không tìm được chứng cứ chứng minh Thượng Vân Tịch và Tần Mặc có cấu kết với nhau, nên chỉ có thể dùng sinh mạng nhỏ nhoi này của mình ngăn cản người phụ nữ kia, không cho cô ta giết hại người nhà của mình.

Nếu như sự hy sinh của cô, có thể đổi lấy tính mạng của anh cả, của cha, và sự bình yên của mọi người trong nhà thì cô chẳng có gì phải tiếc nuối nữa cả.

"Tiểu Nặc, em nổi điên cái gì?"

Lục Tử Dạ liền hô to, kích động muốn tiến lên phía trước, lúc này Duẩn Nặc đưa mắt nhìn anh, cắn môi tận lực ngăn không cho nước mắt rơi xuống: "Anh đừng tới đây, nếu không em sẽ chết ở trước mặt mọi người đây."

Rồi cô rung rung nhìn Lục Vân Kỳ nói: "Anh cả, anh hãy mau mau tuyên bố với giới truyền thông, nói rằng anh sẽ không cưới người phụ nữ này nữa, cả đời này cũng sẽ không cưới cô ta, anh nói đi."

Toàn thân cô run rẩy, cánh tay cũng run lẩy bẩy, cho nên con dao trong tay cũng theo đó mà vô ý phá vỡ động mạch trên cổ của cô, máu tươi theo vết dao cứa, động phách kinh tâm thánh thót chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khắp Thành Phố Đều Chửi Mắng Duẩn Nặc

Toàn thân cô run rẩy, cánh tay cũng run lẩy bẩy, cho nên con dao trong tay cũng theo đó mà vô ý phá vỡ động mạch trên cổ của cô, máu tươi theo vết dao cứa, động phách kinh tâm thánh thót chảy xuống.

Những người xung quanh ai nhìn cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng hình như cô không hề để ý đến chuyện này, vẫn trơ mắt nhìn chăm chăm vào Lục Vân Kỳ.

Lúc này, Trác Quân và Lục Tiêu Triết cũng cùng nhau xông đến.

Trác Quân mặc dù đau lòng, nhưng cũng không dám tiến lên thêm nữa, chỉ có Lục Tiêu Triết đứng ra, cố gắng giành con dao trong tay cô, nhưng Duẫn Nặc lại cảnh giác phát hiện ra hành vi này của anh, nên càng dí sâu dao vào cổ của mình.

"Tiểu Nặc."

Lục Tiêu Triết trầm thống hét lên: "Em đừng tiếp tục làm những chuyện ngu ngốc nữa, mau nghe lời anh, bỏ dao xuống."

Duẫn Nặc lắc đầu, đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn chăm chăm Lục Vân Kỳ: "Anh cả, anh thật sự muốn em chết ở trước mặt của anh sao?"

Ánh mắt của mọi người đổ dồn vào trên người Lục Vân Kỳ, phảng phất, như đang đợi anh nói câu cuối cùng.

Về mặt của anh lúc này cực kỳ đau đớn, ảo não, xấu hổ, nhìn chăm chăm Duẫn Nặc, trong ánh mắt hàm chứa nỗi oán hận không nói ra được, oán hận này cơ hồ là sâu đến tận xương tủy.

Anh cũng không hiểu tại sao em gái mình lại muốn làm như vậy, cũng rất đau lòng.

Nhưng khi nhìn thấy con dao đang kề lên cổ của cô, máu tươi vẫn không cầm được chảy xuống thánh thót, anh vừa vội vừa đau.

Cuối cùng, chỉ có thể đoạt lấy micro, nhắm mắt lại trầm thống nói: "Lục Vân Kỳ tôi, đời này sẽ không bao giờ lấy Thượng Văn Tịch làm vợ."

Tiểu Nặc, em muốn giết chết anh sao? Em cũng biết rõ anh yêu cô ấy như vậy, em biết rõ

Vậy mà, nghe nói anh như thế, Duẫn Nặc lại cười, còn Thượng Văn Tịch lại khóc.

Cô ta khóc ôm lấy Lục Vân Kỳ hỏi: "Anh nói cái gì? A Kỳ, anh thật sự không quan tâm đến em nữa sao?"

Anh cúi đầu, nói không ra một lời, con tim buồn bực, ngực đau đớn khó chịu.

Tựa hồ như lục phủ ngũ tạng đều run lên bần bật.

Ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng bắn thẳng về phía Duẫn Nặc: "Em còn không bỏ dao xuống."

Duẫn Nặc khổ sở cười một tiếng, buông tay ra, con dao rơi thẳng xuống đất, cả người cũng vô lực lao đảo, cuối cùng, ngã ra hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Nặc."

Mấy người trăm miệng một lời, cũng gấp đến độ đều muốn ôm lấy cô, nhưng cuối cùng người ôm lấy Duẫn Nặc, lại chính là Tần Mặc.

Bọn họ không biết anh đã tiếp cận chỗ này từ lúc nào, mới vừa rồi khi Duẫn Nặc muốn tự sát lại không hề thấy bóng dáng của anh đâu cả.

Thế mà hiện tại Duẫn Nặc vừa ngất xỉu, anh đã lập tức chạy đến ôm lấy cô.

Cũng không kịp suy tư nhiều nữa, chỉ thấy Tần Mặc hô to: "Mau lái xe đến đây, đưa cô ấy đi bệnh viện."

Sau đó, anh mạnh mẽ bế cô lên, vọt ra khỏi khách sạn.

Hiện trường hôn lễ lúc này cũng trở nên rối loạn, trong lúc người nhà họ Lục đang rối rít nói xin lỗi với tân khách, mọi người cũng lục tục đứng dậy ra về.

Thì đúng lúc đó Văn Tịch đứng ở trên khán đài, cầm lấy micro, hướng về phía bóng lưng của Lục Vân Kỳ nghẹn ngào nói: "Em bỏ rơi em như vậy, thế thì con của chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người cũng đều dừng bước.

Người khiếp sợ nhất chính là Lục Vân Kỳ, anh chợt quay đầu lại, nhìn về phía Văn Tịch.

Người phụ nữ kia đứng ở trên khán đài, mỉm cười nhìn anh, cười đến tang thương như thế: "cho dù anh vì em gái mình mà quyết bỏ rơi em, em cũng không quan tâm, nhưng anh muốn con của chúng ta sinh ra lại không có cha hay sao?"

Lục Vân Kỳ cứng người lại, tim quặn đau, anh nhú chặt mày, suýt chút nữa đã cảm lòng không dậy.

Chung quanh, lại vang lên những tiếng bàn luận xôn xao, cùng với tiếng chụp ảnh không ngừng của cánh truyền thông.

Cuối cùng, Lục Vân Kỳ vẫn nhịn không được, xông tới ôm lấy Văn Tịch.

Anh cúi đầu ở bên tai cô ta, tê tâm liệt phế ní non: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh không thể để cho tiểu Nặc gặp chuyện không may được, Văn Tịch, thật xin lỗi."

"Em không có anh đúng là không sống nổi, cũng muốn con của mình có một người cha." Văn Tịch cũng ôm lấy anh, nói rất nhỏ, người bên cạnh cũng không nghe được gì.

Nhưng hình ảnh này, lại bị truyền thông thêu dệt ra nhiều chuyện.

Ngày hôm sau trên các tờ báo lớn nhỏ, tin tức trang đầu, đều là câu chuyện về nhà họ Lục, tất cả mọi người đều trăm miệng một lời chửi mắng Lục Duẫn Nặc, còn nói rằng cô không phải là người, có em gái nào lại đi phá tan hôn lễ của anh trai mình như thế chứ.

Họ còn thêu dệt rằng cô yêu anh trai của mình, cho nên mới dùng trăm phương ngàn cách để ngăn cản đám cưới này bằng được.

Còn nói cô không biết xấu hổ, làm trái với luân thường đạo lý, nói cô đạo đức bại hoại, đồi phong bại tục.

Tin tức một khi đã truyền đi, khắp thành phố này ai ai cũng đều đang chửi mắng Duẫn Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tất Cả Mọi Người Đều Hận Cô

Thương thế của Duẫn Nặc không đáng ngại, chỉ cần cầm máu là không có vấn đề gì, tuy nhiên bác sĩ cũng đã dặn, đợi sau khi cô tỉnh lại, nên giảm bớt nói chuyện, dù sao vùng thương tổn là ở cổ, lúc nói chuyện sẽ làm cho miệng vết thương nứt ra.

Tần Mặc chăm chú nghe bác sĩ dặn dò, vẫn luôn ngồi ở bên cạnh trông chừng cô.

Lúc tổ chức hôn lễ, anh đi ra ngoài tìm cô, lại không nghĩ tới, cô đã ở trong hội trường, thậm chí còn lấy tính mạng của mình ra để bức bách Lục Vân Kỳ.

Chuyện như vậy, cũng không biết sẽ bị giới truyền thông nói thành cái dạng gì.

Nhìn người con gái đang nằm thiêm thiếp trên giường, Tần Mặc lại nghĩ đến sự cố chấp của cô, nghĩ đến những lời chửi mắng của người chung quanh, nghĩ đến một cái tát kia của Lục Vân Kỳ, nếu nói không đau lòng đó là giả.

Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt sưng đỏ, tím, chột đau đón từng trận.

Lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người khác đẩy ra.

Tần Mặc quay đầu lại, liền thấy người nhà họ Lục lục tục đi vào.

"Con bé thế nào rồi?", Lục Từ Dạ vội đi tới hỏi.

"Không có chuyện gì, có điều chảy máu quá nhiều, nghỉ ngơi mấy ngày là không sao rồi." Tần Mặc liền nói.

Nghe anh nói như thế, những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Chấn Thiên ở bên cạnh tức giận đến nỗi khuôn mặt già nua trở nên xanh mét, nhìn chăm chăm vào Duẫn Nặc vẫn còn đang hôn mê, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: "Thật là càng ngày càng không ra gì, mặt mũi của nhà họ Lục chúng ta cũng bị nó làm cho mất hết."

Triệu Thục Hoa cũng đi tới, nhìn Lục Chấn Thiên cự nự: "Đều là tại ông làm hư nó hết, chắc bây giờ không chừng có bao nhiêu người cười thầm ở sau lưng chúng ta đâu!"

"Tôi làm hư?". Lục Chấn Thiên nhìn vợ chăm chăm chất vấn: "Con gái là do bà nuôi, tôi còn chưa tìm bà tính sổ, hôm nay nó lại biến thành cái dạng này, bà còn dám nói là do tôi chiều hư nó hay sao?"

"Đúng, đúng thế đều do tôi không biết dạy bảo, chỉ có công nuôi không có công sinh, tôi lúc đầu lẽ ra không nên..."

Ý thức được lời của mình có phần hơi quá, Triệu Thục Hoa vội vàng ngậm miệng, oán hận nhìn chăm chăm vào Duẫn Nặc rồi nói tiếp: "Dù sao bất kể thế nào, đứa con gái này, tôi không cần, các người ai muốn làm gì thì làm."

Nói xong, liền đi thẳng ra cửa không quay đầu lại.

Lục Chấn Thiên cũng giống vậy, giận đến dựng râu trợn mắt nói: "Tần Mặc, nó bây giờ là người của con, sau này nhớ trông nom nó cho tốt, tôi đây cũng không có đứa con gái như vậy, bảo nó vĩnh viễn đừng bước vào nhà họ Lục nữa, tức chết tôi rồi."

Lục Chấn Thiên nói xong, liền giận dữ xoay người rời đi.

Cuối cùng chỉ còn dư lại Lục Tiêu Triết, Lục Tử Dạ, cùng với Trác Quân ở bên cạnh.

Rất nhiều lần, Trác Quân cũng muốn tiến lên, nhưng tên Tần Mặc kia so với anh lại sớm hơn một bước.

Bọn họ là vợ chồng, anh cũng biết rõ điều đó, cho nên mỗi một lần, cũng chỉ có thể đứng lẳng lặng một mình ở trong góc, thật sâu đưa mắt nhìn cô.

Trong lòng lại âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần, tiểu Nặc, em sẽ không có chuyện gì, em sẽ không có chuyện gì đâu.

"Có biết bên ngoài bàn tán thế nào không?". Lục Tử Dạ nắm lấy tay Duẩn Nặc, đau lòng thiếu chút rơi nước mắt.

"Bọn họ nói, tiểu Nặc yêu anh cả!". Lục Tử Dạ mím môi rồi lắc đầu tự trả lời: "Sẽ không, sẽ không."

Rồi anh nhìn về phía Tần Mặc nói: "Tần Mặc, người con bé thích nhất là cậu, hai người lại là vợ chồng, vậy cậu có biết tại sao con bé lại muốn làm như vậy không?"

Tần Mặc nhũn mảy, ánh mắt vẫn khóa chặt ở trên gương mặt tái nhợt của Duẩn Nặc, mỗi một lần nhìn gò má sưng đỏ kia của cô, tim của anh lại dấy lên từng trận đau nhức.

Anh thật hối hận, tại sao bản thân lại không bảo vệ cô cho tốt, tại sao lại để cho Lục Vân Kỳ đánh cô.

Anh thống hận mình, tại sao lại vẫn do dự không dứt khoát khi sống ở bên cô.

Thật ra thì, làm sao anh không biết nguyên nhân cô làm như thế chứ? Chẳng qua là, anh khó có thể nói thẳng ra với những người này.

"Tất cả về đi thôi, cô ấy đang cần an tĩnh nghỉ ngơi.". Tần Mặc né tránh câu hỏi của Lục Tử Dạ trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Mà Lục Tử Dạ cũng không phải là người truy cùng đuổi tận dây dưa không dứt, nếu em rể đã quyết định không nói, hoặc cũng có thể là cậu ta không biết, anh cũng không hỏi nhiều nữa, liền đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cô Nghi Ngờ Chính Là Tần Mặc.

Lúc Duẩn Nặc tỉnh lại, đã là xế chiều của ngày hôm sau.

Mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là Tần Mặc, anh ngồi ở bên giường, đôi mày chau lại, thần sắc ảm đạm, mặt không lộ chút ánh sáng nào.

Duẩn Nặc ngồi dậy, hành động nhỏ nhẹ này dẫn tới sự chú ý của Tần Mặc, anh liền đứng lên đưa tay ra đỡ cô.

"Rốt cuộc em cũng tỉnh."

Duẩn Nặc đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, lúc này mới biết mình đang ở bệnh viện.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến Lục Vân Kỳ, cô liền nín áo Tần Mặc hỏi: "Anh cả của tôi đâu, anh ấy có cưới Văn Tịch hay không?"

Tần Mặc nhìn cô chằm chằm, thần sắc trong trẻo lạnh lùng mà lạnh nhạt đáp: "Duẩn Nặc, chuyện của anh cùng với Văn Tịch, đã sớm kết thúc, tại sao em còn không chịu thôi chứ?"

Cô cúi thấp đầu, cần cổ đau đến muốn ngất, mặt cũng tái nhợt đi.

Cô đang yên lặng ngẫm nghĩ, bên tai lại truyền tới giọng nói của Tần Mặc: "Em muốn anh từ chức ở công ty, anh cũng đã từ chức, em muốn trong lòng anh chỉ có một mình em, bây giờ đang ở bên cạnh em đấy thôi, còn có cái gì chưa đủ nữa? Tại sao phải huyền não đến mức khiến cho cả nhà Lục phải

gà bay chó sủa tán loạn chứ?"

Nhấn nại của anh cũng chieh có mức độ, mặc dù biết rõ nguyên nhân tại sao cô lại làm như thế .

Nhưng anh cũng đã lui từng bước, tại sao cô còn phải từng bước ép sát như thế?

Cô gái này, trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Chỉ cần anh tôi không kết hôn với Văn Tịch, thì cái gì cũng tốt cả.". Cô vén chăn lên đứng dậy, xò giấy vào.

Tần Mặc đứng ở bên cạnh hỏi: "Em muốn đi đâu hả?"

"Về nhà."

Anh muốn ngăn cô lại, trước tiên phải nói cho cô biết một chuyện đó chính là cha mẹ cô đều không nhìn mặt cô nữa.

Nhưng nghĩ đến sự cố chấp của cô, anh muốn nói lại thôi, để tùy đi, cũng chỉ đến khi khắp người đầy thương tích thì cô mới có thể nhận ra được sai lầm của mình ở đâu.

Tần Mặc đưa Duẩn Nặc trở về nhà họ Lục, nhìn cô bước vào cửa, thế nhưng anh lại ngồi yên bất động ở trong xe.

Duẩn Nặc mang theo tổn thương, vô lực đẩy cửa đi vào.

Lúc cô đi vào, còn chưa đến phòng khách, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười nói râm ran của cha mẹ mình và Văn Tịch.

"Tiểu Văn à, sau này con không còn một mình nữa, nhất định phải bảo vệ bản thân cùng với đứa con trong bụng cho tốt, mặc dù hôn lễ không thành, nhưng nhà họ Lục đã nhận định con là vợ của Văn Kỳ rồi, cứ an tâm ở đây, dưỡng thai thật tốt nhé?"

Văn Tịch vừa nghe nói thế, vành mắt liền đỏ lên, tựa đầu vào vai Triệu Thục Hoa, nghẹn ngào nói: "Mẹ, cảm ơn mẹ đã coi trọng con như vậy, mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ bảo vệ bảo bối thật tốt."

"Ừ, con cũng đừng so đo với tiểu Nặc, con bé, từ nhỏ bị chúng ta chiều hư rồi, thường làm ra những chuyện khiến cho người ta không thể hiểu nổi, mẹ cũng hoài nghi, không biết có phải nó yêu anh trai mình hay không?"

Văn Tịch nghe thấy vậy, giật mình nhìn Triệu Thục Hoa nói: "Mẹ, mẹ cũng nghĩ giống bọn họ sao? Nhưng Tiểu Nặc cô ấu, cùng với A Kỳ không phải là anh em ruột sao? Thế nào mà mẹ lại nói vậy."

"Thật ra thì."

"Mày còn có mặt mũi trở lại đây nữa sao?"

Triệu Thục Hoa còn chưa nói xong, ở chân cầu thang đột nhiên truyền đến tiếng quát rung trời của Lục Chấn Thiên.

Hai người trong phòng khách nghe thấy tiếng liền nhìn sang, thấy Duẩn Nặc đang đứng ở cửa, sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy gò, thậm chí ngay cả đứng, cũng còn không vững.

Cô sai bước đi thẳng tới trước mặt Triệu Thục Hoa, rồi đưa mắt nhìn chăm chăm Văn Tịch: "Cô, mang thai con của anh cả sao?"

Văn Tịch tránh né ánh mắt của cô, cúi đầu, không nói tiếng nào.

Mà lúc này Triệu Thục Hoa lập tức đứng dậy kéo con gái qua chất vấn: "Tiểu Nặc, rốt cuộc cô ở đây làm cái gì? Cô có biết hay không."

"Mẹ, đứa bé trong bụng của cô ta, không phải là của anh cả ."

Duẩn Nặc vội cắt đứt lời của mẹ mình, cất giọng suy yếu vô lực nói: "Con nghi ngờ đó chính là con của Tần Mặc, chứ không phải là con của anh cả đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tại Sao Mọi Người Lại Không Tin Con.

"Con nghi ngờ đó chính là con của Tần Mặc, chứ không phải là con của anh cả đâu."

"Chát!"

Duẩn Nặc vừa nói xong, ngay sau đó, liền bị mẹ mình hung hăng tát một cái lên mặt.

Một cái tát này không hề nhẹ, làm vết thương trên cổ của cô lại rỉ ra máu tươi.

"Mẹ! Tại sao lại đánh em ấy?"

Cách đó không xa Lục Tử Dạ liền xông đến, ôm em gái vào lòng hỏi: "Tiểu Nặc, em không sao chứ?"

Duẩn Nặc đẩy anh trai ra, mắt rung rung nhìn mẹ mình nói: "Mẹ, những điều con nói đều là thật, tại sao mọi người lại không tin? Tại sao?"

"Duẩn Nặc."

Lục Chấn Thiên đi tới, thần sắc nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào con gái mình gay gắt chỉ trích: "Mày còn có mặt mũi trở lại đây sao, có biết mày đã khiến cho cả nhà họ Lục này thành cái dạng gì rồi không? Chính mày đọc thử những thứ này tờ báo đi, xem bọn họ đã viết những gì."

Lục Chấn Thiên nói xong, liền ném mấy tờ báo ở trước mặt Duẩn Nặc, rồi ngồi xuống ghế sofa, giận đến dậm rầu trợn mắt.

Duẩn Nặc không có tâm tư đi xem những tờ báo kia viết cái gì, chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm vào cha mẹ mình giải bày: "Con nói đều là thật, mọi người phải tin con chứ."

"Thật, vậy chứng cứ đâu? Con lấy chứng cứ ra đây đi, mọi người sẽ tin tưởng ngay thôi. Con có biết Văn Tịch đang có thai hay không, sao có thể bị chỉ chiết thỏa mạ như thế. Tiểu Nặc à, con thật muốn tức chết cha mẹ mới cam tâm sao?". Triệu Thục Hoa nói xong, hai mắt cũng đỏ lên, nước mắt không ngừng được rơi xuống: "Con mau đi đi, từ nay về sau, coi như tôi không có đứa con gái nào như vậy."

Duẩn Nặc lắc đầu lui về phía sau, vô cùng tuyệt vọng.

Một lát sau, cô lại quay sang nhìn Văn Tịch, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức đi đến kéo tay cô ta nói: "Đi, đi với tôi đến bệnh viện làm xét nghiệm ADN, đứa bé này, khẳng định không phải là của anh trai tôi."

Cô thô lỗ lôi Văn Tịch đi ra ngoài, nhưng không lường trước được, đúng lúc này Lục Vân Kỳ lại bước vào, nhìn thấy cảnh này, anh liền sai bước đi tới, giằng tay của Duẩn Nặc ra, rồi ôm Văn Tịch vào trong lòng.

"Lục Duẩn Nặc, em thử động đến Văn Tịch lần nữa xem?"

Lục Vân Kỳ lạnh lùng nhìn chăm chăm Duẩn Nặc, phảng phất như muốn băm cô ra thành trăm mảnh vậy.

Người em gái này, anh thật sự hận đến tận xương tủy.

Lại còn nghi ngờ có phải là con của anh hay không, chính anh không rõ sao mà còn cần đến cô điều tra suy xét? Đã thế còn kéo cả Tần Mặc vào trong chuyện này nữa?

Mà cái tên Tần Mặc đó, không phải ban đầu cô luôn nói không thể gả cho ai ngoài cậu ta sao, thế nào mà hiện tại lại chạy tới nơi này hồ ngôn loạn ngữ.

Nhìn anh cả của mình che chở cho Văn Tịch như thế, Duẩn Nặc gấp đến phát khóc: "Anh à, em chỉ sợ đó không phải là con của anh, mà là của Tần Mặc. Bởi vì cô ta chính là người của Tần Mặc, tại sao lại không tin em, tại sao chứ?"

"Đủ rồi Lục Duẩn Nặc."

Lục Vân Kỳ tức giận liền lên tiếng gọi người giúp việc ở cách đó không xa: "Thím Trương, đuổi nó ra ngoài cho tôi, đừng cho nó bước vào cửa nhà họ Lục nửa bước, Lục Vân Kỳ tôi, không có em gái như vậy."

Di giúp việc liền chạy nhanh tới kéo Duẩn Nặc gọi: "Tiểu thư."

Thân hình của cô chột lão đạo, cả người vô lực thiếu chút nữa ngã nhào.

Lục Tử Dạ theo bản năng liền ôm lấy cô, rồi quay về phía Lục Vân Kỳ nói: "Anh cả, chúng ta dù muốn hay không cũng nên điều tra lại chuyện này, em tin tiểu Nặc sẽ không tự dung mà nói ra những lời bịa đặt như thế."

"Cậu cũng muốn cút ra ngoài giống con bé có phải không?". Lục Vân Kỳ lại gầm lên: "Thím Trương, đuổi cô ta ra ngoài."

Thím Trương còn chưa kịp hành động, thì Văn Tịch đang nằm trong ngực của Lục Vân Kỳ đột nhiên lại mở miệng: "A Kỳ, có phải Tiểu Nặc bị bệnh tâm thần hay không, chúng ta đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra trước đã?"

Vừa nghe xong lời này, Lục Chấn Thiên cùng với Triệu Thục Hoa liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy gần đây quả thật Duẩn Nặc quá mức dị thường rồi.

Bọn họ đang chuẩn bị đồng ý đưa cô đến bệnh viện tâm thần, còn chưa kịp mở miệng, thì Duẩn Nặc đã giận dữ gào lên với Văn Tịch: "Cô mới có bệnh tâm thần, Thượng Văn Tịch, cái đồ tiện nhân này, tôi sẽ không để cho cô thực hiện được âm mưu đâu, tôi"

Lời còn chưa nói hết, trước mắt chợt tối sầm, cả người lại không có tí sức lực nào ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Lục Tiêu Triết Đưa Duẩn Nặc Đi.

Lúc Duẩn Nặc ngất đi, người ôm lấy cô không phải là Tần Mặc, mà lại là Lục Tiêu Triết.

Nhìn vào gương mặt sưng đỏ của cô, tim anh như cứng lại, ngẩng đầu nhìn về phía cha mẹ mình nói gay gắt: "Mẹ, tại sao lại đánh em ấy? Không nhìn thấy cổ của em ấy đang bị thương sao?"

Triệu Thục Hoa lạnh lùng liếc nhìn sang, sau đó vẫn ngồi yên ở trên ghế không lên tiếng.

Mọi người thấy Duẩn Nặc ngất đi, ai cũng đều không nói thêm cái gì nữa.

Lục Tiêu Triết ôm lấy cô, ngực đau đớn khó chịu.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm Lục Vân Kỳ nói: "Anh vì một người phụ nữ, mà hận không thể giết chết Tiểu Nặc đúng không? Lục Vân Kỳ, anh đã bị tình yêu làm đầu óc u mê rồi? Con bé là em gái anh, sống cùng với anh hai mươi năm, vậy mà anh lại tình nguyện tin tưởng lời của người ngoài, cũng không thèm suy xét đến lời của Tiểu Nặc có là sự thật hay không?"

"Còn có cha mẹ nữa, hai người có nghĩ tới tại sao em ấy lại muốn làm như vậy hay không? Sao em ấy tự dưng lại muốn gây chuyện vô cớ? Hay là thật sự đã yêu anh trai mình sao chứ? Ý nghĩ của cha mẹ thật sự quá hoang đường rồi."

"Con thấy, người có vấn đề ở đây chính là Thượng Văn Tịch thì đúng hơn, nếu một người phụ nữ trong hôn lễ của mình bị vũ nhục như vậy mà còn mặt dày mày dạn chạy tới quẩn lấy nhà họ Lục chúng ta, thì thiết nghĩ cô ta mới chính là người bụng dạ khó lường."

"Lục Tiêu Triết, cậu" Văn Tịch khó chịu nhìn chăm chăm Lục Tiêu Triết, giận dữ muốn nói lại thôi.

Cô ta giả vờ vuốt ve cái bụng của mình, rồi đột nhiên kêu lên: "A. . . ."

Lục Vân Kỳ thấy vậy, liền vội vàng hỏi: "Văn Tịch, sao thế?"

Triệu Thục Hoa cũng chạy tới đỡ lấy cô ta, ân cần hỏi: "Tiểu Văn, thế nào rồi? Có phải động thai hay không?"

Văn Tịch tựa vào trong ngực Lục Vân Kỳ, sắc mặt tái nhợt, vô lực mà suy yếu.

Lục Chấn Thiên ở bên cạnh còn chưa phân tích rõ ngọn ngành lời của con trai mình, đã giận dữ rống lên: "Mau đưa con bé đi đi, tôi không có đứa con gái như thế, bảo với nó cả đời này cũng đừng bước vào cửa nhà họ Lục nữa."

Lục Tiêu Triết một tay bế Duẩn Nặc lên, vừa nhìn chăm chăm vào tất cả mọi người, quả quyết nói: "Được, mọi người ai cũng đều cam tâm tình nguyện tin tưởng một người ngoài, mà đuổi con gái của mình ra khỏi nhà, con sẽ mang con bé đi, yên tâm, con vĩnh viễn cũng sẽ không để cho con bé trở lại cái nhà này, từ bây giờ, cứ xem như không có con gái, cũng chưa từng có cô em gái này."

Lục Tiêu Triết nói xong liền bế Duẩn Nặc vẫn còn đang hôn mê xoay người rời đi.

Lục Vân Kỳ tuy còn có một tia do dự, muốn gọi Lục Tiêu Triết lại, nhưng lại nghe Văn Tịch kêu đau tím chặt lấy người anh, cho nên liền đảo mắt đem mọi suy nghĩ đặt lên trên người của cô vợ mới.

Lục Tử Dạ cũng không muốn để ý đám người u mê trong nhà nữa, liền xoay người theo Lục Tiêu Triết rời đi.

Cùng lúc đó

Xe của Tần Mặc, cũng đã sớm biến mất khỏi cửa nhà họ Lục.

Anh vốn muốn vào nhà xem sao, nhưng đột nhiên lại nhận được điện thoại quan trọng, liền vội vã quay đầu xe, đi mất.

Ở chỗ cũ trong quán Bar, anh đến để gặp Thẩm diễm.

Thẩm Diễm vừa nhìn thấy anh, liền cười đưa một xấp báo đến: "Đọc thử một chút, xem xem vợ của cậu bị giới truyền thông viết thành cái gì, bọn họ nói cô ấy làm trái với luân lý đạo đức, lại đi yêu anh trai của mình."

Thẩm Diễm vỗ vỗ vào vai Tần Mặc, cười hỏi: "Này, có thật thế không, cô ấy yêu Lục Vân Kỳ thật sao?"

Sắc mặt Tần Mặc cực kỳ khó coi, đuôi lông mày xoắn chặt vào nhau, hàn khí bức người: "Ra tay chưa?"

Nếu nói đến hai từ này, Thẩm Diễm tự nhiên liền hiểu, cười: "Tôi đã làm việc, cậu còn lo lắng sao? Vốn lúc mới bắt đầu còn rất khó giải quyết, nhưng hôn lễ của Lục Vân Kỳ lại bị Lục Duẫn Nặc làm một trận rối ren như vậy thì... ha ha, cổ phiếu của Lục thị lập tức bị tụt thảm hại, bây giờ đoạt lấy Lục thị, chỉ đơn giản như trở bàn tay mà thôi."

"Sáng sớm ngày mai, Lục Chấn Thiên cũng sẽ bị bức từ chức, chưa tới một tuần nữa, Lục Vân Kỳ sẽ phải tuyên bố phá sản thôi, Jo, một chiều này, chúng ta chơi thật ngoạn độc đấy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Sẽ Không Có Ai Tổn Thương Đến Em Nữa

"Sáng sớm ngày mai, Lục Chấn Thiên cũng sẽ bị bắt từ chức, không đến một tuần, Lục Vân Kỳ sẽ phải tuyên bố phá sản Lục thị, Jo, một chiều này của chúng ta thật đủ ngoạn độc."

Hì có ngoạn độc như vậy thì nhà họ Lục mới vĩnh viễn không có thời gian mà xoay sở.

Nhưng cho dù Lục thị có phá sản, Tần Mặc vẫn thấy không cam lòng, anh còn muốn Lục Chấn Thiên phải tự tìm đến cái chết, đi xuống âm ty để chuộc tội với cha mẹ của mình.

Muốn cho ông ta không có lối thoát, trả giá thế thảm.

Người nhà họ Lục, không một ai có thể trốn thoát, toàn bộ đều phải xuống địa ngục.

Anh thâm độc nghĩ nhưng đột nhiên, con tim lại nhẹ nhàng nứt ra giống như đang bị kim châm, khó chịu vô cùng.

Trông đầu, lập tức hiện ra một gương mặt quen thuộc, vẻ mặt đầy cao ngạo, theo đuổi anh không ngừng, ở ngay trước mặt của mọi người kiêu hãnh tuyên bố: "Tần Mặc, thấy anh thật vừa mắt nên em muốn theo đuổi anh, còn anh, anh nghĩ thế nào?"

Khi đó anh mới vừa hai mươi tuổi, vẫn còn đang học đại học, mà cô chỉ mới mười lăm tuổi, mắt đeo kính, ăn mặc rất sành điệu. Cô tựa lưng vào chiếc xe mui trần màu đỏ, cao ngạo tựa như một nữ vương khí phách mười phần nhìn anh tuyên thệ.

Tần Mặc bất chợt ngăn người sau đó liền hỏi phục tinh thần, hiện tại có thể cảm nhận được, cảm giác đau lòng vừa rồi vì sao lại có.

Thì ra là, trong nhà họ Lục, còn có một Lục Duẫn Nặc.

Thì ra là, trong lúc vô tình, anh đã phát sinh tình cảm với cô.

Thì ra là, tận sâu tự đáy lòng, anh thật không muốn làm cô tổn thương.

Anh ngửa đầu tựa vào trên ghế, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, vẻ mặt đau khổ mà cô đơn.

Thẩm Diễm ở bên cạnh thấy thế không khỏi kinh ngạc, đưa chân khẽ đạp thẳng bạn một cái, rồi hỏi: "Sao vậy? Sao đột nhiên lại giống như thất tình đến nơi thế?"

Tần Mặc lắc đầu, đứng dậy, muốn rời khỏi chỗ này.

"Cậu cứ theo kế hoạch mà tiến hành, phải hành động gọn gàng mau lẹ, tôi đi trước đây."

Thẩm Diễm cũng không ngăn cản, cười cười nhìn hắn rời đi.

...

Lúc bấy giờ Lục Tiêu Triết cũng không đưa Duẫn Nặc đến bệnh viện, mà lại đưa cô đến son trang ngoại ô của mình.

‘ Sơn trang Nguyệt Hồ’ này là do Lục Tiêu Triết bỏ tiền ra mua trước đây , nơi này ban đầu vốn là một thắng cảnh du lịch , núi rừng sơn cước , không khí trong lành , cảnh sắc đẹp không sao tả xiết , lần đầu tiên đến chỗ này anh đã rất thích , cho nên mới bỏ ra một số tiền không nhỏ để mua nó , biến thành một sơn trang của riêng mình .

Sau lưng anh là một sự nghiệp cùng với địa vị thành công , những thứ này người nhà họ Lục đều không biết , người ngoài lại càng không biết .

Ở trong mắt người ngoài , Lục Tiêu Triết anh vẫn luôn là một nhân vật thần bí , người hiểu rõ anh ít lại càng ít , ngay cả người anh em Thần Diễm , cũng không hề biết sau lưng của anh có một thế lực hắc đạo cường đại cỡ nào .

Nhẹ nhàng đặt Duẫn Nặc ở trên giường , Lục Tiêu Triết khẽ vẫy tay , phân phó thuộc hạ bên cạnh : “ Đi , mau chuẩn bị nước nóng , khăn lông , túi chườm đá , cả hộp thuốc nữa . ”

Hộ vệ cúi người nhận lệnh lui xuống , chưa tới hai phút , những thứ Lục Tiêu Triết yêu cầu liền được đưa lên .

Anh muốn tự tay chăm sóc cho cô , vắt khô khăn sau đó cẩn thận đặt lên gò má sưng đỏ của Duẫn Nặc , rồi bôi thuốc , thay băng cho vết thương vừa bị rách ra kia .

Mỗi một động tác , gió tay nhấc chân đều vô cùng nhẹ nhàng , để ý như vậy , nhẹ nhàng như vậy cũng chỉ vì sợ sơ sẩy đau cô .

Lúc Duẫn Nặc ... tỉnh lại , đã là buổi tối .

Cảm giác được có cái gì cứ đè ép mình , cả cánh tay tê dại .

Cô nhẹ nhàng động đậy , khiến người bên cạnh chú ý .

“ Tiểu Nặc . ”

Lục Tiêu Triết vội vàng ngồi thẳng dậy , đau lòng vội vàng nhìn Duẫn Nặc chăm chăm hỏi : “ Em tỉnh rồi ? Cảm thấy thế nào ? Đầu còn choáng nữa không?”

Duẫn Nặc mơ mơ màng màng , ngồi dậy nhìn khắp người mình tò mò hỏi : “ Em đang ở đâu đây ? ”

“ Ở nhà anh hai , em cứ yên tâm , sẽ không có người nào làm cho tổn thương em nữa . ”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cô Không Thể Quay Về Nhà Họ Lục Được Nữa

"Em đang ở đâu đây?"

"Ở nhà của anh hai, em cứ yên tâm, sẽ không có người nào làm cho tổn thương em nữa."

Nhà của anh hai?

Duẫn Nặc đưa mắt nhìn ra chung quanh, cảm giác tất cả đều cực kỳ xa lạ, đầu vẫn còn hơi văng vất, cô tựa vào thành giường, yên lặng không nói.

Một lát sau, cô lại muốn đứng dậy, Lục Tiêu Triết vội vàng đứng lên đỡ: "Sao vậy? Em muốn làm cái gì, cứ bảo anh là được, em cứ ngồi yên nghỉ ngơi đi."

"Không, em phải về nhà, em nhất định phải nói cho cha mẹ biết Văn Tịch là một người hư hỏng, em phải nói cho anh cả, để anh ấy không nhận đứa bé kia."

Cô cố hết sức đứng dậy, đầu vẫn còn choáng váng, mới bước được nửa bước đã thấy khó khăn.

"Tiểu Nặc!". Lục Tiêu Triết đỡ cô ngồi trở lại, lên tiếng khuyên nhủ: "Nghe lời, đừng làm rộn, ngoan ngoãn ở đây dưỡng bệnh đi?"

Duẫn Nặc nắm lấy tay của Lục Tiêu Triết, lắc đầu giải thích: "Anh hai, em nói thật mà, mọi người phải tin tưởng em, nếu không, Thượng Văn Tịch sẽ hại chết anh cả đấy, anh hai, đưa em về nhà có được hay không?"

"Tiểu Nặc!", Lục Tiêu Triết đau lòng ôm lấy cô nói: "Em đừng đi về, bởi vì ba mẹ đã mở một buổi họp báo tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với em rồi."

Cái gì?

Nghe nói như thế, chẳng khác gì sét đánh ngang tai, hai mắt khiếp sợ nhìn chăm chăm vào Lục Tiêu Triết đến ngây người, sững sờ.

Tại sao?

Tại sao lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô chứ?

Bọn họ chính là ba mẹ của cô mà, vì cái gì lại tình nguyện tin tưởng một người ngoài chứ không muốn tin con gái của mình.

Tim đau xót, khó chịu, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Lục Tiêu Triết đưa tay lau nước mắt, rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: "Được rồi tiểu Nặc, chỉ cần em ngoan ngoãn, cũng đừng quản đến chuyện của Thương Văn Tịch nữa, từ nay về sau, có anh ở đây, sẽ không để cho em phải chịu bất cứ thương tổn nào cả."

"Nhưng cô ta sẽ hại chết anh cả đấy.", ngay cả giọng nói của cô cũng trở nên run rẩy.

Đau lòng đến tuyệt vọng.

Cha mẹ của mình vì cái gì lại không cần mình nữa? Tại sao chứ?

"Anh ả của em không phải là kẻ ngu dốt, vả lại, coi như anh ấy có bị tổn thương đi chăng nữa thì đó cũng là do anh ấy tự làm tự chịu. Ai bảo anh ấy năm lần bảy lượt ra tay đánh em, ai bảo anh ấy cam tâm tình nguyện tin vào những lời của người phụ nữ kia chứ."

"Tiểu Nặc, đừng quan tâm đến bọn họ nữa, hãy ở lại đây với anh hai, có được hay không?"

Nhìn vẻ mặt đầy khẩn cầu của Lục Tiêu Triết, cô liền vô lực lắc đầu: "Không được, em còn phải bảo vệ anh cả, phải bảo vệ nhà họ Lục."

Nói xong, cô mạnh mẽ đứng dậy, muốn đi.

Lục Tiêu Triết cực kỳ bất đắc dĩ, nhìn chăm chăm theo bóng lưng lao đảo của cô, nấp mấy môi, lạnh giọng chất vấn: "Lục Vân Kỳ đối đãi với em như vậy, mà em lại cứ nhất quyết phải về bên cạnh anh ấy, tiểu Nặc, chẳng lẽ đúng như người ta đã nói, em yêu Lục Vân Kỳ có phải không?"

Lúc nói lời này, không khó nghe ra, trong miệng của Lục Tiêu Triết toàn bộ đều là lửa giận.

Đuẩn Nặc nghe anh nói thế, liền dừng bước, quay đầu lại, đưa ánh mắt phức tạp nhìn Lục Tiêu Triết.

"Em yêu anh cả?", cô hỏi ngược lại.

Mặt của Lục Tiêu Triết chẳng biết từ lúc nào đã đen lại, trầm thấp nói: "Người ngoài nói như vậy, những hành động cử chỉ của em trong những ngày vừa qua cũng luôn luôn chứng minh sự thật này."

Cô cảm thấy thật buồn cười, muốn cười to lên cho hả.

Cô yêu Lục Vân Kỳ? Đó không phải là anh ruột của cô sao? Làm sao cô có thể yêu anh của mình chứ?

Cũng đúng, cô rất yêu thương anh trai của mình, nhưng loại yêu này, căn bản chỉ là...

Cô vô lực lui về phía sau từng bước, cả người lại ngã nhào vào trong lòng ngực của Lục Tiêu Triết.

"Cũng bởi vì chuyện này mà ba mẹ đã mở buổi họp báo, tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với em."

Lục Tiêu Triết ôm cô nói: "Bây giờ, em không thể quay về nhà họ Lục được, bởi vì nơi đó, không có một ai hoan nghênh em cả."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô Không Phải Con Gái Ruột Nhà Họ Lục

Không một ai hoan nghênh cô?

Nghe anh hai nói những lời kia, toàn thân như bị từng cây kim sắc đâm vào, đâm thật sâu khiến lòng của cô thùng lỗ chỗ thành trăm mảnh.

Nơi đó thật là đau, đau quá.

Chuyện này tại sao lại phải trở nên phức tạp như vậy, tại sao chứ?

Một lát sau, cô lại nắm tay của Lục Tiêu Triết, mặt tái nhợt, suy yếu vô lực nói: “Anh hai, em không tin ba mẹ thật sự không cần em nữa, từ nhỏ đến lớn, em chính là hòn ngọc quý trên tay cầu nhà họ Lục, bọn họ không quan tâm đến em, em không tin đâu, anh dẫn em về nhà, dẫn em đi gặp ba mẹ, có được hay không?”

“Tiểu Nặc...”

“Có được hay không?”. Duẩn Nặc kích động hỏi đi hỏi lại, nước mắt không cầm được mà rơi xuống như mưa.

Lục Tiêu Triết đau lòng, muốn đưa tay tới ôm cô, lại bị cô gạt ra, cố gắng khống chế: “Bọn họ không phải hiểu em rõ nhất sao? Tại sao lại không cần đến em nữa, em là con gái duy nhất của họ mà, anh hai, anh nói cho em biết đi, tại sao, thật chẳng lẽ là do em làm hỏng hôn lễ của anh cả, nên thật sự quy kết rằng em yêu anh ấy sao?”

“Anh hai, nói cho em biết đi, nói cho em biết đi! Em không tin tưởng ba mẹ không cần em nữa, em không tin, em không tin...”

“Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, em tỉnh táo lại đi, tỉnh táo một chút đi có được hay không?”

“Anh bảo em làm sao có thể bình tĩnh được, ba mẹ đã không còn cần em nữa, thì bình tĩnh như thế nào được, nếu em không ngăn cản, bọn họ chắc chắn mắc mưu, sẽ bị Thượng Văn Tịch và Trần Mặc hãm hại, anh hai, để cho em về nhà đi, cho em về đi mà.”

Nhìn giáng về giữa của Duẩn Mặc, Lục Tiêu Triết mạnh mẽ ôm lấy vai cô, khan giọng rống lên: “Lục Duẩn Mặc, em không phải là con gái ruột của cha mẹ đâu, vì thế bọn họ mới không cần em nữa, em đã nghe rõ chưa? Em không phải là con gái ruột của nhà họ Lục đâu.”

....

Àm~~~~

Lục Tiêu Triết vừa nói dứt lời, cả thế giới trước mắt Duẩn Nặc nhất thời giống như bị oanh tạc, trong nháy mắt lập tức liên nổ tung.

Cô không phải là con gái ruột của cha mẹ? Cô không phải là ruột thịt nhà họ Lục?

Làm sao có thể?

Cô không tin, mờ mịt nhìn chằm chằm Lục Tiêu Triết: “Anh gạt em có đúng hay không? Nhất định là anh đang gạt em rồi, có đúng không?”

Thấy cô lại muốn kích động, Lục Tiêu Triết liền ôm cô vào lòng, khan khan đau đớn nói: “Anh không lừa em đâu, chuyện này, lúc anh 15 tuổi trong lúc vô tình đứng ở cửa phòng của ba mẹ nghe được chính miệng bọn họ nói”

Bởi vì ông nội vẫn muốn có một cô cháu gái, mà ba mẹ lại không có cách nào, cho nên, ông nội mới bảo ba mẹ đi đến viện mồ côi xin một bé gái về nuôi.”

“Trừ anh, ba mẹ, ông nội thì không có ai biết em không phải là con cháu ruột của nhà họ Lục cả.”

“Bởi vì ông nội có chủ trì, cho nên em mới chính là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Lục, chẳng lẽ em không cảm giác được sao? Kể từ sau khi ông nội qua đời, cha mẹ cũng rất ít quan tâm đến em, rất ít quan chuyện của em.”

Duẩn Nặc nghe anh phân tích liền ngây người, sùng sốt.

Trong đầu vẫn quanh quẩn câu kia của Lục Tiêu Triết, cô không phải con gái ruột của ba mẹ, cô được họ mang về từ viện mồ côi.

Cô không phải là ruột thịt của nhà họ Lục

Bất quá cũng chỉ là một đứa cô nhi.

Tại sao?

Tại sao vào lúc này lại để cho cô biết sự thật?

Duẩn Nặc nghẹn ngào, trái tim như bị bóp chặt, như muốn vỡ tung.

Thật là đau, mặt đau, lòng đau, toàn thân đều đau.

Cô khó chịu xui xẻo ở trong ngực Lục Tiêu Triết, nước mắt chảy khô, tâm cũng bẽ nát rồi.

Cuối cùng, chẳng khác gì một bức tượng gỗ ngây ngốc không có sinh mạng, cũng không nhúc nhích.

Ông trời ơi, tại sao người lại muốn hành hạ con như vậy?

Gả cho một người đàn ông, ba năm sống trong cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, nhận lấy biết bao khuất nhục, hành hạ, thật vất vả mới trọng sinh trở lại, không nghĩ tới kết cục lại như thế này, rốt cuộc thân phận thật của cô đã được phơi bày, đúng là quá phũ phàng mà.

Chung quy lại, cô đã làm gì sai mà tại sao ông trời cứ muốn hành hạ cô như thế chứ?

Tại sao?

CHƯƠNG 70: suýt chút nữa đã chết!

Lúc Tần Mặc quay trở lại nhà họ Lục, tìm mãi cũng không thấy bóng dáng của Duẫn Nặc, lập tức lái xe như bay về nhà của bọn họ, nhưng vẫn không thấy cô đâu cả.

Anh không khỏi có chút lo lắng, phái người ra đi tìm, dù vậy tìm cả ngày trời cũng không có kết quả.

Cũng không biết, lúc này Duẫn Nặc đang ở “Nguyệt Hồ Sơn Trang”, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.

Đã liên tục hai ngày, cô không ăn không uống, cũng không chịu nghỉ ngơi, yên tĩnh ngồi ờ trên giường, ngẩn người ngơ ngác chẳng khác gì tượng gỗ.

Lục Tiêu Triết thấy thế cực kỳ đau lòng, không biết làm sao cho phải, cũng đã khuyên cô mấy lần nhưng đều không có hiệu quả.

Cho đến khi Duẫn Nặc ngã ra hôn mê bất tỉnh, anh mới gấp gấp đưa cô đến bệnh viện thành phố.

Bác sĩ sau khi làm mọi xét nghiệm kiểm tra, liền lắc đầu thở dài nói: “Ý thức của bệnh nhân muốn chết quá mạnh mẽ. chúng tôi cũng chỉ cố gắng hết sức có thể.”

Nghe người kia nói như thế, Lục Tiêu Triết liền nóng nảy, túm cổ áo bác sĩ, gay gắt hỏi: “Anh có ý gì? Muốn nói em ấy không cứu được nữa sao?”

Bác sĩ liền tiếp gật đầu đáp: “Bất luận cho cô ấy uống cái gì, cô ấy cũng không tiếp nhận, truyền đạm cho cô ấy cũng chỉ có thể duy trì được trong một thời gian ngắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể không được mấy ngày đâu.”

Có thể không đến mấy ngày sao?

Duẫn Nặc không thể sống quá mấy ngày?

Một người đang sống sờ sờ như thế, sao đột nhiên lại bị bệnh nghiêm trọng đến vậy?

Lục Tiêu Triết kích động chạy tới bên giường bệnh, nắm lấy tay của cô, đau lòng rơi nước mắt.

“Tiểu Nặc, Tiểu Nặc, con bé ngu ngốc này, anh hai đang gọi em đấy, hãy tỉnh lại đi có được hay không? Tiểu Nặc...”

“Thật xin lỗi, anh không nên nói cho em biết sự thật này, thực sự không nên nói, anh sai rồi, em tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi có được hay không?”

“Lục Duẫn Nặc...”

Anh gục đầu vào trước ngực cô, tê tâm liệt phế khẩn cầu

Nhưng cho dù anh có gọi thế nào, thì cô vẫn không muốn mở mắt, toàn thân bất động.

Ở trong thế giới của cô hiện giờ quả thật không ai có thể chạm đến, hết thảy đều là tuyệt vọng.

Hôn nhân, gia đình, tình thân, tất cả đều kết thúc, đều bị phá hủy, vỡ tan tành, như vậy sống tiếp còn có ý gì?

Thay vì thế để cho cô trở mặt nhìn thấy nhà họ Lục thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan, thì không bằng rời đi trước bọn họ một bước.

Đúng vậy, cô phải rời đi trước, rời khỏi thế giới lòng người hiểm ác này, rời khỏi tên đàn ông dối trá ác độc đó.

Nếu như còn có kiếp sau thì cô tình nguyện không siêu sinh, không đầu thai, trở thành lệ quỷ, đời đời kiếp kiếp quấn lấy Tần Mặc, để cho cả đời này của anh ta không sống được yên ổn.

Đi thôi, rời đi thôi.

Cha, mẹ, anh cả, anh hai, anh ba...

Còn có cả Trác Quân.

Tôi đi đây, mọi người phải bảo trọng, phải bảo trọng, bảo trọng...

“Lục Duẫn Nặc”

Vậy mà, trong lúc Duẫn Nặc chuẩn bị chìm vào trong màn đen tăm tối hắc ám, vẫy tay chào từ biệt người nhà dưới ánh mặt trời bất chợt lại nghe thấy một tiếng quát chói tai.

Đó chính là giọng của Tần Mặc.

Cô kiên định bước, quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cái người lạnh lùng vô tình kia.

Anh ở nhân gian, cô ở âm tào, tiếng anh gọi cô sao lại trầm thống réo rất thâm thiết như vậy.

Thấy cô không nhúc nhích, anh liền giận dữ, hung hăng lay người cô gọi: “Lục Duẫn Nặc, em tỉnh lại đi, mau tỉnh lại có được hay không? Anh là Tần Mặc đây, không phải em muốn ly hôn với anh sao? Anh đồng ý với em chỉ cần em tỉnh lại, anh lập tức sẽ ly hôn.”

Nhìn người con gái trên giường đang có dấu hiệu mất dần sự sống, tim Tần Mặc như đông cứng lại, lại như bị một vũ khí sắc bén lướt qua, tư vị đó khiến cho anh thật khó chịu.

Vừa nhận được điện thoại thông báo cô đang nằm trong bệnh viện, anh vô cùng lo lắng chạy tới, thật không ngờ lại thấy được cảnh tượng này.

Không, cô không thể chết dễ dàng như vậy được.

Không có sự cho phép của anh thì cô không thể chết được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Lúc Tần Mặc quay trở lại nhà họ Lục, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng của Duẫn Nặc, lập tức lái xe như bay về nhà của bọn họ, nhưng vẫn không thấy cô đâu cả.

Anh không khỏi có chút lo lắng, phái người ra đi tìm, dù vậy tìm cả ngày trời cũng không có kết quả.

Cũng không biết, lúc này Duẫn Nặc đang ở “Nguyệt Hồ sơn trang”, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.

Đã liên tục hai ngày, cô không ăn không uống, cũng không chịu nghỉ ngơi, yên tĩnh ngồi ở trên giường, ngẩn người ngơ ngác chẳng khác gì tượng gỗ.

Lục Tiêu Triết thấy thế cực kỳ đau lòng, không biết làm sao cho phải, cũng đã khuyên cô mấy lần, nhưng đều không có hiệu quả.

Cho đến khi Duẫn Nặc ngã ra hôn mê bất tỉnh, anh mới gấp gấp đưa cô đến bệnh viện thành phố.

Bác sĩ sau khi làm mọi xét nghiệm kiểm tra, liền lắc đầu thở dài nói: “Ý thức của bệnh nhân muốn chết quá mạnh mẽ, chúng tôi cũng chỉ cố gắng hết sức có thể.”

Nghe hai người kia nói như thế, Lục Tiêu Triết liền nóng nảy, túm cổ áo bác sĩ, gay gắt hỏi: “Anh có ý gì? Muốn nói em ấy không cứu được nữa sao?”

Bác sĩ liền gạt đầu đáp: “Bất luận cho cô ấy uống cái gì, cô ấy cũng không tiếp nhận, truyền đạm cho cô ấy cũng chỉ có thể duy trì được trong một thời gian ngắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể không được mấy ngày đâu.”

Có thể không đến mấy ngày sao?

Duẫn Nặc không thể sống quá mấy ngày?

Một người đang sống sờ sờ như thế, sao đột nhiên lại bị bệnh nghiêm trọng đến vậy?

Lục Tiêu Triết kích động chạy đến bên giường bệnh, nắm lấy tay của cô, đau lòng rơi nước mắt.

“Tiểu Nặc, Tiểu Nặc. Con bé ngu ngốc này, anh hai đang gọi em đấy, hãy tỉnh lại đi có được hay không? Tiểu Nặc...”

“Thật xin lỗi, anh không nên nói cho em biết sự thật này, thực sự không nên nói, anh sai rồi, em tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi có được hay không?”

“Lục Duẩn Nặc...”

Anh gục đầu vào trước ngực của cô, tê tâm liệt phế khẩn cầu.

Nhưng cho dù có gọi thế nào, thì cô vẫn không muốn mở mắt, toàn thân bất động.

Ở trong thế giới của cô hiện giờ quả thật không ai có thể chạm đến, hết thảy đều là tuyệt vọng/

Hôn nhân, gia đình, tình thân, tất cả đều kết thúc, đều bị phá hủy, vỡ tan tành, vậy sống tiếp còn có ý gì?

Thay vì để cho cô tro mắt nhìn thấy nhà họ Lục thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan, thì không bằng rời đi trước bọn họ một bước.

Đúng vậy, cô phải rời đi trước, rời khỏi thế giới lòng người hiểm ác này, rời khỏi tên đàn ông dối trá ác độc đó.

Nếu như còn có kiếp sau, thì cô tình nguyện không siêu sinh, không đầu thai, cô phải trở thành lệ quỷ, đời đời kiếp kiếp quần lấy Tần Mặc, để cho cả đời này anh ta không được sống yên ổn.

Đi thôi, rời đi thôi.

Cha, mẹ, anh cả, anh hai, anh ba...

Còn có cả Trác Quân.

Tôi đi đây, mọi người phải bảo trọng, bảo trọng...

“Lục Duẩn Nặc.”

Vậy mà, trong lúc Duẩn Nặc chuẩn bị chìm vào trong màn đen tăm tối hắc ám, vẫy tay chào từ biệt người nhà dưới ánh mặt trời, bất chợt lại nghe thấy một tiếng quát chói tai.

Đó chính là giọng của Tần Mặc.

Cô liền dừng bước, quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cái người lạnh lùng vô tình kia.

Anh ở nhân gian, cô ở âm tào, tiếng anh gọi cô sao lại trầm thống réo rất thảm thiết như vậy.

Thấy cô không nhúc nhích, anh liền giận dữ hung hăng lay người cô gọi: “Lục Duẩn Nặc, em tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi có được hay không? Anh là Tần Mặc đây, không phải em muốn ly hôn với anh sao? Anh đồng ý với em chỉ cần em tỉnh lại, anh lập tức sẽ ly hôn.”

Nhìn người con gái trên giường đang có dấu hiệu mất dần sự sống, tim Tần Mặc như đông cứng lại, lại như bị một vũ khí sắc bén suốt qua, tư vị đó khiến cho anh thật khó chịu.

Vừa nhận được điện thoại, thông báo cô đang nằm trong bệnh viện, anh vô cùng lo lắng chạy tới, thật không ngờ lại thấy được cảnh tượng này.

Không, cô không thể chết dễ dàng như vậy.

Không có sự cho phép của anh thì cô không thể chết được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ông Xã, Đưa Em Về Nhà Đi

Tần Mặc ôm Duẩn Nặc gọi mấy tiếng, nhưng chút dấu hiệu sinh mạng cũng không có, liền lao đảo từng bước, ngã ngồi xuống ghế.

Anh thật không ngờ, cô lại nghĩ quần như vậy, chẳng lẽ cô cứ im hơi lặng tiếng rồi bỏ anh đi như thế sao?

Không!

Tần Mặc không cam lòng, nắm lấy tay cô tiếp tục rầm rì: “Lục Duẩn Nặc, không phải em muốn ly hôn sao? Được, vậy em với anh liền ly hôn đi, Duẩn Nặc!”

Lục Tiêu Triết ở bên cạnh nghe thấy thế khổ sở cười một tiếng, lau đi nước mắt còn vương trên mặt, sau đó đứng dậy, túm lấy Tần Mặc hung hăng nện cho anh một quyền.

Tần Mặc không kịp đề phòng, lãnh trọn một cú đấm, anh nhìn Lục Tiêu Triết, khóe môi nở nụ cười rét buốt.

Cười đến thế lương như vậy, vô lực như vậy, anh cúi đầu, một lời cũng không tài nào nói ra được.

“Tần Mặc!”, Lục Tiêu Triết tức giận nhìn thẳng vào anh, phần hận nghiêng rằng nói: “Cũng vì cậu, bởi vì sự xuất hiện của cậu, mới hại con bé thay đổi, thậm chí đến nước này, cũng bởi vì cậu, con bé mới lún lặn tới tình cảnh ngày hôm nay, hiện tại mạng sống của em ấy chẳng khác gì chỉ mảnh tre chông lưng lay sắp tắt, cũng chỉ vì cậu mà thôi.”

Lục Tiêu Triết cắn phẫn, vừa nói xong lại muốn đấm cho Tần Mặc một cú thì đột nhiên, lại thấy Duẩn Nặc đang nằm trên giường bệnh rì rầm gọi.

Cô luôn miệng lẩm bẩm: “Tần Mặc... Tần Mặc...”

Tần Mặc nghe thấy thế liền nhào tới cầm lấy tay của cô đáp lại: “Anh ở đây, Duẩn Nặc, anh ở đây!”

Cô vẫn không hề mở mắt, sắc mặt tối nhợt, mày chau lại thật chặt, giống như đang phải đau khổ tranh đấu điều gì, cả người không có chút khí lực nào.

“Em thật đau, thật khó chịu, anh đừng bỏ em lại, em không thể rời xa anh được, em yêu anh, ông xã...”

Cô thì thảo rồi rạc, thanh âm suy yếu phải dán sát tai đến gần sát mới có thể nghe thấy được.

Vậy mà, lúc Tần Mặc, nghe được cô thốt ra hai chữ ‘Ông xã’ kia, lòng liền đau sát muối.

Hai mắt của anh đỏ ngầu, ngưng mắt nhìn cô thật sâu, nơi con tim truyền đến từng cơn đau đớn không dứt.

“Anh sẽ không bỏ em lại đâu!” Anh hôn tay của cô, hai mắt mờ mịt mông lung, rồi lại nói tiếp: “Nhưng em phải ngoan ngoãn nghe lời, ăn một chút gì đi, có được hay không?”

Anh bê tới một bát cháo loãng đến, cố gắng cẩn thận đút cho cô, nhưng mới vừa đút vào trong miệng cô lại khó chịu phun ra.

Chắc hẳn bây giờ ngay cả nước có khi còn không nuốt được, đừng nói gì là cháo loãng.

Thấy cô như vậy, Tần Mặc bó tay không còn biện pháp nào, rồi lại nghe thấy cô nói: “Về nhà, đưa em về nhà.”

Anh kinh ngạc đến sững sờ, đặt bát cháo trong tay xuống, cúi người ôm lấy cô đáp: “Được, anh sẽ đưa em về nhà, tất cả đều nghe theo em, vợ à, em cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta về nhà thôi.”

Anh ôm lấy Duẩn Nặc, đang muốn đi ra ngoài phòng bệnh, lại bị Lục Tiêu Triết ngăn cản: “Hiện tại con bé đã như vậy, cậu còn muốn mang nó đi đâu?”

Tần Mặc không để ý tới chất vấn của Lục Tiêu Triết, vượt qua mặt anh đi ra ngoài.

Đến cửa bệnh viện, người của anh đã sớm lái xe đến đứng chờ, ôm Duẩn Nặc lên xe, anh liền phân phó tài xế chạy thẳng về biệt thự ven biển.

Vừa đến nhà, lúc xuống xe, anh liền cởi áo vest của mình ra phủ lên người cô, rồi sau đó mới bế cô ra ngoài, đi vào nhà của bọn họ.

Có điều vừa bước vào cửa, đã thấy người giúp việc đi đến nói: “Tiên sinh, có một vị tiểu thư đến tìm anh.”

Tần Mặc đang bế Duẩn Nặc, ngẩng đầu nhìn ra phòng khách, quả nhiên, người tới không phải là ai khác, chính là Thượng Văn Tịch.

Sắc mặt của anh chợt trầm xuống, thậm chí ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn người phụ nữ kia một cái, bế Duẩn Nặc đi thẳng lên lầu.

“Mặc!”

Văn Tịch thấy anh về liền vội vàng chạy tới, đứng ở sau lưng anh nói: “Em tới vì muốn báo cho anh biết, Lục Chấn Thiên đã bị bức nhường ghế chủ tịch hội đồng quản trị rồi!”

Bước chân của Tần Mặc thoáng chậm lại, nhưng chưa đến ba giây, lại bế Duẩn Nặc đi khỏi tầm mắt của Văn Tịch.

Bây giờ dù là bất cứ chuyện gì ở trong mắt của anh cũng không quan trọng bằng người con gái này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Vĩnh Viễn Không Thể Tỉnh Lại

Tần Mặc bế Duẩn Nặc đang mơ màng đặt xuống giường, rồi lấy chăn đắp cho cô, sau đó phân phó người giúp việc: “Mau đi, chị mau nấu chút cháo loãng mang tới đây.”

Người giúp việc cúi người nhận lệnh, rồi vội vàng lui xuống.

Lúc này Văn Tịch vừa đi tới cửa, sau khi xác định Duẩn Nặc đang hôn mê, thần trí mơ hồ, mới đi đến bên cạnh Tần Mặc hỏi: “Cô ta sao vậy?”

Tần Mặc không đáp lại, không chỉ dùng khăn nóng nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi đang rịn ra trên trán của cô, động tác vô cùng cẩn thận chỉ sợ làm cô đau.

Văn Tịch nhìn thấy thế, trong lòng không dễ chịu tí nào giật lấy cái khăn trong tay Tần Mặc chất vấn: “Tần Mặc, lúc em bị bệnh, cũng không thấy anh quan tâm em như vậy đâu?”

Tần Mặc ngồi im, vẫn bất động như cũ, con mắt chỉ chăm chăm khóa chặt ở trên người Duẩn Nặc, thấy cô đang cau chặt mi, thống khổ ní non gọi: “Ông xã, ông xã...”

Lòng anh đau như cắt, cúi người muốn ôm cô vào lòng lại bị Văn Tịch ngăn lại: “Cô ta bị sao thế? Bị bệnh sao? Bệnh gì nghiêm trọng như vậy?”

“Tránh ra.” Anh lạnh lùng ra lệnh cho cô ta.

Nhưng Văn Tịch không thèm nghe, ngược lại còn nhào tới ôm lấy anh nói: “Em muốn nói cho anh biết, thực ra em không hề có con với Lục Vân Kỳ, chuyện này là do em nói dối thôi. Hiện tại Lục Chấn Thiên đã bị bức lui vị, bây giờ trên dưới nhà họ Lục, vô cùng náo loạn, ngay cả Lục Vân Kỳ, cũng ở công ty cả ngày, không hề quan tâm gì đến em.”

“Tần Mặc, em thật hối hận, vì đã xem bản thân làm công cụ để báo thù, em hối hận lắm rồi. bây giờ em trở về đây, chúng ta sẽ giống như trước đây, yêu thương nhau, sống vui vẻ cùng nhau có được hay không?”

Tần Mặc vẫn ngồi yên bất động, không khó nhìn ra được, giữa hai lông mày của anh đang ẩn chứa một cơn tức giận, tùy thời sẽ bộc phát.

Thấy anh lạnh lùng không lên tiếng, Văn Tịch vô cùng nóng nảy, đưa sát mặt lại gần muốn hôn anh.

Nhưng ngay khi cô ta mới vừa chạm được vào môi anh, thế nhưng lại dùng sức đẩy ra.

“Văn Tịch, đừng làm cho tôi cảm thấy em là một cô gái hạ tiện, dâm dăng. Ngoan ngoãn trở về đi thôi, tôi không muốn gặp lại em nữa.”

Văn Tịch bị anh đẩy mạnh ra, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

Cô ta cắn môi, cố gắng chịu đựng đau đớn không để cho nước mắt rơi xuống, đang muốn mở miệng nói gì, lại nghe thấy Duẩn Nặc rầm rì khe khẽ.

“Tần Mặc, em đau lắm, anh ôm em chặt vào, Tần Mặc...”

Duẩn Nặc mơ màng nằm ở trên giường lẩm rầm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giọng nói càng thêm suy yếu vô lực.

Tần Mặc thấy thế vô cùng đau lòng, cúi người xuống, ôm cô vào trong ngực: “Được, anh đang ôm em đây.”

“Duẩn Nặc, mau mở mắt ra xem một chút, anh và Thượng Văn Tịch đúng là có chuyện mờ ám, nhất định là em hận chết anh, nếu như đã hận anh như vậy, thì tốt nhất mau tỉnh lại, sau đó còn sức mà trả thù bọn anh chứ.”

“Tiểu Nặc, em có nghe thấy anh nói không? Em phải mau tỉnh lại, phải mau khỏe lại, có biết không?”

“Em thật là đau, Tần Mặc, anh không thể phản bội em như thế, em hận anh, em hận anh...”

Thấy cô lộ vẻ thống khổ trách móc, trong lòng anh khó chịu, bức bối không thể tả.

Loại cảm giác đó phảng phất như trước đó chưa từng có, lại thật giống như có người đó đang dùng sức móc trái tim anh ra, sau đó, để cho lòng anh trở nên cực kỳ trống rỗng, cho dù có làm gì cũng không thể bù đắp được nữa.

Chỉ có duy nhất ôm cô như vậy, anh mới cảm thấy có chút an ủi.

Bất kể là yêu, hay không yêu, bất kể là có thù oán với nhà Lục, hay không có thù oán gì cả, thì Lục Duãn Nặc cũng đều vô tội.

Anh không đành lòng tổn thương cô thêm nữa, chỉ cần cô nguyện ý, đợi sau khi cô khỏe lại, anh sẽ chấp nhận ly hôn.

Không biết từ khi nào, Văn Tịch đã rời khỏi phòng, lúc xuống lầu gặp người giúp việc, cô ta nhận lấy bát cháo loãng từ trong tay người kia.

Cũng không khó nhìn ra, Tần Mặc đã thật sự có tình cảm với cô ta.

Cho nên thay vì để cho Lục Duãn Nặc khỏe lại tiếp tục tranh giành người đàn ông của mình thì không bằng hiện tại, để cho cô ta vĩnh viễn không thể tỉnh lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chỉ Sợ Em Rời Khỏi Anh

Văn Tịch bê bát cháo đi lên lầu, rồi đưa cho Tần Mặc.

Tần Mặc nhìn cô ta một cái, cũng không suy nghĩ nhiều, nhận lấy bát cháo khuấy đều lên cho đỡ nóng, sau đó múc một thìa thổi nguội đưa lên miệng Duãn Nặc.

Nhưng Duãn Nặc hiện tại nuốt không vô, cứ dút vào thì cô lại phun ra.

Tuy nhiên, anh vẫn kiên trì dút cho cô đến khi nào cô nuốt xuống mới thôi.

Nhưng mới vừa ăn được hai ba miếng, toàn thân Duãn Nặc liền giật lên đùng đùng, sau đó bất chợt ngồi bật dậy nôn hết ra ngoài.

Hơn thế nữa, thứ mà cô nôn ra còn nhuộm cả máu đỏ tươi.

Máu?

Sao cô có thể nôn ra máu chứ?

Trầm ngâm mấy giây, Tần Mặc liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm Văn Tịch: “Có phải cô đã bỏ thứ gì vào trong cháo rồi không?”

Văn Tịch không thèm để ý đến câu hỏi đầy tức giận của anh, đi tới cười nói: “Nếu cô ta đã biết chuyện của chúng ta, giữ lại chẳng khác nào gieo họa, còn không bằng...”

“Thượng Văn Tịch, nếu cô ấy có chuyện gì thì cô nhất định phải chết.” Tần Mặc cắn răng nghiêng lợi đe dọa, sau đó ôm lấy Duãn Nặc đang hôn mê bất tỉnh ở trên giường lên, vội vàng vọt ra khỏi phòng.

“Mặc...”

Văn Tịch gào thét gọi nhưng đáp lại cô ta chỉ là tiếng đóng cửa nặng nề.

Cô ta bước từng bước lao đảo, ngồi vào trên ghế, cảm giác tuyệt vọng lập tức ủa đến.

Biểu hiện vừa rồi của Tần Mặc, chứng tỏ anh rất lo lắng cho Lục Duãn Nặc, thật không khó nhìn ra, anh đã thật sự yêu người kia rồi.

Làm sao bây giờ?

Anh đã yêu người khác, phải làm sao bây giờ đây?

...

“Duãn Nặc, không có lệnh của anh, không cho phép em rời đi, có nghe thấy không, Duãn Nặc.” Tần Mặc vừa bế cô chạy vừa gọi, sau đó đặt cô lên xe, lái thẳng tới bệnh viện.

Cho tới bây giờ anh cũng chưa bao giờ khăn trương như thế này, nhất là nhìn thấy miệng của cô nôn ra toàn là máu tươi, tim của anh đau đớn khôn xiết tựa như kim châm lỗ chỗ vậy.

Anh cực kỳ sợ, sợ cô đột nhiên cứ như vậy lập tức rời khỏi mình, không thể quay về được nữa.

Đuẩn Nặc, tiểu Nặc!

Anh âm thầm gọi tên của cô, cầu xin trời cao chiếu cố đến cô một chút, thật không muốn để cho một cô gái còn trẻ như vậy đã phải rời khỏi thế giới tuyệt vời đầy màu sắc này.

Là lỗi của anh, hết thảy đều là lỗi của anh.

Đuẩn Nặc, chỉ cần em có thể khỏe lại, muốn anh làm cái gì cũng có thể.

Vậy mà, trong lòng anh mới nghĩ như vậy, đột nhiên, Đuẩn Nặc đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế lại chậm rãi mở mắt ra.

Cô vô lực nằm đó, nhìn người đàn ông đang lái xe như tên bắn, suy yếu thốt ra mấy chữ: “Đầu choáng váng lắm, Tần Mặc, dừng xe.”

Nghe thấy tiếng cô, Tần Mặc ngoảnh mặt sang nhìn, sau khi xác định cô đã thực sự tỉnh lại anh liền gấp gấp đạp phanh dừng xe.

Xe vừa dừng lại, anh liền nhanh chóng nhào qua ôm lấy cô hỏi: “Đuẩn Nặc, em đã tỉnh rồi? Em rốt cuộc đã tỉnh rồi?”

Trên môi của cô vẫn còn lưu lại vết máu, đỏ tươi trong thật chói mắt nhưng lại đẹp đến vô cùng.

Đuẩn Nặc dựa vào trong ngực anh, hai mắt mở to nói: “Trong cổ họng, giống như ăn phải hạt tiêu vậy, thật khó chịu.”

Cổ họng của cô?

Tần Mặc đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi cô đã ăn phải bát cháo kia, hoặc cũng có thể là trong cháo đã bị Văn Tịch bỏ thuốc độc, cũng bởi vì độ được này kích thích đến dây thần kinh của cô, cho nên cô mới tỉnh lại sao?

Anh không dám khinh suất, chỉ sợ đây là hồi quang phản chiếu, vội vàng đỡ gối đầu cô lên trên đùi của mình, tiếp tục lái xe đến bệnh viện.

“Tần Mặc” Đuẩn Nặc gồng lên trên đùi của anh, nhìn về mặt lo lắng khẩn trương kia, liền nghẹn ngào hỏi: “Anh đang lo lắng cái gì thế?”

“Lo sợ em sẽ rời khỏi anh.” Anh vừa lái xe, vừa thành thật trả lời.

Đuẩn Nặc khẽ cười lên, nói: “Vậy sao? Nhưng vì cái gì chứ, tôi đâu có địa vị gì ở trong lòng của anh chứ?”

“Em đừng nói chuyện nữa!” Tần Mặc cúi đầu nhìn cô nói tiếp: “Ngoan ngoãn nằm yên, chỉ cần em kiên cường sống thật tốt, anh xin thề, sau này, em muốn anh làm cái gì cũng đều có thể.”

Cô liền mỉm cười, nụ cười thê lương làm sao, khẽ hỏi: “Thế thì, anh sẽ ly hôn với tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Bởi Vì Em Là Vợ Của Anh

Tần Mặc chở Đuẩn Nặc đến bệnh viện, sau khi làm các xét nghiệm kiểm tra, bác sĩ liền thông báo hiện tại cô đã hoàn toàn bình thường, thật đúng là kỳ tích.

Cơ thể như có một nguồn sức mạnh tiềm ẩn từ từ khôi phục.

Nằm ở trên giường bệnh, cô vừa truyền nước, vừa hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy? Anh, sẽ ly hôn với tôi sao?”

Tần Mặc ngần ra, nhìn chăm chăm vào gương mặt gầy gò tái nhợt của Đuẩn Nặc, lồng ngực buồn bực đè nén đến khó chịu.

“Trả lời đi.”

Thấy anh không lên tiếng, cô lại cố hết sức thúc giục.

“Duẩn Nặc.” anh đứng dậy, nhìn cô bằng vẻ cao cao tại thượng, nhưng giữa hai lông mày, lại không che dấu được sự bất đắc dĩ.

“Chờ em khỏi bệnh rồi hãy nói!” anh bẻ bát cháo loãng mà y tá vừa đưa tới, múc một thìa đưa đến miệng nàng.

Duẩn Nặc cũng không hỏi nữa, anh dứt cái gì, cô liền ăn cái đó.

Nhưng điều khiến cô không thể hiểu được chính là, sao cô lại nhìn thấy một tia tình cảm cùng với đau lòng ở trong mắt của người đàn ông này chứ.

Anh, thật sự vì cô mà đau lòng sao?

Trong lúc cô thống khổ nhất, khó khăn nhất, bị người nhà vứt bỏ, bị người đòi thóa mạ thì anh, người mà cô gọi là chồng này lại vẫn ở bên khích lệ, chăm sóc cô không rời.

Vừa ăn, Duẩn Nặc vừa suy nghĩ tới lời của Lục Tiêu Triết đã nói với mình, cô không phải là con gái ruột ba mẹ, lại không kìm được mà rơi nước mắt.

Tại sao? Tại sao lại để cho cô biết được sự thật này?

Không, cô phải về nhà hỏi cha mẹ cho ra lẽ, phải hỏi xem đến cùng cô có phải là con ruột của bọn họ hay không.

Rồi đột nhiên nắm tay Tần Mặc, nghẹn ngào nói: “Đưa tôi về nhà, có được hay không?”

Tần Mặc đặt bát cháo trong tay xuống, rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, rồi đáp: “Em còn trở về làm gì, bọn họ cũng đã mở buổi họp báo đoạn tuyệt quan hệ với em rồi.”

Vừa nghe anh nói thế, Duẩn Nặc liền ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, bây giờ, cô làm gì còn có tí quan hệ nào với nhà họ Lục chứ.

Nhưng biết rõ kiếp nạn mà nhà họ Lục phải gánh chịu, mà bây giờ lại phải ngồi im không làm gì được sao?

Không đâu, coi như đã đoạt tuyệt quan hệ, thì cô cũng phải khiến cho anh cả và Thượng Văn Tịch cắt đứt trước.

Còn cả đứa nhỏ ở trong bụng của cô ta nữa, đấy không phải là minh chứng tốt nhất sao, chỉ cần làm xét nghiệm thì có thể biết được chân tướng của sự thật rồi.

Không kịp nghĩ nhiều nữa, Duẩn Nặc liền giặt kim truyền trên mu bàn tay mình ra, đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị Tần Mặc giữ lại.

“Em muốn làm gì?”

Cô gỡ tay anh ra đáp: “Tôi phải về nhà, anh mau tránh ra.”

“Duẩn Nặc.” anh tức giận gầm nhẹ: “Bây giờ ngay cả đi còn không vững, thì về nhà thế nào? Lại không nghe lời có phải hay không?”

Nhìn anh lo lắng cho mình như vậy không biết tại sao cô lại trở nên ngoan ngoãn thỏa hiệp.

“Quay về giường nằm, chờ hết bệnh rồi hãy nói!” rồi anh diu cô về giường nằm xuống, sau đó kéo chăn lên đắp cho cô.

“Tần Mặc, sao bây giờ lại đối xử với tôi tốt như vậy?” Cô không nhịn được bèn hỏi anh.

Trong trí nhớ của cô, người đàn ông này vẫn luôn là người không có tâm hồn, bất kể cô có làm gì, thì anh vẫn sẽ keo kiệt không hề bỏ thí cho cô bất cứ nụ cười nào, chứ nói chi là cẩn thận chiều cố như vậy.

“Em là vợ của anh.”

Anh trả lời rất kiên định, nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt của cô, vươn tay ra sờ sờ: “Anh nói rồi, anh sẽ cố gắng làm một người chồng hoàn hảo, có trách nhiệm và nghĩa vụ.”

Những lời này, cô nghe ám tận đáy lòng, nhưng...

Cô lại lắc đầu, rung rung nói với anh: “Ở trong lòng anh, thật ra không hề có tôi, chẳng qua là...”

“Duẩn Nặc!” anh lên tiếng cắt ngang lời của cô: “Thời gian có thể thay đổi hết tất cả, ít nhất, hiện tại, ở trong lòng anh đã xem em là vợ của mình.”

Chương 75: Còn Có Anh Ở Bên Cạnh Em

“Đuẩn Nặc!”, anh lên tiếng cắt ngang lời của cô: “Thời gian có thể thay đổi hết tất cả, ít nhất, hiện tại ở trong lòng anh đã xem em là vợ của mình.”

Hiện tại, anh đã thật sự xem cô như là một người vợ thật sự?

Chỉ bây giờ mới có cảm giác đó sao? Vậy thì trước kia, anh chưa từng coi cô là vợ của mình sao?

Trong lòng Duẩn Nặc thấy rất chua, rất khổ sở, rất chất, trăm vị cùng nhau ập đến, không nói được, cũng không thể nói rõ.

Tần Mặc lại cầm bát cháo lên đút cho cô: “Ngoan ngoãn ở đây dưỡng bệnh, có chuyện gì, cứ chờ hết bệnh rồi hãy nói.”

Cô hà miệng nuốt từng thìa cháo anh đưa tới, toàn thân thật lạnh, nhưng tâm không giải thích được lại trở nên ấm hơn bao giờ hết.

Một Tần Mặc như bây giờ chính là người mà trước khi gã cho anh cô vẫn thường khát vọng, hôm nay, quả thật anh đã xem cô là vợ của mình nhưng cô lại không cao hứng nổi.

Là bởi vì sự kiện kia sao?

Cô trầm nghĩ chắc là đúng rồi.

“Bác sĩ nói, nên đưa em đi ra ngoài hít thở không khí trong lành sẽ tốt hơn, em ăn nhanh lên, ăn xong anh sẽ dẫn em đến công viên tản bộ.”

Duẩn Nặc không lên tiếp đáp lại, ăn thêm hai miếng nữa, thì không thể nuốt được nữa.

Tần Mặc để bát xuống, cầm áo khoác ở bên cạnh khoác lên trên vai của cô, sau đó đỡ cô dậy.

Duẩn Nặc lúc này cũng thật nhu thuận, được anh dìu ra khỏi phòng bệnh, đi đến công viên ở gần đó.

Chung quanh cũng rất thanh tĩnh, thỉnh thoảng có một hai bệnh nhân đi ngang qua, cây liễu rủ bóng xuống ven hồ, xanh mướt, đung đưa theo gió nhìn rất vui mắt.

“Ồi chào, kia chẳng phải là đại tiểu thư nhà họ Lục sao?”

Cách đó không xa, đột nhiên truyền đến những tiếng xì xào bàn tán.

Duẩn Nặc quay đầu lại, chỉ thấy năm ba người bệnh nhân vây lại một chỗ, rồi quay ra phía của cô chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Chính là cô ta, thật không biết xấu hổ, lại còn phá hỏng hôn lễ của anh trai mình.”

“nghe nói, cô ta yêu anh trai của mình đấy.”

“Ha ha, không phải cô ta cũng mới kết hôn không bao lâu sao? Còn người kia, hình như là chồng của cô ta? Người đàn ông này nhìn qua cũng không kém Lục Vân Kỳ bao nhiêu, sao cô ta lại như thế chứ!”

“Ồi dào, chuyện của những nhà hào môn mà, so tưởng tượng của với chúng ta hẳn thiêu hơn nhiều, một vợ nhiều chồng cũng rất bình thường, nhưng có điều vị Lục tiểu thư này hình như khẩu vị hơi nặng một chút, cho nên mới coi trọng anh trai của mình hơn.”

“À, thì ra là như vậy.”

...

Thu hồi ánh mắt, tim của Duẩn Nặc chợt căng thẳng, đau đến khó chịu.

Cô yêu anh trai của mình sao? Thế nào mà bản thân cô lại không biết?

Một lát sau, cô liền tỉnh táo lại, lau đi những giọt lệ nơi đáy mắt, gương mặt phẳng phất như đột nhiên biến đổi, kiêu cao hiên ngang đi đến trước mặt mấy người... bệnh nhân kia.

“Trí tưởng tượng của mấy người cũng thật phong phú quá đấy, có cần tôi giới thiệu đi làm nhà biên kịch, hoặc là viết tiểu thuyết hay không?”

Mấy người bệnh nhân kia vừa nghe cô nói thế, liền khiếp sợ đến xanh cả mặt.

Có một người bạo gan, khinh thường hất cằm lên nói: "Bây giờ cô có cái gì mà còn dám phách lối, hạ tiện đến nỗi ngay cả cha mẹ của mình cũng không cần, được thôi, cô giới thiệu để tôi đi làm biên kịch đi, nhất định tôi sẽ đem lịch sử vinh quang của cô viết rất lâm ly, để cho toàn bộ phái nữ thế giới trên thế giới vì câu chuyện này của cô mà tung hô ủng hộ, như thế nào?"

"Cô.."

Duẩn Nặc giận đến nỗi không nói nên lời.

Đúng lúc này, Tần Mặc liền đi lên phái trước, giơ tay tát cho cô gái kia một cái.

"Vợ của tôi, còn chưa tới phiên cô ở chỗ này thuyết giáo về tam tông tứ đức, không muốn chết, thì con mẹ nó cút ngay lập tức cho tôi."

Một tiếng thét chói tai vang lên, mấy người phụ nữ kia sợ đến tè ra quần.

Mà cô gái vừa bị ăn tát kia, liền ôm mặt hung dữ nhìn chằm chằm Tần Mặc nói: "Anh lại dám đánh tôi? Ba của tôi chính là thị trưởng, tôi nhất định sẽ khiến cho anh phải hối hận."

"Hừ!" Tần Mặc liền cười khẩy, đáp lại: "Vây còn phải xem người cha làm nhiều việc tội lỗi kia của cô có giữ được cái mũ ô sa ở trên đầu hay không đã, còn không mau cút đi."

Cô nàng kia bị anh dọa sợ, chân lập tức mềm nhũn, vội vàng xoay người chạy trốn.

Sau khi giải quyết xong, Tần Mặc xoay người lại, bước lên trước, ôm Duẩn Nặc vào trong ngực, dịu dàng nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, người khác không tin, nhưng anh tin em, nếu mọi người rời bỏ em thì vẫn còn có anh ở bên cạnh em mà."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Em Nhất Định Sẽ Hối Hận

Còn có anh ở bên cạnh em.

Chỉ một câu nói cực kỳ bình thường, nhưng nghe lọt vào tai Duẩn Nặc lại dâng lên nỗi xúc động không nói ra lời.

Vì tâm trạng đang rất xúc động, nên cô cũng không để ý đến bất cứ điều gì, đưa hai tay ôm chặt lấy anh.

"Tôi biết rõ rằng rất có thể là anh nói dối, nhưng mà tôi vẫn không kìm lòng được mà cảm động, Tần Mặc, đồng ý với tôi, đừng cấu kết với Văn Tịch làm hại người nhà của tôi nữa, chúng ta sau này, hảo tụ hảo tán (*), có được hay không?"

(*) Hảo tụ hảo tán: Gặp mặt hay chia tay cũng đều vui vẻ thoải mái.

Cô nhìn anh, trong mắt đều là sự khẩn cầu, từng giọt nước mắt trong suốt, dần dần lăn xuống trên gò má tái nhợt, tí tách không ngừng.

Anh thấy thế liền đau lòng, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, rồi trầm giọng nói: "Anh ở trong lòng em lại là một người độc ác như vậy sao?"

Cô vẫn rung rung nức nở đáp lại: "Nhưng sự thật là như thế, anh thật sự muốn cướp đi tất cả của nhà họ Lục không phải sao?"

"Duẩn Nặc, em nói những lời này, có chứng cứ gì không? Em muốn anh từ chức anh liền từ chức, em muốn trong lòng anh chỉ có em, hiện tại trong lòng của anh, trong tâm trí anh tất cả đều là em, em còn muốn thế nào nữa? Không bằng không chứng, em đừng cứ gán tội lên người anh như vậy."

Anh đột nhiên lạnh mặt, ánh mắt sắc bén trong trẻo, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

Duẩn Nặc cũng ngẩng lên nhìn anh, nhìn thẳng vào ánh mắt toát ra ý chí kiên định, cứng rắn nói bản thân mình trong sạch kia, liền bật cười, cười đến tang thương.

"Đúng vậy, tôi không có chứng cứ, vì bất cứ chứng cứ gì cũng không có, cho nên, mới bị người ta gán cho mắc bệnh thần kinh."

Cô ghen ngào nói, ngẩng đầu lên nhìn anh không chớp: "Thế anh có dám đi tìm Thượng Văn Tịch với tôi để làm xét nghiệm ADN cho đứa bé ở trong

bụng của cô ta không? Chỉ cần anh dám, thì tôi nhất định sẽ tin tưởng anh."

Sắc mặt của anh khi nghe cô nói thế lập tức trầm xuống.

"Đừng có náo loạn vô cớ nữa.", anh lạnh lùng nhìn cô, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng: "Em đã khiến cho cả nhà họ Lục thành bộ dạng như thế này, vẫn còn không cam lòng sao? Đừng để cho anh trai của em phải hận em thấu xương nữa?"

Đuẩn Nặc không cam lòng, cắn răng trừng anh đáp: "Anh không dám đi, bởi vì anh sợ kết quả đứa bé kia là của mình, đúng không?"

"Anh thấy em đúng là điên rồi." anh quay đầu muốn rời khỏi đó, để mặc Đuẩn Nặc một mình cứng ngắc đứng ở ven hồ, thân thể lão đảo chực ngã.

Cũng không biết thế nào, Tần Mặc đang đi lại đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn chăm chăm Đuẩn Nặc cách đó không xa.

Sau đó anh liền quay trở lại, đưa tay bế ngang cô lên.

Đuẩn Nặc không giải thích được, nhìn anh chăm chăm hỏi: "Anh muốn làm gì? Thả tôi xuống."

"Anh cho em biết, không cần phí công làm xét nghiệm kiểm tra AND của đứa bé trong bụng của Văn Tịch và anh đâu!" Anh bế bổng cô lên, vừa đi vừa nói tiếp: "Bởi vì Văn Tịch, thật ra không hề mang thai, không phải em muốn đuổi cô ta ra khỏi nhà họ Lục sao? Anh sẽ để cho em toại nguyện nhưng Lục Đuẩn Nặc em cũng đừng hối hận."

Anh tà ác nhếch mày lên, nụ cười trong đáy mắt đều là sắc bén âm độc.

Đuẩn Nặc nhìn biểu tình này của anh không khỏi rợn cả tóc gáy: "Anh, anh muốn làm cái gì?"

Anh cúi xuống nhìn cô đáp: "Anh sẽ thừa nhận với cha mẹ của em, rằng Thượng Văn Tịch chính là người phụ nữ của Tần Mặc anh, nhưng một khi đã làm như vậy, thì hậu quả nhất định sẽ khiến cho em phải hối hận đấy."

"Lục Đuẩn Nặc, anh sẽ cho em thêm một cơ hội nữa, hoặc là trở thành một người vợ đích thực của Tần Mặc anh, hoặc là muốn anh đi đến trước mặt cha mẹ em thẳng thắn thừa nhận?"

Lúc này, dĩ nhiên Đuẩn Nặc chỉ chăm chăm nghĩ đến nhà họ Lục, cho dù cô không phải là ruột thịt của bọn họ đi chăng nữa.

Vì vậy liền kiên định nói: "Tôi muốn anh đi vạch trần Thượng Văn Tịch."

"Được!", anh cũng rất sáng khoái đáp lại, sau đó ném cô vào trong xe, lái xe thẳng đến nhà họ Lục.

Dọc theo đường đi, Đuẩn Nặc vẫn luôn thấy thấp thóm lo âu, không biết tại sao cô lại rất sợ một số chuyện sẽ bị đưa ra ánh sáng, nhưng lại không thể không chế được mà muốn vạch trần Thượng Văn Tịch.

Nhìn gương mặt trắng bệch đầy vẻ lo âu của cô, Tần Mặc âm hiểm cười một tiếng nhắc lại: "Em nhất định sẽ hối hận."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tần Mặc Thừa Nhận

Nửa giờ sau, xe của Tần Mặc, đã vững vàng dừng trước cửa nhà họ Lục.

Giờ phút này tứ bề bốn bên xung quanh ngôi biệt thự toàn người là người, trước cửa chính là một đồng kí giả, cùng thật nhiều đáng giá bảng hiệu trên tay, nội dung ở trên đó chính là yêu cầu nhà họ Lục mau mau trả nợ.

Nhìn quang cảnh đang diễn ra trước mắt, Đuẩn Nặc gấp gấp muốn xuống xe để hỏi thăm tình hình, nhưng lập tức bị Tần Mặc kéo lại: "Bây giờ em xuống không an toàn đâu, chúng ta sẽ vào từ cửa sau."

Nói xong, Tần Mặc liền quay xe, chỉ chốc lát sau, xe liền ngừng ở cửa sau.

Lúc xuống xe, Tần Mặc lại nghiêng đầu hỏi Đuẩn Nặc: "Anh sẽ cho em thêm một cơ hội nữa, thật sự muốn anh đi thừa nhận chuyện này sao?"

Đuẩn Nặc còn bị cảnh tượng mới vừa rồi làm cho kinh động, sợ ngây người, không hiểu bây giờ nhà họ Lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có nhiều người đứng chắn trước cửa nhà cô như vậy?

Lúc phản ứng kịp, cô liền nhìn Tần Mặc chăm chăm, nhìn vào ánh mắt hắc ám đầy thâm thúy kia của anh, con tim đột nhiên run rẩy hoảng hốt.

Cô thật không hiểu, tại sao anh lại dùng giọng điệu như vậy hỏi cô những lời này, tựa như quyền chủ động hiện đang ở trên tay cô vậy.

Tựa như, nếu anh nói ra chuyện này, sẽ phát sinh chuyện gì đó thật kinh thiên động địa không bằng.

Bây giờ trong đầu của Duẩn Nặc đều hướng về nhà họ Lục, cô chỉ muốn đuổi Thượng Văn Tịch đi, chỉ muốn để cho anh trai của mình bình an, còn những thứ khác, không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Ý chí vẫn còn rất kiên định, vì thế cô trịnh trọng gật đầu đáp: “Anh vào đi, phải vạch trần Thượng văn Tịch ngay trước mặt của cha mẹ tôi đấy!”

Ánh mắt của Tần Mặc đột nhiên âm trầm hẳn, anh cúi đầu, bất đắc dĩ than thở một tiếng, rồi đẩy cửa xe bước xuống.

Trên suốt đường đi, anh cho cô nhiều cơ hội như vậy, nhưng em lại cứ cố chấp bắt anh phải nói, vì thế em không thể trách anh được.

Anh sai bước, tiến lên phía trước, đẩy cửa sau ra, đi vào.

Cùng lúc đó, trong phòng khách nhà họ Lục.

Có rất nhiều người đang ngồi ở đó, mặt ủ mảy chau, không khí đè nén, phải phát như đại gia đình của họ đã xảy ra một chuyện rất thê thảm.

Triệu Lục Hoa ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy Tần Mặc đi tới, bà liền quỳnh lên, vội bước đến kéo tay anh nói: “Tần Mặc à, con hãy nhanh chóng nghĩ biện pháp, giúp anh cả của con đi, công ty của nhà chúng ta hiện tại đã bị người ta thu mua, Lục thị sắp phá sản rồi. Con luôn luôn thông minh tài trí, có lẽ sẽ cứu vãn được tình thế, con nhất định sẽ có biện pháp để cứu Lục thị, con mau mau tìm cách đi.”

Thấy Triệu Thục Hoa nóng nảy như thế, Tần Mặc lại hết sức thờ ơ, rút tay của mình ra, nhìn về phía Lục Chấn Thiên vẫn đang vò đầu bứt tai.

“Cha, công ty sắp phá sản sao?”

Lục Chấn Thiên liền ngẩng đầu lên, khổ sở nhìn anh đáp: “Đúng thế, chuẩn bị phá sản rồi, nếu không phải bởi vì con đột nhiên từ chức, thì cổ phần sẽ không bị những đồng nghiệp khác phân tán mất, mà Lục thị sẽ không luân lạc tới bước đường ngày hôm nay.”

Ông ta lại có chút oán hận nhìn Tần Mặc chăm chăm nói tiếp: “Hiện tại, tất cả các chủ nợ đang đòi tiền ở bên ngoài, mà ngân hàng sẽ lập tức đến đây niêm phong căn nhà này. Tần Mặc, con nói xem, nhà họ Lục chúng ta chẳng lẽ lại sụp đổ như vậy sao? Cha đã cực khổ hơn nửa đời người, chẳng lẽ lại bị người ta tiêu diệt, âm thầm tiến hành thu mua?”

Tần Mặc mím môi nhìn về phía Văn Tịch đang đứng bên cạnh Lục Văn Kỳ.

Anh nhếch môi cười khẩy, rồi chuyển mắt nhìn ra xung quanh: “Đúng vậy, Lục Chấn Thiên ông cực khổ hơn nửa đời người, bây giờ phát hiện công ty đột nhiên bị người khác thu mua, trong lòng có thể dễ chịu được sao?”

Một câu này của anh làm cho mọi người ai nấy đều kinh ngạc, không hện mà đều quay sang nhìn anh.

Nhưng hình như anh không hề quan tâm đến chuyện này, vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Chấn Thiên nở nụ cười âm trầm mà kinh khủng: “Tôi nói cho ông biết một sự thật, tin chắc rằng nếu nói ra ông rất khó có thể tiếp nhận được. Đó chính là bản kế hoạch quyết định sinh tử của nhà họ Lục đã bị Thượng văn Tịch sao chép từ trong máy tính của Lục Văn Kỳ rồi đưa echo công ty đối đầu với Lục thị, cho nên, Lục thị mới bị đứt gánh giữa đường, tụt dốc không phanh, thảm hại nặng nề như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Hồi Tiếc Không Kịp

Nghe Tần Mặc nói ra những lời kia, tất cả mọi thành viên trong nhà họ Lục liền choáng váng, chẳng khác gì vừa bị đánh một đòn cảnh cáo.

Nhưng người kinh ngạc nhất vẫn là Văn Tịch.

Cô đứng bật dậy, nhìn chăm chăm Tần Mặc nói: “Anh, anh ở đây nói những nói cuội gì đấy?”

Tần Mặc nhìn về phía cô ta, đôi mày vẫn nhíu lại như cũ, rồi ra lệnh: “Tới đây.”

Văn Tịch ngây người, không hiểu ý anh là gì, tại sao lại đột nhiên nói toạc hết ra ở trước mặt của người nhà họ Lục chứ?

Chuyện này, không phải vẫn còn chưa tới thời gian lộ ra ngoài sao?

Thấy cô ta gấp gáp muốn giải thích, Tần Mặc liền kéo cô ta qua, ở ngay trước mặt Lục Văn Kỳ mà thẳng thắn thừa nhận: “Duẩn Nặc nói không sai đâu, tôi và Văn Tịch thật sự có gian tình với nhau.”

Nghe một câu này của anh, cả người của Lục Văn Kỳ đột nhiên mềm nhũn, tuyệt vọng nhìn về phía Văn Tịch.

Mà lúc này Văn Tịch lại khiếp đảm thu hồi ánh mắt, quay sang hỏi Tần Mặc: “Anh, muốn làm gì?”

Tần Mặc lại không thèm để ý cười cười, lui về phía sau từng bước, đưa mắt nhìn tất cả mọi người đang ngồi ở trên ghế sofa, chỉ trừ Duẩn Nặc cùng với Lục Tiêu Triết.

Bởi vì hiện tại Lục Tiêu Triết không có ở đây, mà Duẩn Nặc lại đang đứng ở trước cửa sổ cách đó không xa.

Tần Mặc lạnh lùng hất cằm lên, âm ngoan cười một tiếng, rồi quay sang nói với Lục Chấn Thiên: “Có lẽ ông nhất định sẽ không nghĩ tới, tất cả mọi chuyện mà Duẩn Nặc nói trong hôn lễ trước đó, đều là sự thật. Văn Tịch đúng là người phụ nữ của tôi, hơn nữa còn do tôi giết dây mới gả cho Lục Văn Kỳ.”

“Các người, ai cũng ngây thơ cho rằng, Tần Mặc tôi, cưới Duẩn Nặc là bởi vì yêu cô ấy sao? Tôi nói cho các người biết, tôi cưới con gái của ông bà chẳng qua cũng chỉ vì muốn lợi dụng cô ấy để hủy diệt đại gia đình này mà thôi.”

Anh ôm hận nhìn Lục Chấn Thiên chằm chằm: “Còn nhớ rõ mười lăm năm trước, ông đã hại chết mẹ tôi như thế nào không?”

Lục Chấn Thiên liền cúi thấp đầu, sắc mặt tái nhợt mà cứng ngắc.

Nhiều hơn nữa chính là khiếp sợ, giờ phút này khó mà tin được Tần Mặc lại chính là hung thủ đưa nhà họ Lục đến kết cục ngày hôm nay.

Không đúng, mẹ của cậu ta? Mẹ của cậu ta...

Còn không đợi ông nói gì, Lục Văn Kỳ ở bên cạnh đã đứng dậy, tiến lên ôm lấy Văn Tịch nói: “Văn Văn, không phải vậy, em nói cho anh biết, thật sự không giống như lời Tần Mặc đã nói, em mau nói đi.”

Nếu Tần Mặc cũng đã thẳng thắn đối mặt thì Văn Tịch cũng không có lý do gì để giấu diếm nữa.

Cô ta đẩy Lục Văn Kỳ ra, lạnh lùng mà xa cách nói: “Anh ấy nói không sai, là tôi lừa bịp anh không chú ý, đã lên ăn cắp hồ sơ bí mật đưa cho công ty đối thủ.”

“Không, làm sao có thể? Em là vợ của anh, sao có thể làm như vậy chứ?”

Anh ta không tin, người phụ nữ mà anh yêu nhất, lại bởi vì có mục đích mới gả cho mình, anh ta không tin một chút nào.

Một lát sau, anh ta lại kích động nắm tay Văn Tịch hỏi: “Vậy còn con của chúng ta thì sao, đứa bé ở trong bụng của em thì sao chứ?”

“Thật ra tôi không hề mang thai.” Cô ta tiếp tục đẩy Lục Văn Kỳ ra, đi tới bên cạnh Tần Mặc, đưa tay khoác vào tay của anh.

Nhìn thấy vậy, Lục Văn Kỳ lao đảo đứng không vững, trong ngực nghẹn đến khó chịu không tài nào thở được nữa, đau đớn ập tới như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua tim.

Mấy ngày nay, vì chuyện của công ty, anh ta đã bận đến sứt đầu bể trán, không hề được nghỉ ngơi, hiện tại lại được vợ của mình và em rể có gian tình với nhau, hơn nữa, cô ta lại còn giả vờ mang thai, thì sao có thể chịu được.

Sao có thể chấp nhận được sự thật quá phũ phàng này.

Hai mắt Lục Văn Kỳ đỏ ngầu, đau lòng túm lấy Văn Tịch chất vấn: “Tôi yêu em như vậy, tôi yêu em như vậy, mà tại sao lại phản bội lại tôi, tại sao chứ! A a a a...”

Anh ta ngửa đầu lên hét to rồi tuyệt vọng vọt ra khỏi nhà họ Lục.

“Văn Kỳ!” Triệu Thục Hoa lên tiếng gọi con trai lại, nhưng anh ta không hề phản ứng, trực tiếp biến mất.

Triệu Thục Hoa cũng kích động túm lấy Văn Tịch hung dữ nói: “Cái đồ tiện nhân này, sao mà lại ác độc như thế, chúng tôi đối xử với cô tốt như vậy, tại sao lại có thể đối với chúng tôi như thế.”

Văn Tịch dùng sức đẩy bà ta ra, khiến cho Triệu Thục Hoa ngã chổng chơ trên ghế, đáp: “Các người rất tốt với tôi? Muốn tốt cho tôi như thế thì tại sao còn phải tố các cha tôi để ông ấy phải ngồi tù? Tại sao lại ép mẹ tôi đến mức phải nhảy lầu tự vẫn. Lục Chấn Thiên, các người nên xuống địa ngục đi, hết

thấy mấy người nhà họ Lục các người, đều sẽ chết mà không có chỗ chôn.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tền Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tôi Nguyên Rửa Anh Cả Đời này Sẽ Không Được Hạnh Phúc.

Nhìn một nam một nữ trước mắt, một xướng một họa, khiến cả nhà họ Lục bọn họ phải xoay vòng vòng.

Lục Chấn Thiên đau đớn không thể tả, chỉ hận bản thân mình già rồi nên hồ đồ, mới rơi vào bẫy của Tần Mặc.

Triệu Thục Hoa cũng âm thầm tự trách, hận mình không tin vào lời của con gái nói, còn cố ý rước sói vào nhà để mặc cho Văn Tịch kia giẫm đạp.

Lục Tử Dạ ngồi ở bên cạnh, vẫn không nói tiếng nào, không biết trong lòng đang tính toán điều gì, thần sắc âm trầm, ánh mắt u ám tối tăm.

Đột nhiên, Lục Chấn Thiên ôm lấy ngực, hộc hộc hít thở không thông.

“Cha!”, Duẩn Nặc đứng cách đó không xa vội vàng chạy tới, lập tức đỡ lấy Lục Chấn Thiên: “Cha, cha sao rồi?”

Lục Chấn Thiên thở hồng hộc, nét mặt già nua mù tịt, vô lực tựa vào trên thành ghế sofa, ngược mắt nhìn Tần Mặc đang cao cao tại thượng đứng ở đó.

Tần Mặc, chính tay cậu ta đã phá hủy nhà họ Lục?

A! Ông cười lạnh, đưa tay lên, ý bảo Duẩn Nặc tránh ra.

Triệu Thục Hoa vội kéo cô sang rồi ôm lấy con gái khóc nói: “Tiểu Nặc, là mẹ không tốt, là mẹ có lỗi với con, trách lầm con, tiểu Nặc, con hãy tha thứ cho mẹ.”

Duẩn Nặc chưa kịp lên tiếng thì cửa lớn của nhà họ Lục chợt bị người khác đẩy ra.

Liền đó, có khoảng bảy tám người đàn ông đi vào, có mấy người mặc cảnh phục, còn mấy người khác hình như là người ở cục Tư pháp, trên tay còn cầm theo một tờ giấy niêm phong, có lẽ...muốn đuổi bọn họ ra khỏi nơi này rồi.

Một viên cảnh sát đứng đầu cầm công tay tiến lên, rồi nói với Lục Chấn Thiên: “Lục Chấn Thiên, có người đã tố cáo ông hối lộ cán bộ viên chức, chúng tôi đã được xác thực, xin theo chúng tôi đến phòng cảnh sát một chuyến.”

Một nhân viên tư pháp cũng đi đến nói: “Thời hạn một ngày đã đến, xin lập tức rời khỏi nơi này, chúng tôi muốn tiến hành xét xử theo đúng quy định!”

Nghe thấy những lời này, trước mắt Triệu Thục Hoa liền tối sầm, sau đó té xỉu ra trên ghế.

Duẩn Nặc còn chưa kịp chạy đến gọi mẹ, đã phải trở mắt nhìn viên cảnh sát công tay cha mình.

Cô kích động, nhào qua nắm tay cha mình nói: “Cha, chuyện gì đang xảy ra? Tại sao bọn họ lại muốn bắt cha?”

Rồi sau đó lại hung hăng hỏi viên cảnh sát: “Rốt cuộc cha tôi đã phạm tội gì, tại sao lại muốn bắt ông ấy? Tại sao chứ?”

Viên cảnh sát không chút lưu tình đẩy Duẩn Nặc ra, đáp: “Xin đừng cản trở người thi hành công vụ, mau dẫn người đi.”

Duẩn Nặc bị viên cảnh sát kia đẩy ra, thiếu chút nữa ngã nhào ra đất, nhờ Tần Mặc nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô, thấp giọng nói: “Kẻ tình nghi hối lộ viên chức chính phủ, tội danh này cũng không nhỏ đâu!”

Duẩn Nặc linh cảm được điều gì, chợt đẩy Tần Mặc ra, nhìn vào khuôn mặt lạnh như băng của anh, mờ mịt hỏi: “Là anh, là anh âm thầm điều tra ông ấy, sau đó hãm hại cha tôi, có đúng hay không?”

“Nếu đúng thì thế nào?”, Văn Tịch đứng bên cạnh từ nãy giờ lên lên tiếng đáp trả: “Cha của cô vốn đáng chết, có thể sống đến bây giờ, coi xem như là mạng lớn phúc lớn rồi.”

Duẩn Nặc lao đảo từng bước, trở mắt nhìn cha mình bị cảnh sát bắt đi, cô lại không thể làm gì, sau đó đưa mắt nhìn Triệu Thục Hoa đáng ghét xỉu trên

ghế, cô họng khô ráp tắc nghẹn, khó chịu muốn rơi nước mắt.

Tại sao?

Vì sao sự tình lại biến thành bộ dáng này? Cô đã rất nỗ lực để ngăn cản, đã rất cố gắng không chế thể cục phát triển, tại sao bọn họ luôn luôn nhanh hơn mình một bước, đẩy nhà họ Lục ngã ngựa, thất bại thảm hại.

Cô lao đảo, trước mắt tối sầm, lại muốn hôn mê bất tỉnh.

Tần Mặc muốn đưa tay đỡ nhưng lại chậm hơn Lục Tử Dạ một bước.

“Tiểu Nặc, nếu chuyện đã phát triển đến bước này thì chúng ta nên đi thôi, có cơ hội, chúng ta nhất định sẽ khiến cho đám tiểu nhân kia sống dờ chết dờ, bầm thây vạn đoạn.”

Lục Tử Dạ ôm lấy Duẫn Nặc nói, trong đôi mắt hoa đào giờ phút này tràn ngập thù hận, thống hận đến tận xương tủy.

Duẫn Nặc cũng tỉnh táo lại, vội vàng đi đến đỡ mẹ của mình lên, lúc đi qua trước mặt Tần Mặc, phẫn hận nhìn anh chăm chăm: “Cả đời này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, tôi nguyện rửa anh, suốt đời này sẽ không có được hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Kiên Cường Đến Mức Người Khác Phải Đau Lòng

Tôi nguyện rửa anh suốt đời này sẽ không có được hạnh phúc.

Nghe Duẫn Nặc nói những lời này, nhìn theo bóng lưng của cô đỡ Triệu Thục Hoa đi xa, không biết thế nào, tim của Tần Mặc phảng phất như bị dao sắc xẹt qua, đau đến khó chịu.

Thật ra thì, bản thân anh không hy vọng cô sẽ thật sự hận mình.

Nhưng chuyện đã đến nước này, anh không thể vì cô mà buông tha cho mối hận thù ẩn chứa trong lòng bấy lâu.

Lục Chấn Thiên thật sự đáng chết, những người khác cũng sẽ chạy không thoát, nhất nhất đều phải xuống địa ngục.

“Tổng giám đốc Tần, ngôi nhà này, có niêm phong nữa không?”, một nhân viên tư pháp ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Tần Mặc hồi hồn, lạnh lùng ném ra một chữ: “Phong.”

Sau đó, liền cất bước rời đi.

Văn Tịch cũng đuổi theo anh sát nút.

Hai người vừa đi ra khỏi cửa, đã nhìn thấy một đồng ký giả cùng với đám người đòi nợ đang vây kín lấy Duẫn Nặc, Triệu Thục Hoa, cùng Lục Tử Dạ, ngay cả nước chảy cũng không lọt.

Tinh thần anh bỗng nhiên sa sút, nhìn Duẫn Nặc bị đám người kia chen lấn xô đẩy, không khỏi đau lòng, muốn tiến lên giúp cô giải vây.

Nhưng Văn Tịch đột nhiên kéo anh lại nói: “Chúng ta đi thôi!”

Tần Mặc chợt thu hồi ánh mắt, dứt khoát đi theo Văn Tịch lên xe.

Chiếc xe của bọn họ, rất nhanh liền biến mất khỏi nhà họ Lục.

Cơ thể của Duẫn Nặc vốn đã rất suy yếu, hiện tại lại bị một đám người vây quanh hỏi han lung tung này nọ, liền khó chịu đến không thở nổi, đầu óc choáng váng, cả người vô lực.

Bản thân lại còn phải đỡ lấy mẹ mình đang hôn mê bất tỉnh.

Cô lập tức quỳ xuống đất, chảy nước mắt khẩn cầu những chủ nợ kia: “Các vị, cầu xin mọi người, hãy để cho chúng tôi đến bệnh viện trước đã có được hay không? Mẹ của tôi đang ngất xỉu, van cầu các người hãy để cho chúng tôi đến bệnh viện?”

Cô chảy nước mắt dập đầu trước những người đó: “Tôi dập đầu trước mọi người, Lục Duẫn Nặc tôi xin thề với trời, tiền mà Lục thị nợ của mọi người,

sau này nhất định sẽ trả lại không thiếu một xu, cầu xin mọi người, nhường đường để cho tôi đưa mẹ mình đi khám bệnh trước đã, có được hay không?”

Nhìn thấy cô quỳ xuống dập đầu, tim của mọi người đều được làm từ thịt cả, nhất thời mềm lòng, tha cho bọn họ đi.

Đám ký giả coi như còn có chút lương tri, vội vàng lái xe tới, chở mẹ con Duẩn Nặc đến bệnh viện.

Ngày hôm sau, tin tức Lục thị phá sản, Lục Chấn Thiên bởi vì bị tình nghi hối lộ đã bị cảnh sát bắt giam, còn Lục Vân Kỳ thì biến mất không thấy tăm hơi đã lên trang bìa cả các tờ báo lớn nhỏ.

Còn về phần Lục Tử Dạ.

Nghe nói, anh cũng bị Làng giải trí đóng băng, bây giờ không thể ra khỏi cửa, mỗi ngày đều ở trong bệnh viện chăm sóc cho mẹ cùng với Duẩn Nặc.

Nhưng nhập viện thì cần phải dùng đến tiền? Mà hiện tại cha đã bị bắt giam, anh cả lại chẳng biết đi đâu, vì thế cho dù khổ sở một mội đến cỡ nào Duẩn Nặc cũng không thể ngã xuống, cô phải kiên cường, phải bảo vệ người nhà của mình.

Sau khi sắp xếp cho mẹ mình ở trong bệnh viện đâu vào đấy xong, Duẩn Nặc liền khoác túi ra khỏi bệnh viện, Lục Tử Dạ thấy thế liền ngăn cô lại: “Bên ngoài đều là ký giả, em đi ra ngoài sẽ không an toàn! Hay cứ để anh đi cho?”

Duẩn Nặc lắc đầu đáp: “Anh là minh tinh, sẽ khiến người ta chú ý hơn, em chỉ cần đội mũ vào là có thể qua mắt được bọn họ, em còn tiền, để em đi ra ngoài thuê một căn nhà, chờ chuyện này lắng xuống, chúng ta sẽ cùng đi tìm anh cả.”

Tâm của Lục Tử Dạ đau như cắt, em gái anh vừa hiểu chuyện lại vừa quật cường như thế, hai mắt đỏ ngầu che dấu khổ sở, bây giờ anh và một người bình thường có gì khác nhau chứ.

Anh vươn tay ôm Duẩn Nặc vào trong ngực, đau khổ thiếu chút nữa là rơi nước mắt xuống.

“Tiểu Nặc, em biết không? Lúc bị đóng băng các hoạt động giải trí, anh đã tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả nhưng thấy em vẫn kiên cường như vậy, anh Ba cảm thấy thật xấu hổ.”

Duẩn Nặc liền đẩy anh trai ra, lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt của anh mình, nở nụ cười khổ sở: “Anh Ba đẹp trai nhất, khóc lên tuyệt không đẹp mắt tí nào, không phải chúng ta vẫn còn có anh Hai sao? Em muốn đi tìm anh ấy, cũng có khi anh ấy đi tìm chúng ta ấy chứ, anh cứ ở bệnh viện chiều cổ mẹ cho tốt, em đi ra ngoài thử xem sao.”

Lục Tử Dạ lưu luyến không rời, rồi gật đầu dặn: “Nhớ chú ý an toàn.”

“Vâng”, rồi cô vẫy tay với anh, lưu loát rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thì Ra Là Cô Ấy

Duẩn Nặc rời khỏi bệnh viện, biện pháp duy nhất bây giờ chính là đi tìm Lục Tiêu Triết.

Cô biết, ở ngoại ô anh hai còn có một căn nhà nhỏ, sau khi tìm được anh, thì vấn đề chỗ ở của cô và mẹ còn có anh ba nữa liền được giải quyết.

Lại nghĩ đến việc Lục Tiêu Triết thường xuyên xuất hiện tại hộp đêm Đế Hào, vì thế cô vội vàng đi đến đó để tìm anh.

Lúc này đã là chiều tối, trong câu lạc bộ đêm ca múa tung bừng, đám người cuồng nhiệt lắc lư theo nhạc cũng không kém phần điên cuồng.

Duẩn Nặc đi vào, thỉnh thoảng ở các hành lang còn bắt gặp những nụ hôn nóng bỏng của các cặp đôi nam nữ.

Cô cẩn thận đi đến căn phòng mà anh Hai vẫn thường xuyên lui tới, cuối cùng cũng đã tới nơi, cố gắng điều hòa hô hấp, cầu nguyện ở chỗ này có thể tìm được anh trai mình.

Sau đó, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bao ra.

Bên trong căn phòng là một mảnh tối đen u ám, có đưa tay cũng không thấy được năm ngón, nhưng lại có thể nghe được tiếng nam nữ đang lúc * * *.

Cả người liền cứng đờ đứng ở cửa, không biết nên hay không nên đi vào.

Do dự hồi lâu, vẫn không kim được mà hô: "Anh hai, anh có ở bên trong không? Em là tiểu Nặc."

Ngay tức khắc tiếng rên rĩ đột nhiên ngưng bật, đang chuẩn bị lên tiếng, lại lập tức che miệng lại, trong bóng tối, chỉ nghe thấy một giọng đàn ông từ tính quát lên: "Cút."

Ngay sau đó, đèn trong phòng liền được bật sáng, đập vào trong mắt của Duẩn Nặc là hình ảnh một cô gái đang luống cuống tay chân nhặt quần áo ở trên đất, chạy trốn chết, rồi biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Cô không nhìn thấy rõ người đàn ông trước mặt, bởi vì anh ta đang đưa thân thể trần truồng của mình về phía cô, nhưng nhìn bóng lưng này, Duẩn Nặc liền cảm giác được, anh ta không phải là anh hai của mình.

Cho nên, cô liền áy náy lên tiếng: "Thật xin lỗi, tôi đi nhầm phòng rồi."

Rồi cô xoay người, đang chuẩn bị đi ra ngoài, sau lưng lại đột nhiên truyền đến giọng nói trong trẻo dễ nghe của người kia: "Cô muốn tìm ai, có lẽ tôi có thể giúp được cô."

Nghe thấy thế, Duẩn Nặc liền dừng bước, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia.

Anh ta đang ưu nhã cài lại cúc áo, rồi xoay người lại.

Khi nhìn thấy Duẩn Nặc thì trong đầu của anh ta lập tức lóe lên hình ảnh yêu mị say mê của một khuôn mặt nhỏ nhắn, ôm lấy anh ta mà nói: "Trai đẹp, uống với chị vài ly rượu nào?".

Hóa ra là cô ấy?

Người con gái ở trong quán rượu, không sợ chết chủ động quyến rũ anh, sau đó còn khiến cho anh bỗng nhiên ăn một cú đấm mà không hiểu đầu của tai nheo gì.

Thật là đi mòn giày sắt cũng tìm không ra được!

Anh ta nhướng mày, cười cười đi tới chỗ Duẩn Nặc.

Dĩ nhiên là Duẩn Nặc không có chút ấn tượng gì với anh ta cả, bất quá nhìn dáng vẻ bề ngoài của người này cũng có thể thấy được khí chất xuất chúng kèm theo gương mặt khiến người ta sợ hãi than thán.

Xem ra tên này phảng phất dung nhan của yêu nghiệt chuyển thế, cực kỳ anh tuấn xinh đẹp... Không gì sánh được.

Trời ạ? Trên thế giới sao có thể có một người đàn ông đẹp như vậy chứ?

Duẩn Nặc tự nhận thấy bản thân mình đã gặp không ít trai đẹp, không phải bên cạnh cô kiều đẹp trai nào cũng đều có hay sao? Ngay cả anh ba mình tình yêu nghiệt, lúc này cũng không thể sánh với người đàn ông trước mắt này.

Trong cặp mắt hoa đào xinh đẹp, phảng phất có một loại sức quyến rũ khó nói, gất gao hấp dẫn ánh mắt của cô, để cho cô không cách nào trốn tránh được.

Cho đến khi anh ta đi tới trước mặt của cô, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, khi đối mặt với anh ta, lúc này cô mới giật mình đến sững sờ, theo bản năng liền gỡ tay của anh ta ra.

"Thật xin lỗi, tôi đi nhầm phòng rồi.", cô tựa như chú nai con bị hoảng sợ, mặt đỏ tới mang tai, quay đầu bỏ chạy.

Người đàn ông kia thấy cô bỏ chạy trốn chết, tà mị nhếch môi lên, bắt giắc cười cười, cười đến kinh tâm động phách, phong hoa tuyết đại như thế.

Chỉ chốc lát sau, một gã mặc âu phục đen dẫn một người đàn ông trẻ tuổi đi tới, cúi người chào, sau đó cung kính hỏi: "Điện hạ, chúng ta cần phải trở về sao?"

"Ừ!", tên đàn ông kia thông dong đáp lại một tiếng, không biết là có ý hay vô ý chòng lên ống tay của áo sơ mi: "Moss, đi điều tra một người, tên là tiểu Nặc cho tôi."

Đêm đó, hắn ta ở trong quán rượu bị ăn một quyền oan uổng, thù này, vẫn canh cánh trong lòng, vất vả lắm mới gặp lại được cô, cho nên hắn ta cần phải để cho cô biết một chút, chọc giận Nam Cung Thiếu Vũ anh sẽ có hậu quả thế nào?.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Duẩn Nặc Bị Bắt Cóc!

Duẩn Nặc tìm khắp mọi chỗ trong hộp đêm nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Lục Tiêu Triết đâu cả, cô rất tuyệt vọng, uể oải không có tinh thần đi ra khỏi đó.

Bên ngoài, trời sắp đổ mưa rào, nhưng cô vẫn kiên quyết bước ra ngoài.

Vừa đi vừa trầm mặc suy nghĩ, phải làm sao bây giờ? Mẹ nằm viện cũng cần đến tiền, bọn họ ăn com cũng cần tiền, mà hiện giờ trên người cô chỉ còn mười mấy đồng, ngày mai tiền nằm viện cũng không đủ đóng, nên làm gì mới được đây?

Anh hai, anh đang ở chỗ nào? Rốt cuộc là anh ở đâu chứ?

Cô bất lực ngồi xồm xuống đất ôm gối, tầm mắt rơi vào dấu vết của những chiếc xe cấp nước tạo thành trên đường phố, từng giọt nước tí tách rơi trên đất, làm cho mặt đường ướt một mảng lớn.

Trong lúc đó, bất chợt có một chiếc Land Rover phanh kít lại, đỗ ở ngay trước mặt của Duẩn Nặc, ba người đàn ông mặc áo mưa từ trên xe bước xuống, nhìn bộ dạng bặm trợn của họ cô liền thấy hoảng sợ vội đứng bật dậy, còn chưa kịp tránh đi, ba người kia đã đi thẳng tới, sau đó trực tiếp kéo cô lên trên xe.

"Mấy người là ai? Bắt tôi làm cái gì?", Duẩn Nặc cả kinh, cố vùng vẫy tránh thoát, xoay người muốn chạy.

Bỗng nhiên một tên trong số đó túm lấy tóc của cô giật mạnh về phía sau, liền đó ba tên đàn ông cao to lừng lừng liền nhanh nhẹn đẩy cô gái tay trái gài không chặt lên xe.

Cô đang muốn gào thét, thì trong nháy mắt miệng đã bị bịt lại bằng một miếng băng dính, như thế thì làm sao kêu được nữa chỉ có thể phát ra những âm thanh nức nở mà thôi.

Duẩn Nặc dùng hết sức vùng ra, muốn bán mạng chạy trốn nhưng nào ngờ chân, tay bị trói chặt lại với thân mình, ba người kia kéo cửa xe lên, chiếc Land Rover lập tức biến mất ở trong màn mưa xối xả.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, ào ào rơi xuống thân xe, tốc độ của nó cũng tương đối chậm chạp, bên trong chiếc Lincoln, người đàn ông ngồi ở ghế sau có sắc mặt nặng nề âm u, con người đen nhánh thâm thúy phóng ra ngoài cửa xe, ánh mắt tản ra nỗi ưu thương nhân nhật.

Trong nháy mắt, lúc chiếc Land Rover vụt qua, ánh sáng trong mắt của người đàn ông kia chợt trầm xuống, nhìn chằm chằm vào chiếc xe vừa thoáng qua, yên lặng trong chốc lát.

Mới vừa rồi, hình như hẳn nhìn thấy cái gì?

Thần kinh chợt căng thẳng, người đàn ông mặc áo gió liền nói với tài xế phía trước: "Mạc Ly! Quay đầu xe, đuổi theo chiếc phía sau kia."

"Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì?", Mạc Ly quay đầu lại nhìn người đàn ông đang ngồi phía sau.

Chỉ thấy ánh mắt của người kia vẫn dán chặt vào chiếc xe đang cách bọn họ càng lúc càng xa, rồi nói với tài xế: "Đừng nói nhảm nữa, quay đầu xe, mau đuổi theo chiếc xe kia!"

"Vâng!", Mạc Ly đạp phanh, xoay vô lăng, mãnh liệt đảo một vòng, không tới mười giây, chiếc xe Lincoln đã chạy cùng một hướng với chiếc Land Rover trước mặt, chiếc Lincoln tăng tốc tiến lên, rất nhanh liền theo sát.

Nam Cung Thiệu Vũ nhìn chiếc xe trước mặt, hình như bên trong đang phát sinh một vụ bắt cóc, liền ra lệnh cho tài xế của mình: "Theo sát, đừng để cho người trong xe phát hiện."

"Dạ!", Mạc Ly vừa nhận lệnh, chiếc Lincoln cũng áp sát chiếc Land Rover thêm một chút, tựa hồ cũng đã nhìn thấy tình huống bên trong xe, liền quay đầu nói với người đàn ông ngồi phía sau: "Điện hạ, hình như là bắt cóc, có muốn báo cảnh sát hay không?"

"Tạm thời thì đừng áo, xem bọn họ muốn đi đến chỗ nào?"

"Vâng!", Mạc Ly gật đầu đáp, rồi quay đầu lại, chăm chú cảnh giác lái xe.

Đi theo chiếc xe kia gần nửa giờ, mắt thấy chiếc Land Rover trước mặt vẫn không có khuynh hướng dừng lại, Mạc Ly đưa mắt quan sát quang cảnh chung quanh, thấy có lẽ đã đến gần khu vực ngoại thành rồi.

Sự lo lắng cũng theo thế mà tăng lên, Mạc Ly lại hỏi người phía sau: "Điện hạ, tôi nghĩ tốt nhất là báo cảnh sát thôi, đêm cũng đã khuya, lại con đi đến khu vực vắng vẻ nữa, đối với lộ trình này chúng ta không được quen thuộc cho lắm."

Nhưng người ngồi phía sau vẫn mắt điếc tai ngơ, chẳng thèm đoái hoài gì đến ý kiến của thuộc hạ: "Lái chậm một chút, đừng để cho bọn họ phát hiện!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nguy Hiểm Áp Đến

Mười mấy phút sau, chiếc Land Rover rút cuộc cũng dừng lại ở bên ngoài một nhà xưởng sản xuất sắt thép, ba tên kia xuống xe, rồi đẩy Duẩn Nặc xuống, trốn trốn tránh tránh nhìn trước ngó sau mới đi vào trong nhà xưởng cũ mèm.

Nam Cung Thiếu Vũ cùng với Mạc Ly cũng theo xuống, đàn muốn đi vào theo, thì đột nhiên Mạc Ly lại ngăn cản: "Điện hạ, mới vừa rồi tôi đã báo cảnh sát, ngài đừng đi vào, chỉ sợ súng đạn đều không có mất."

Nhìn Mạc Ly ngăn cản trước mặt, ánh mắt của Nam Cung Thiếu Vũ chột trằm xuống, đuôi lông mày tỏa ra hàn khí lạnh lùng: "Tránh ra, nếu chờ cảnh sát đến, sợ rằng con gái nhà người ta đã bị làm hại rồi."

"Điện hạ..."

"Nếu còn dám ngăn cản nữa, thì lúc về tôi sẽ sa thải cậu đấy!"

Bất đắc dĩ, Mạc Ly đành phải lui bước, loáng một cái liền nhắc chân chạy về phía của đám người kia vừa biến mất.

Bên trong nhà xưởng rộng lớn, chỉ một động tác nhẹ thôi cũng sẽ gây ra một tiếng vang rõ mồn một.

Ba người đàn ông dẫn Duẩn Nặc đang bị trói chặt đẩy vào trong, cho đến khi đến gần sau lưng một cô gái cách đó không xa, mới ngừng lại.

"Thượng tiểu thư, người cô muốn chúng tôi đã mang đến, vậy tiền đâu?", một tên cao to lực lưỡng tiến lên, nói với bóng lưng thẳng tắp của Thượng Văn Tịch trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Văn Tịch chậm rãi xoay người, ném cho người kia một xấp tiền, con người xinh đẹp khẽ lưu chuyển, ánh mắt rơi vào Duẩn Nặc đang bị trói vô cùng chặt vật ở trước mặt.

Cô ta biết, hành vi bắt cóc này là phạm pháp, nhưng cô ta vẫn nuốt không trôi âm ức trong lòng của mình, thay vì tìm cơ hội tổn thương đến cô, để cho cô phải thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng, còn không bằng tạo sự thống khổ cho cô, để cho cô sống không bằng chết.

Duẩn Nặc nhìn thẳng vào Thượng Văn Tịch, trong lòng thống hận đến cắn răng nghiến lợi, muốn mở miệng nói, nhưng vì vẫn đang còn bị bịt miệng nên không nói ra được thành lời, ngay cả chân tay cũng bị trói chặt đến cứng ngắt, khó chịu vô cùng.

Văn Tịch tiến lên từng bước, hung hăng tát một cái lên trên mặt của Duẩn Nặc, tạo nên tiếng vang thanh thúy chói tai.

Cô ta cắn răng nhìn cô nói: "Một tát này, là giáo huấn cô ngày xưa đối với tôi không lễ phép!"

"Chát!" lại một cái tát giòn giã vang lên, trong mắt của Văn Tịch chất đầy oán hận nói: "Một tát này, là vì cô dám mang người đến phá hỏng hôn lễ của tôi."

Còn muốn đánh tiếp, đột nhiên cổ tay lại bị một người đàn ông nắm lấy: "Thượng tiểu thư, hai người cứ từ từ hành hạ lẫn nhau, chúng tôi đã lấy đủ tiền, cũng không muốn ở đây tiếp các cô nữa, đi trước!"

Văn Tịch nhìn ba người kia một cái, cũng không thèm để ý đến bọn họ nữa, rất nhanh sau đó lại tiếp tục cho Duẩn Nặc một bạt tai.

"Lục Duẩn Nặc, tôi hận cô, hận cô đã đoạt đi Tần Mạc, hận cô làm cho anh ấy này sinh tình yêu không nên có.". Rồi cô ta tựa như phát điên túm lấy Duẩn Nặc mà gào thét.

Trên gương mặt của Duẩn Nặc bị ăn ba bạt tai, đau nhói, nóng ran khiến đầu óc quay mòng mòng không còn tỉnh táo nữa.

Cô lại không phân bác được hành động bạo lực kia của Thượng Văn Tịch, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Ba tên đàn ông đang đi về phía trước, liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, một tên nhanh tay lấy ra một cây gậy từ trong góc bên cạnh, sau đó xoay người, chạy đến chỗ hai cô gái vẫn còn đang tranh chấp kịch liệt, rồi đánh cho mỗi người một gậy, chỉ trong chốc lát, Duẩn Nặc và Văn Tịch cùng lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Tên kia vứt cây gậy trong tay, cười vô cùng bỉ ổi: "Mẹ kiếp, hai cô gái tốt như vậy, không làm gì thì hơi phí của, đã thế lại còn lấy được tiền, ba anh mày hôm nay quả là quá may mắn rồi!"

"Đúng vậy, hôm nay vận khí thật là tốt!"

"Bớt nói nhảm, kéo tôi bên kia đi, chỗ nào sạch sẽ một chút để chúng ta còn mau mau hưởng thụ."

P/S: Sáng mai sẽ đăng chương 84 nhé mí cưng ^^, bi giờ buồn ngủ rồi, chúc các tình yêu ngủ ngon, goodnight and see u soon.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Nhớ Cô Diên Cuồng!

Nam Cung Thiếu Vũ đi vào khu nhà xưởng rộng mênh mông, bởi vì không cẩn thận đạp trúng vật gì dưới đất gây ra một tiếng vang tương đối lớn.

Ba tên kia vừa nghe thấy tiếng động liền vội vàng để cô gái trên tay xuống, một tên cầm đầu nói: "Hai chúng mày đi ra ngoài quan sát thử xem có người tìm tới đây hay không!"

Hai tên đồng bọn nghe thấy thế liền vứt Dẫn Nặc xuống đất, xoay người đi ra phía ngoài nhà xưởng, riêng tên cầm đầu lại khiêng Văn Tịch lên, vội vàng chuồn êm từ một lối đi khác.

Hai tên kia cảm thấy sợ trên tay, mượn ánh đèn mờ mờ, loáng thoáng nhìn thấy có người nào đó đang chậm rãi đi tới, nhất thời cảm thấy chột dạ.

"Làm sao bây giờ? Thực sự có người tìm tới rồi!"

"Mau về báo cho đại ca, phải nhanh nhanh đi khỏi đây thôi!", hai người họ liếc mắt nhìn nhau rồi vội vàng đứng dậy quay đầu đi ngược trở lại.

Lúc về tới nơi, thấy trên đất chỉ còn một cô gái, một người khác chắc đã bị đại ca của bọn họ mang đi rồi, hai người đàn ông này đang chuẩn bị cúi người xuống mang Dẫn Nặc đi, nhưng đã không kịp nữa rồi, tiếng bước chân phía sau đã càng chạy càng gần, trong lòng bọn họ cũng càng ngày càng run sợ.

"Đừng động tới cô ta nữa, chạy ra ngoài mau lên!", một tên trong đó lên tiếng, hai người họ liền đứng dậy nhấc chân bỏ chạy, cũng vừa không kịp vác theo Dẫn Nặc đang ngất xỉu nằm ở trên mặt đất.

Nghe thấy động tĩnh ở phía trước, thần kinh của Nam Cung Thiếu Vũ căng ra như dây đàn, cẩn trọng dè dặt bước từng bước chậm rãi tiến đến gần.

Chợt nhìn thấy phía trước có một cô gái đang nằm trên đất, trán đang chảy máu đầm đìa, toàn thân lại bị trói chặt, liền vội vàng tiến lên xách Dẫn Nặc lên gọi.

"Này."

Lời còn chưa kịp nói, khi nhìn rõ mặt của cô gái trên tay mình Nam Cung Thiếu Vũ liền kinh ngạc tới độ.

Tại sao cô ấy lại bị bắt trói đến nơi này?

Làm sao lại trùng hợp như thế? Vừa đúng lúc anh cũng đuổi theo tới đây.

Không kịp suy nghĩ nhiều, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sưng đỏ của cô cộng với cái trán đầy máu anh vội bế cô lên, trực tiếp đưa lên xe, bảo Mặc Ly lái thẳng về nhà mình.

.

Cũng trong đêm đó, Tần Mặc đột nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Diễm.

"Jo, mới vừa rồi tôi nghe thuộc hạ báo, Lục Dẫn Nặc bị người ta bắt lên xe, đi về phía ngoại thành phía nam rồi, là do cậu làm sao?"

Vừa nghe xong, Tần Mặc liền cau chặt mày hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Nửa giờ trước."

Tần Mặc vội vã đứng dậy, gấp gáp hỏi: "Cậu mau mau điều tra cho rõ, rồi nhanh chóng phái người đi theo xem sao."

Anh cúp điện thoại, trù trừ ở trong phòng, sốt ruột bất an.

Cả ngày nay, lòng của anh cũng thấp thòm bất an, lại vừa trống rỗng, khó chịu muốn chết.

Biết bao nhiêu lần muốn đi ra ngoài tìm Duẩn Nặc, nhưng lại bị Văn Tịch kéo lại không để cho anh đi.

Nói ra cũng thật kỳ quái, vào lúc này, Văn Tịch đã đi đâu vậy?

Anh đi đến trước cửa phòng của cô ta gọi hai tiếng, nhưng không thấy ai đáp lại, cũng không kịp suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng cầm áo khoác đi ra cửa.

Cú điện thoại mới vừa rồi của Thẩm Diễm, càng khiến cho anh lo lắng không thôi.

Đúng vậy, anh đang lo lắng cho Duẩn Nặc, rốt cuộc cô bị người nào kéo lên xe, muộn như vậy rồi, có phải sẽ gặp phải nguy hiểm hay không?

Càng nghĩ, trong lòng Tần Mặc lại càng không yên.

Lo lắng Duẩn Nặc sẽ xảy ra chuyện, rồi lại ảo não tự trách tại sao mình lại không mang theo cô cùng đi, nếu thật sự cô xảy ra chuyện, anh nên làm thế nào cho phải?

Trái tim trở nên bồn loạn, đây cũng không phải là việc anh nắm trong tay, anh gấp gấp muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô đến phát điên.

Lúc này chiếc xe màu đen đang lướt nhanh trong màn mưa trắng xóa, nhanh chóng chạy thẳng về hướng ngoại ô phía nam của thành phố.

Duẩn Nặc, em nhất định sẽ không có việc gì, chờ anh, anh nhất định sẽ không để cho em gặp chuyện không may.

Duẩn Nặc, tiểu Nặc, bà xã.

Trong lòng yên lặng thầm gọi tên của cô, vào giờ khắc này, không biết tại sao, anh cứ như gặp phải ma, điên cuồng bắt chặp tất cả chỉ muốn gặp được cô.

Vợ à, em hãy chờ anh, nhất định phải chờ anh.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 84: Nhớ cô điên cuồng!

Nam Cung Thiếu Vũ đi vào khu nhà xưởng rộng mênh mông, bởi vì không cẩn thận đạp trúng vật gì dưới đất gây ra một tiếng vang tương đối lớn.

Ba tên kia vừa nghe thấy tiếng động liền vội vàng để cô gái trên tay xuống, một tên cầm đầu nói: "Hai chúng mày đi ra ngoài quan sát thử xem có người tìm tới đây hay không!".

Hai tên đồng bọn nghe thấy thế liền vứt Duẩn Nặc xuống đất, xoay người đi ra phía ngoài nhà xưởng, riêng tên cầm đầu lại khiêng Văn Tịch lên, vội vàng chuồn êm từ một lối đi khác.

Hai tên kia cầm gậy sắt trên tay, mượn ánh đèn mờ mờ, loáng thoáng nhìn thấy có người nào đó đang chậm rãi đi tới, nhất thời cảm thấy chột dạ.

"Làm sao bây giờ? Thực sự có người tìm tới rồi!".

"Mau về báo cho đại ca, phải nhanh nhanh đi khỏi đây thôi!", hai người họ liếc mắt nhìn nhau rồi vội vàng đứng dậy quay đầu đi ngược trở lại.

Lúc về tới nơi, thấy trên đất chỉ còn một cô gái, một người khác chắc đã bị đại ca của bọn họ mang đi rồi, hai người đàn ông này đang chuẩn bị cúi người xuống mạng Duẩn Nặc đi, nhưng đã không kịp nữa rồi, tiếng bước chân phía sau đã càng chạy càng gần, trong lòng bọn họ cũng càng ngày càng run sợ.

"Đừng động tới cô ta nữa, chạy ra ngoài mau lên!", một tên trong đó lên tiếng, hai người họ liền đứng dậy nhấc chân bỏ chạy, cũng nữa không kịp vác theo Duẩn Nặc đang ngất xỉu nằm ở trên mặt đất.

Nghe thấy động tĩnh ở phía trước, thần kinh của Nam Cung Thiếu Vũ căng ra như dây đàn, cẩn trọng dè dặt bước từng bước chậm rãi tiến đến gần.

Chợt nhìn thấy phía trước có một cô gái đang nằm trên đất, trán đang chảy máu đầm đìa, toàn thân lại bị trói chặt, liền vội vàng tiến lên xốc Duẩn Nặc lên gọi.

"Này."

Lời còn chưa kịp nói, khi nhìn rõ mặt của cô gái trên tay mình Nam Cung Thiếu Vũ liền kinh ngạc tột độ.

Tại sao cô ấy lại bị bắt trói đến nơi này?

Làm sao lại trùng hợp như thế? Vừa đúng lúc anh cũng đuổi theo tới đây.

Không kịp suy nghĩ nhiều, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sưng đỏ của cô cộng với cái trán đầy máu anh vội bế cô lên, trực tiếp đưa lên xe, bảo Mặc Ly

lái thẳng về nhà mình.

.....

Cũng trong đêm đó, Tần Mặc đột nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Diễm.

"Jo, mới vừa rồi tôi nghe thuộc hạ báo, Lục Duẩn Nặc bị người ta bắt lên xe, đi về phía ngoại thành phía nam rồi, là do cậu làm sao?"

Vừa nghe xong, Tần Mặc liền cau chặt mày hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Nửa giờ trước."

Tần Mặc vội vã đứng dậy, gấp gấp hỏi: "Cậu mau mau điều tra cho rõ, rồi nhanh chóng phái người đi theo xem sao."

Anh cúp điện thoại, trù trừ ở trong phòng, sốt ruột bất an.

Cả ngày nay, lòng của anh cũng thấp thỏm bất an, lại vừa trống rỗng, khó chịu muốn chết.

Biết bao nhiêu lần muốn đi ra ngoài tìm Duẩn Nặc, nhưng lại bị Văn Tịch kéo lại không để cho anh đi.

Nói ra cũng thật kỳ quái, vào lúc này, Văn Tịch đã đi đâu vậy?

Anh đi đến trước cửa phòng của cô ta gọi hai tiếng, nhưng không thấy ai đáp lại, cũng không kịp suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng cầm áo khoác đi ra cửa.

Cú điện thoại mới vừa rồi của Thẩm Diễm, càng khiến cho anh lo lắng không thôi.

Đúng vậy, anh đang lo lắng cho Duẩn Nặc, rốt cuộc cô bị người nào kéo lên xe, muộn như vậy rồi, có phải sẽ gặp phải nguy hiểm hay không?

Càng nghĩ, trong lòng Tần Mặc lại càng không yên.

Lo lắng Duẩn Nặc sẽ xảy ra chuyện, rồi lại ảo não tự trách tại sao mình lại không mang theo cô cùng đi, nếu thật sự cô xảy ra chuyện, anh nên làm thế nào cho phải?

Trái tim trở nên bồn loạn, đây cũng không phải là việc anh nắm trong tay, anh gấp gấp muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô đến phát điên.

Lúc này chiếc xe màu đen đang lướt nhanh trong màn mưa trắng xóa, nhanh chóng chạy thẳng về hướng ngoại ô phía nam của thành phố.

Duẩn Nặc, em nhất định sẽ không có việc gì, chờ anh, anh nhất định sẽ không để cho em gặp chuyện không may.

Duẩn Nặc, tiểu Nặc, bà xã.

Trong lòng yên lặng thầm gọi tên của cô, vào giờ khắc này, không biết tại sao, anh cứ như gặp phải ma, điên cuồng bất chấp tất cả chỉ muốn gặp được cô.

Vợ à, em hãy chờ anh, nhất định phải chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Ký Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Cô Vĩnh Viễn Là Vợ Của Tần Mặc Anh!

Lúc Duẩn Nặc tỉnh lại thì người đã an ổn nằm ở trên giường lớn.

Đầu đau như búa bổ, đau đến mức khiến cô vịn chặt lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn lại, đáng vẻ đó cực kỳ đáng thương.

"Cô đã tỉnh rồi?"

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, Duẩn Nặc ngẩn ra, rồi nghiêng đầu nhìn sang.

Bên cạnh giường, có một phụ nữ đang đứng, nhìn cô mỉm cười, vô cùng hòa ái.

Duẩn Nặc ngồi bật dậy, nhìn ra chung quanh một lượt, khung cảnh xa lạ khiến cho cô cảm thấy thật sợ hãi.

Cô nghi hoặc hỏi cô gái kia: "Đây là chỗ nào? Tại sao tôi lại ở đây?".

Cô gái kia vẫn nở cười hòa ái dễ gần rồi trả lời Duẩn Nặc: "Cô được thiếu gia nhà tôi mang về đây, cô bị người ta bắt cóc, thiếu gia nhà tôi đã cứu cô!".

Bắt cóc?

Nghe được hai từ này Duẩn Nặc liền hồi tưởng lại chuyện đã phát sinh trước đó.

Cô bị người ta bắt cóc, hơn nữa còn bị mang tới một chỗ cực kỳ xa lạ, sau đó cô gặp Thượng Văn Tịch, còn bị cô ta tát mấy bạt tai.

Đột nhiên nghĩ đến việc bản thân mình đã mất tích thật lâu, mẹ vẫn còn nằm ở bệnh viện đợi cô mang tiền đến!

Cô liền gấp gấp bước xống giường, luống cuống tay chân đi giày vào.

"Tiểu thư..."

Người phụ nữ kia vội gọi cô lại: "Cô không chờ thiếu gia nhà tôi trở lại sao?".

Duẩn Nặc liền dừng bước, sau đó quay đầu lại, nắm lấy tay của người phụ nữ kia, kích động nói: "Cảm ơn, cảm ơn thiếu gia nhà chị đã cứu tôi, nhưng hiện tại tôi bề bộn nhiều việc, thật xin lỗi, tôi xin đi trước.".

Tiếng nói vừa dứt, cô liền đẩy vị kia ra, nhấc chân bỏ chạy, thật giống như sợ người khác sẽ ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Nhìn theo bóng lưng đã đi xa của cô, người phụ nữ kia bất đắc dĩ lắc đầu một cái, rồi lên tiếng cảm thán.

Nói ra cũng thật kỳ quái, cô vừa đi ra khỏi căn nhà rộng lớn hào hoa, liền nhận thấy chỗ này cách bệnh viện cũng không xa, trong đầu không ngừng tự hỏi, không biết bây giờ là lúc nà, người trong nhà không thấy cô không biết có bọn họ có lo lắng hay không?

Duẩn Nặc cúi thấp đầu, lặng lẽ tránh xa đám ký giả đang đứng chầu chực ở bệnh viện, xông vào trong đại sảnh, đang muốn vào thang máy thì đột nhiên bị người nào đó kéo lại.

"A?", cô cả kinh, theo bản năng hất tay người kia ra.

"Tiểu Nặc, là anh."

Trác Quân vội kêu lên, lúc này cô mới trấn tĩnh lại, kinh ngạc sững sờ, ngơ ngác nhìn anh.

Tối ngày hôm qua Trác Quân mới tìm được bệnh viện này, anh đã phái người đón mẹ cô và anh ba đi, sợ Duẩn Nặc trở lại không thấy sẽ lo lắng, cho nên anh vẫn ở chỗ này chờ cô.

Đến khi gặp cô, nhìn thấy gương mặt sung đỏ kia của cô, anh đau lòng đưa tay tới, còn chưa chạm vào mặt, Duẩn Nặc đã nhào tới, ôm chặt lấy anh.

"Trác Quân, sao anh lại tới đây? Nơi này không phải là chỗ anh nên tới, anh đi mau đi.". Cô lại đột nhiên buông anh ra, kích động nói.

Trác Quân cau mày nhìn cô, hỏi một đằng đáp một nẻo: "Mặt của em sao vậy?".

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, đến bây giờ Duẩn Nặc vẫn còn chưa hồi hồn, vội vàng lắc đầu giải thích: "Không sao cả, em rất khỏe, anh nhanh đi về đi, bên ngoài có rất nhiều ký giả, em sợ bọn họ sẽ làm hại anh.".

"Đã đến lúc này, sao còn bận tâm nhiều như vậy, đồ ngốc này."

Anh nói xong liền duỗi tay kéo cô vào trong ngực, ôn nhu nói: "Anh tới đón em, cái này bệnh viện, không biết có phải cũng bị Tần Mặc mua rồi hay không mà bọn họ không để cho mẹ em nằm ở đây, anh mới vừa đón mẹ em và Lục Từ Dạ đi rồi, bây giờ em cũng theo anh về đó thôi!".

Duẩn Nặc nghe thấy thế vội vùng ra, có chút không thể tin nổi: "Mẹ em và anh Ba đã được anh đón đi? Mà đi đến đâu vậy?"

Trác Quân cười khò đáp: "Đương nhiên là đến nhà anh! Vấn đề của mẹ em không lớn, bác sĩ tư của nhà anh có thể giải quyết được, đi thôi, cùng anh về nhà!".

Một câu cùng anh về nhà này, không biết làm cho lòng người ấm áp cỡ nào.

Duẩn Nặc vội đưa tay che miệng lại, cảm động đến phát khóc.

Cô không nghĩ tới, Trác Quân lại đi tìm bọn họ, hơn nữa còn đưa tay ra tương trợ.

Cô rất xấu hổ, cũng thấy thật ngượng ngùng khi phải đối mặt với anh.

Nhìn vào gương mặt đang sưng đỏ của cô, anh cảm thấy rất đau lòng, cầm tay của cô nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Cô rung rung gật đầu, để mặc anh cầm tay dắt đi như một đứa trẻ.

Vậy mà, ở khách khất vừa xoay người, Trác Quân đột nhiên bước chân lại khựng lại.

Duẩn Nặc ngẩng đầu, vừa vặn đón nhận ánh mắt của người đối diện.

Cặp mắt kia, giống như ánh mắt của loài báo, vừa sắc bén, vừa khát máu, lại vừa nguy hiểm.

Anh hung hăng nhìn Duẩn Nặc chăm chăm, trong con ngươi tràn đầy cảm xúc giận dữ, dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô vào bụng.

Anh tìm cô suốt một đêm, lo lắng cho cô suốt cả đêm, chỉ sợ cô gặp chuyện không may, anh liền phái người đi tìm khắp nơi, kết quả lại không tìm được.

Cho nên, anh liền tới bệnh viện xem thử, xem xem cô có ở bệnh viện với mẹ mình hay không?

Không nghĩ tới, vừa nhìn thấy chính là cảnh cô ôm người đàn ông khác ở ngay trước cửa thang máy.

Cô là người phụ nữ của anh, là người vợ mà Tần Mặc anh danh chính ngôn thuận cưới hỏi đàng hoàng, tại sao cô có thể quay lưng lại với anh mà ôm người khác?

Có biết đó chính là sự uy hiếp trắng trợn đối với một người đàn ông, là không chung thủy, là đang gây hấn với tôn nghiêm của anh hay không?

Tần Mặc cực kỳ tức giận, những lúc thế này hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Anh sai bước tiến lên, đi thẳng tới trước mặt Duẩn Nặc.

Còn cô lại tựa như không nhìn thấy anh, quay sang khẽ mỉm cười với Trác Quân: "Chúng ta đi thôi!"

Cô dắt tay Trác Quân tiến lên, nhưng cánh tay lại đột nhiên bị Tần Mặc túm lấy.

Duẩn Nặc liền quay đầu lại trừng anh nói: "Buông tay!"

Người trước mặt mím chặt môi, hàn khí bức người, đáp trả: "Người nên buông tay chính là cậu ta, không phải sao?"

Anh đây là đang ám chỉ Trác Quân.

Trác Quân tự biết rõ, giờ phút này, mình đối với hai người bọn họ, chỉ là một người ngoài, cho nên, liền chủ động buông tay Duẩn Nặc ra.

Nhưng mới vừa buông ra, Duẩn Nặc lại chủ động nắm chặt lấy, cô đưa mắt nhìn Tần Mặc, cười đầy giễu cợt mà thê lương.

"Tôi không biết, anh còn xuất hiện ở trước mặt tôi làm cái gì, chỗ nào có anh thì sẽ không có tôi, Tần Mặc, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không tha thứ cho anh, cả đời này cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh."

Nói xong, liền hất tay của anh ra, uất hận nhìn anh chăm chăm, rồi cắn răng nghiêng lợi nói tiếp: "Ngày mai, tôi sẽ đưa thỏa thuận ly hôn đến cho anh, hẹn gặp lại."

Sau đó vội vàng kéo Trác Quân bước nhanh ra cửa, chỉ hận cả đời này cách xa anh ra càng xa càng tốt.

Tim của Tần Mặc như bị kim châm, nhìn Duẩn Nặc cầm tay người đàn ông khác đi khỏi, nói thật, cảm giác này phảng phất như có ai đó đang khoét trái tim của anh ra khỏi lồng ngực vậy.

Anh thật sự không thích cảm giác như thế, vô cùng không thích.

Tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt âm trầm, sắc bén nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hai người họ, toàn thân toát ra khí phách cường thế mà nguy hiểm, giống như một Đế Vương đầy quyền uy khiến người ta run sợ, cao cao tại thượng không thể chạm vào.

Duẩn Nặc, chỉ cần anh không buông tay, thì em nghĩ cũng đừng nghĩ rời khỏi anh, chúng ta hãy cứ chờ đó mà xem!

Anh tức giận đứng đứng rồi khỏi bệnh viện, lúc quay về biệt thự, liền nghe thấy người giúp việc nói: "Tiên sinh, Thượng tiểu thư đã trở lại, đang ở trong phòng."

Văn Tịch?

Anh phiền não nhíu mi lại, cả một buổi tối không thấy cô ta đâu, vào lúc này lại chủ động trở lại?

Rồi anh sai bước lên lầu, đẩy cửa phòng Văn Tịch ra, không thấy cô ta ở trong phòng, nhưng hình như trong phòng tắm đang có tiếng nước chảy.

Anh biết cô ta đang tắm.

Mà anh cũng lười nói chuyện với cô ta, tất cả suy nghĩ hoàn toàn đặt ở trên người của Duẩn Nặc.

Vì thế lập tức quay đầu, đi về thư phòng.

Anh muốn hủy diệt tất cả những người cản đường mình, trong đó bao gồm cả Trác Quân.

Mà lúc này Văn Tích trong phòng tắm, toàn thân đang cuộn tròn ở trong góc, run lẩy bẩy, trong miệng còn nức nở phát ra tiếng cầu xin tha thứ.

“Không muốn, đừng tới đây, đừng tổn thương tôi, đừng mà...”

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, cả người liền khiếp đảm sợ hãi.

Cô ta vốn thuê người bắt cóc Duẩn Nặc, muốn cho Duẩn Nặc một bài học, không nghĩ tới ba tên ác độc kia còn quay ngược lại xuống tay với mình.

Cô ta bị họ cưỡng bạo, cả một buổi tối, bị ba tên ác độc giày vò đến thảm thương, một lần lại một lần,

Nghĩ đến những hình ảnh kia, cô ta lại hoảng sợ, tay chân luống cuống, nước mắt rơi như mưa.

Chuyện như vậy, nếu như để Tần Mặc biết được, nhất định sẽ không tha cho cô ta!

Cô ta tuyệt vọng ôm lấy đầu gối ngồi xỏm ở trong phòng tắm, run rẩy, khóc lóc, mở nước ra, dùng sức kỳ cọ tắm rửa.

Cô ta muốn đem gột rửa thật sạch sẽ, không để cho Tần Mặc phát hiện ra sơ hở, nếu không, cả đời này cũng coi như xong.

Vừa tắm cô ta vừa khóc, không nghĩ tới bản thân mình, có ngày sẽ luân lạc tới trình độ như vậy, không biết sau này nên làm cái gì bây giờ?

Làm thế nào để có thể đối mặt với Tần Mặc?

Cho nên cô ta nhất định phải giết chết ba tên khốn nạn kia, nhất định phải làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn, thân thể tắm mình trong làn nước xối xả, oán hận cắn chặt răng, trán nổi cả gân xanh.

Cô ta sẽ giết chết bọn họ.

Nhất định phải giết chết bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Mau Kỳ Tên Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.